ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1934

ΕΤΟΣ. 11ον
Αρ. 538

Ελληνικά ανέκδοτα κι αθάν[illegible]
του
[illegible] του Μπάμπη Αννινου
[illegible]
[illegible] της Καραβάνας

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

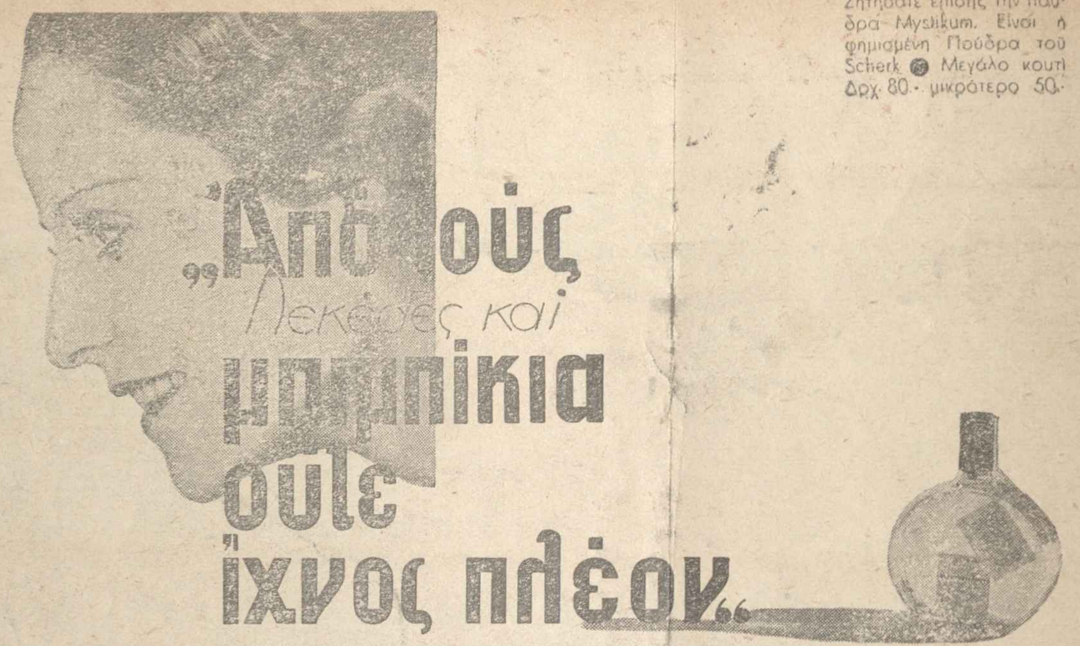
SCHERK
„Ἀπὸ τοὺς λεκέδες καὶ μπιμπίκια οὔτε ἴχνος πλέον."

Ζητήσατε ἐπίσης τὴν πούδρα Mystikum. Εἶναι ἡ φημισμένη Πούδρα τοῦ Scherk ● Μεγάλο κουτὶ Δρχ. 80.- μικρότερο 50.-

-Ἔτσι μᾶς γράφει μία Κυρία ἀπὸ τὸ Ψυχικό. Αὐτὸ δείχνει ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο ἀποτελεσματικὰ ἐπενεργεῖ ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει τὸ δέρμα καὶ ἀφαιρεῖ ὅλες τῆς ἀκαθαρσίες. Ἡ νέα ἐπιδερμὶς παρουσιάζεται φρέσκια, χωρὶς λεκέδες, λεία ● Γεν. Ἀντ)πος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ - Νίκης ἀρ. 10. Τηλ. 25-739.

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.-
Μικρότερο Δραχ. 55.-

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀποκτήσητε καὶ σεῖς δόντια μαργαριταρένια.

Κάμετε μίαν δοκιμὴν πρωῒ καὶ βράδυ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, θέτοντες ἕνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας καὶ σημειώσατε τὴν διαφοράν.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ κίτρινα κηλιδώματα ἐξυγιαίνει τὸ στόμα, δυναμώνει τὰ οὖλα καὶ ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν. Μ' ἕνα κοινὸ καθάρισμα διὰ ψήκτρας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχητε παρομοίαν μεταβολήν.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρεμα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ὡς καὶ δακτυλιδίων
ΑΝΤΙΚΙΤΕ
Ἐπισκευὴ ὡρολογίων
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

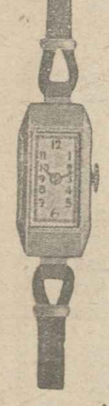

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ — ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδιπλασίασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε ἡ ἀναμονὴ τῶν λουομένων νὰ εἶνε ἐλαχίστη.
Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

VITANOVA
(ΝΕΑ ΖΩΗ)
Διανοητικῶς κοπιάζοντες, μὴν ἀναβάλετε δι' αὔριον τὴν ἀγορὰν τοῦ νέου εὐγεύστου ποτοῦ
ΒΙΤΑΝΟΒΑ
Μόνον δι' αὐτοῦ ἀντικαθιστᾶτε καὶ ἀνανεώνετε τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ διαρκῶς ἀνακτᾶτε δυνάμεις.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα
Χονδρικὴ πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα», Ἀθῆναι.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας μὲ τὰς γνησίας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
ARTI
καὶ θὰ γίνουν καινούργια, μοντέρνα καὶ οὐδέποτε θὰ ξεβάψουν.
Θαῦμα ἐπιτυχίας. Χρῆσις ἁπλουστάτη.
Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα κ' ἐμπορικά

Η ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.
Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἠπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

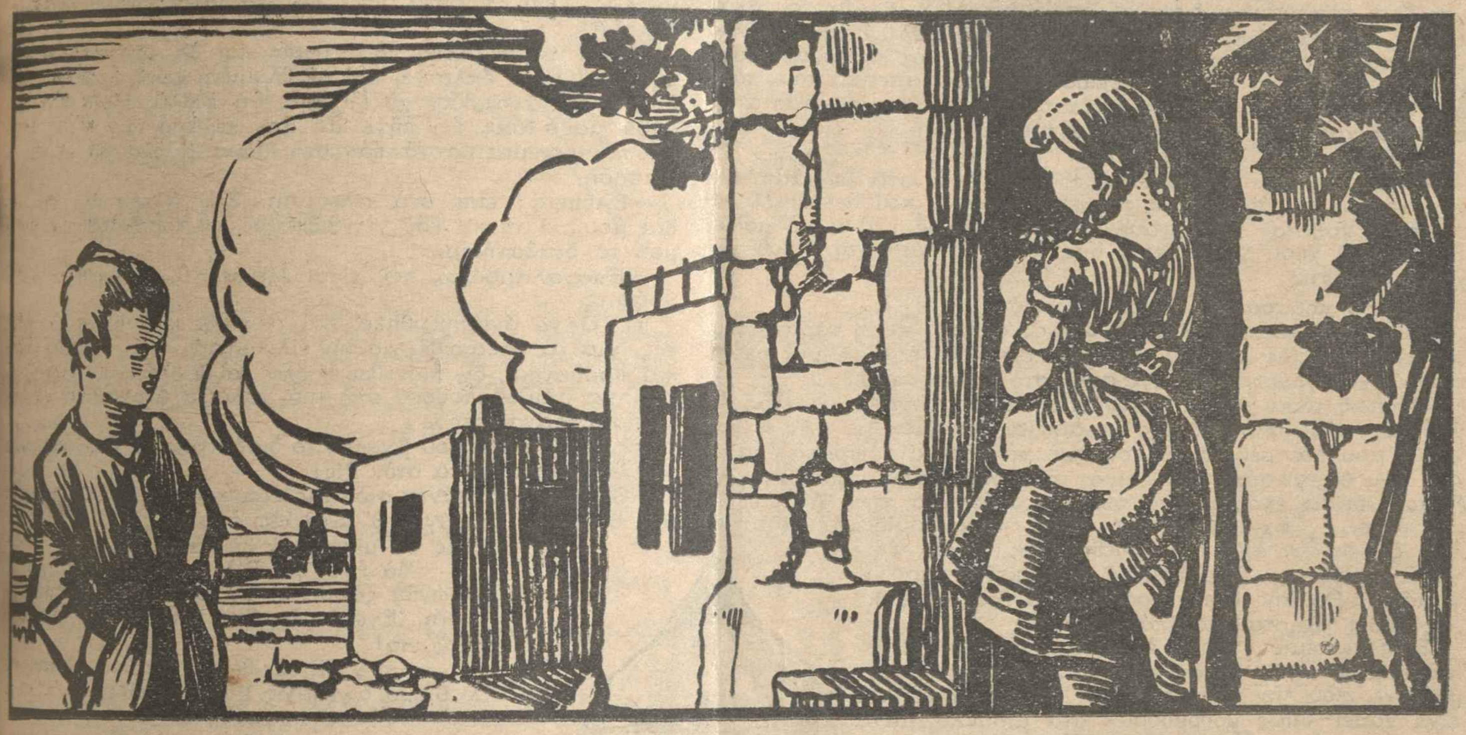

ΤΟ ΑΛΑΝΙ (Σκῖτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ

Ὁ γιατρὸς Νικόλαος Ἐφγράφιτς, ποὺ ἦταν στὸ πρῶτο στάδιο τῆς φθίσεως κι' εἶχε γίνει ἰδιότροπος καὶ γκρινιάρης ἀπ' τὴν ἀρρώστεια του, ἔψαχνε ἐκείνη τὴ νύχτα νὰ βρῆ κάποιο τηλεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀναποδογύρισε τὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου του, ξεθέωσε τὴν ὑπηρέτριά του στὴ γκρίνια, σκάλισε καὶ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων ἀκόμη, μὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ τηλεγράφημα—ἕνα ἁπλὸ εὐχητήριο ἦταν!—δὲν φαινόταν πουθενά!

Τί διάβολο τὸ ἤθελε; Οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Μονάχα τὸ ψάξιμο αὐτὸ τοῦ χρησίμευε γιὰ πρόφασι, νὰ γκρινιάζη καὶ νὰ ξεθυμαίνη τὴν ἀναποδιὰ ποὺ αἰσθανόταν, γιατὶ ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα πειά, κι' ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε συμμαζευτῆ ἀκόμα στὸ σπίτι της!

Στὰ τελευταῖα, ἔφτασε καὶ στὸ δωμάτιό της, ψάχνοντας βέβαια γιὰ τὸ αἰώνιο τηλεγράφημα. Καθὼς λοιπὸν ἔρριχνε κι' ἐκεῖ ἕνα γύρο τὴ ματιά του, ἀντίκρυσε ἐπάνω στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας ἕνα τηλεγράφημα: Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε... Ἦταν ἄλλο...

—Μπᾶ;... Ἐγγλέζικο κείμενο, βλέπω! μουρμούρισε μὲ ἀπορία ὁ γιατρὸς Ἐφγράφιτς. Καὶ διευθύνεται στὴν πεθερά μου, γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ στὴ γυναῖκα μου... Ἀπὸ ποῦ ἄραγε τὸ στέλνουν;... Ἄ, ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο, καὶ μὲ ὑπογραφὴ «Μιχαήλ!» Ποιὸς νἆναι πάλι, αὐτὸς ὁ Μιχαήλ;... Γιατὶ ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο;... Καὶ γιατὶ εἶνε στὸ ὄνομα τῆς πεθερᾶς μου;...

Ὅλο καὶ ξαναμασοῦσε συλλογισμένος ὁ Ἐφγράφιτς, αὐτὲς τὶς ἀπορίες του. Ἑφτὰ χρόνια τώρα ποὺ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴ γυναῖκα του Ὄλγα, εἶχε συνηθίσει νὰ κατασκοπεύη καὶ νὰ λεπτολογῆ τὴν ἀμφίβολη διαγωγή της.

Πῆρε τὸ ὕποπτο τηλεγράφημα καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι, θυμήθηκε ἐπὶ τέλους, πὼς πρόπερσι στὴν Πετρούπολι ἔκανε μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ γνωριμία ἑνὸς νεαροῦ Μιχαὴλ Ἰβάνιτς Ρίς, στὸ σπίτι κάποιου φίλου του μηχανικοῦ. Δυὸ μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία, τσάκωσε κρυφὰ στὸ «Ἄλμπουμ» τῆς γυναίκας του τὴ φωτογραφία αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ, μὲ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι: «Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρόντος καὶ εἰς ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος»! Κι' ἔπειτα, καμμιὰ-δυὸ φορὲς ὥς τώρα, τὸν συνήντησε καὶ στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς του...

Ὤ, βέβαια!... Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπουσιάζη ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ νὰ μαζεύεται στὶς 4 καὶ στὶς 5 τὸ πρωΐ. Κι' ἀργότερα, ἄρχισε νὰ τοῦ ζητάη ἐπίμονα νὰ τῆς βγάλη διαβατήριο γιὰ τὸ ἐξωτερικό—ἔτσι δίχως καμμιὰ σοβαρὴ δικαιολογία—κι' ἡ ἐπιμονή της αὐτὴ γινόταν ἀφορμὴ ἀδιάκοπης γκρίνιας... Καὶ ὅταν πρὸ ἕξη μηνῶν τοῦ παρουσιάστηκε ἡ καταραμένη φθίσι, ἡ γυναῖκα του τὸν ζάλισε νὰ φύγουν γιὰ τὴ Νίκαια, ὅπου—καθὼς τοῦ ἔλεγε—θὰ τὸν περιποιόταν μὲ ἀφοσίωσι, καὶ θἄβλεπε τὴν ὑγεία του ἀπ' τὸ σωτήριο ἐκεῖνο κλῖμα!...

Μμμμ!... Γι' αὐτὸ τοῦ ζητοῦσε τὴ Νίκαια; Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ φιλαράκος της ἦταν στὸ Μόντε Κάρλο! Ἅρπαξε τὸ Ἀγγλο-Ρωσσικὸ λεξικό, καὶ τραυλίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς Ἀγγλικὲς λέξεις τοῦ κειμένου τοῦ τηλεγραφήματος, σχημάτισε, μεταφράζοντας, τὴν ἑξῆς φράσι:

«Πίνω ὑγείαν ἀκριβῆς μου ἀγαπημένης... Χιλιάκις φιλῶ μικρὸ ποδαράκι της... Ἀνυπόμονα περιμένω ἄφιξί της... Μιχαήλ».

Ταραγμένος, ἐκνευρισμένος, βήχοντας ξερά, ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη μέσα στὸ δωμάτιό του, σὰν ὕαινα στὸ κλουβί της. Τί γελοῖο καὶ οἰκτρὸ ρόλο θἄπαιζε, ἂν ἄκουγε τότε τὴ γυναῖκα του καὶ πήγαιναν στὸ Μόντε Κάρλο! Σφίγγοντας τὶς γροθιές του καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του, ἀναρωτιόταν, πῶς αὐτός, ὁ γυιὸς ἑνὸς χωρικοῦ παπᾶ, ὁ εἰλικρινής, ὁ ὑπερήφανος, ὁ διακεκριμένος χειροῦργος, εἶχε ὑποκύψει ὥς τότε στὰ καπρίτσια τῆς γυναίκας του;... Ἑνὸς πλάσματος δηλαδή, τόσο ἀδυνάτου, τόσο τιποτένιου;...

—Μικρὸ ποδαράκι! μουρμούριζε ἀφηρημένα, τσαλακώνοντας τὸ τηλεγράφημα.

Μικρὸ ποδαράκι!

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀγάπησε τὴν Ὄλγα Δημητρίεβνα, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἔκανε γυναῖκα του κι' ἔζησαν μαζύ, ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια τώρα, τίποτε δὲν τυραννοῦσε τόσο τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὶς σκέψεις του, ὅσο τὰ μυρωμένα μακρυὰ μαλλιά της, ἡ ἀνάερες καὶ πολλὲς δαντέλλες ποὺ φοροῦσε, καὶ τὸ πραγματικῶς μικρὸ ποδαράκι της, ἕνα τόσο δὰ μικρὸ καὶ κομψὸ ποδαράκι! Σ' αὐτὲς τὶς ἔντονες ἐντυπώσεις του ἀπ' τὴν γυναῖκα του, μποροῦσε ἐπίσης νὰ προσθέση τοὺς ὑστερισμούς της, τὶς κλάψες της, τὶς ἀπειλές της, καὶ τὴν ψευτιά της... Ναί, τὶς ἀδιάκοπες, ὕπουλες καὶ γεμᾶτες ἀπὸ προδοσία ψευτιές της...

Μικρὸ ποδαράκι!...

Ἄχ, πῶς τρύπωσε στὴ ζωή του αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ τοῦ τὴν ἔκανε τόσο μαύρη! Τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε κοντά της, σὰν νὰ τὰ περνοῦσε μέσα στὸν φρικτὸ Ἄδη. Ἡ ἐλπίδες του γιὰ

SCHERK

Ζητήσατε ἐπίσης τὴν πούδρα Mystikum. Εἶναι ἡ φημισμένη Πούδρα τοῦ Scherk ● Μεγάλο κουτὶ Δρχ. 80.- μικρότερο 50.-

-Ἔτσι μᾶς γράφει μία Κυρία ἀπὸ τὸ Ψυχικό. Αὐτὸ δείχνει ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο ἀποτελεσματικὰ ἐπενεργεῖ ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει τὸ δέρμα καὶ ἀφαιρεῖ ὅλες τῆς ἀκαθαρσίες. Ἡ νέα ἐπιδερμὶς παρουσιάζεται φρέσκια, χωρὶς λεκέδες, λεία ● Γεν. Ἀντ)πος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ - Νίκης ἀρ. 10. Τηλ. 25-739.

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.-
Μικρότερο Δραχ. 55.-

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΛΕΥ-
ΚΟΤΕΡΑ ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀποκτήσητε καὶ σεῖς δόντια μαργαριταρένια.

Κάμετε μίαν δοκιμὴν πρωΐ καὶ βράδυ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, θέτοντες ἕνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας καὶ σημειώσατε τὴν διαφοράν.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ κίτρινα κηλιδώματα ἐξυγιαίνει τὸ στόμα, δυναμώνει τὰ οὖλα καὶ ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν. Μ' ἕνα κοινὸ καθάρισμα διὰ ψήκτρας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχητε παρομοίαν μεταβολήν.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρεμα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ὡς καὶ δακτυλιδίων
ΑΝΤΙΚΙΤΕ
Ἐπισκευὴ ὡρολογίων
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ — ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδιπλασίασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε ἡ ἀναμονὴ τῶν λουομένων νὰ εἶνε ἐλαχίστη.
Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

VITANOVA
(ΝΕΑ ΖΩΗ)
Διανοητικῶς κοπιάζοντες, μὴν ἀναβάλετε δι' αὔριον τὴν ἀγορὰν τοῦ νέου εὐγεύστου ποτοῦ
ΒΙΤΑΝΟΒΑ
Μόνον δι' αὐτοῦ ἀντικαθιστᾶτε καὶ ἀνανεώνετε τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ διαρκῶς ἀνακτᾶτε δυνάμεις.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα
Χονδρικὴ πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα», Ἀθῆναι.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας μέ τάς γνησίας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
ARTI
καί θά γίνουν καινούργια, μοντέρνα καί ουδέποτε θά ξεβάψουν.
Θαῦμα ἐπιτυχίας. Χρῆσις ἁπλουστάτη.
Πωλοῦνται στά Φαρμακεία κ' ἐμπορικά

Η ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.
Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἠπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

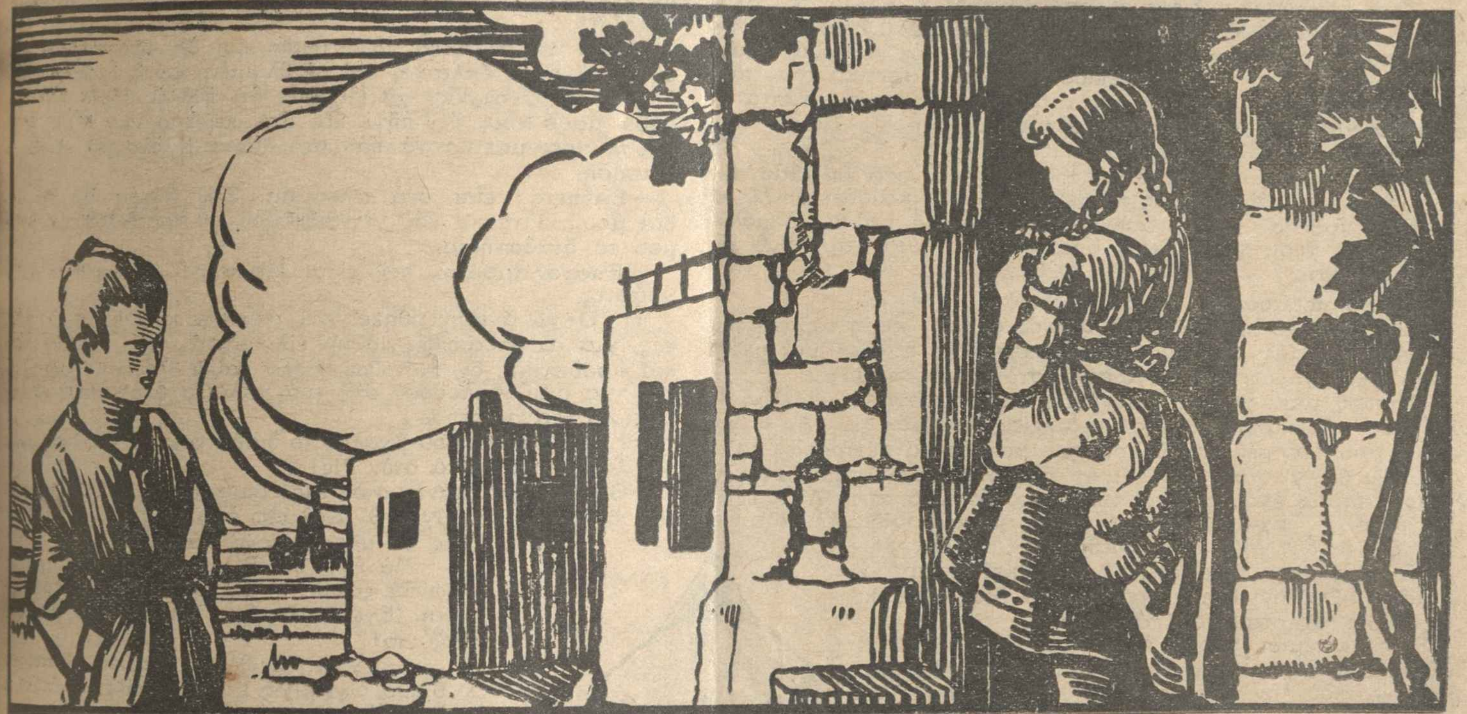

ΤΟ ΑΛΑΝΙ (Σκῖτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ὁ γιατρὸς Νικόλαος Ἐφγράφιτς, ποὺ ἦταν στὸ πρῶτο στάδιο τῆς φθίσεως κι' εἶχε γίνει ἰδιότροπος καὶ γκρινιάρης ἀπ' τὴν ἀρρώστεια του, ἔψαχνε ἐκείνη τὴ νύχτα νὰ βρῆ κάποιο τηλεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀναποδογύρισε τὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου του, ξεθέωσε τὴν ὑπηρέτριά του στὴ γκρίνια, σκάλισε καὶ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων ἀκόμη, μὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ τηλεγράφημα—ἕνα ἁπλὸ εὐχητήριο ἦταν!—δὲν φαινόταν πουθενά!

Τί διάβολο τὸ ἤθελε; Οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Μονάχα τὸ ψάξιμο αὐτὸ τοῦ χρησίμευε γιὰ πρόφασι, νὰ γκρινιάζη καὶ νὰ ξεθυμαίνη τὴν ἀναποδιὰ ποὺ αἰσθανόταν, γιατὶ ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα πειά, κι' ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε συμμαζευτῆ ἀκόμα στὸ σπίτι της!

Στὰ τελευταῖα, ἔφτασε καὶ στὸ δωμάτιό της, ψάχνοντας βέβαια γιὰ τὸ αἰώνιο τηλεγράφημα. Καθὼς λοιπὸν ἔρριχνε κι' ἐκεῖ ἕνα γύρο τὴ ματιά του, ἀντίκρυσε ἐπάνω στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας ἕνα τηλεγράφημα: Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε... Ἦταν ἄλλο...

—Μπᾶ;... Ἐγγλέζικο κείμενο, βλέπω! μουρμούρισε μὲ ἀπορία ὁ γιατρὸς Ἐφγράφιτς. Καὶ διευθύνεται στὴν πεθερά μου, γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ στὴ γυναῖκα μου... Ἀπὸ ποῦ ἄραγε τὸ στέλνουν;... Ἄ, ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο, καὶ μὲ ὑπογραφὴ «Μιχαήλ!» Ποιὸς νἆναι πάλι, αὐτὸς ὁ Μιχαήλ;... Γιατὶ ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο;... Καὶ γιατὶ εἶνε στὸ ὄνομα τῆς πεθερᾶς μου;...

Ὅλο καὶ ξαναμασοῦσε συλλογισμένος ὁ Ἐφγράφιτς, αὐτὲς τὶς ἀπορίες του. Ἑφτὰ χρόνια τώρα ποὺ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴ γυναῖκα του Ὄλγα, εἶχε συνηθίσει νὰ κατασκοπεύη καὶ νὰ λεπτολογῆ τὴν ἀμφίβολη διαγωγή της.

Πῆρε τὸ ὕποπτο τηλεγράφημα καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι, θυμήθηκε ἐπὶ τέλους, πὼς πρόπερσι στὴν Πετρούπολι ἔκανε μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ γνωριμία ἑνὸς νεαροῦ Μιχαὴλ Ἰβάνιτς Ρίς, στὸ σπίτι κάποιου φίλου του μηχανικοῦ. Δυὸ μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία, τσάκωσε κρυφὰ στὸ «Ἄλμπουμ» τῆς γυναίκας του τὴ φωτογραφία αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ, μὲ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι: «Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρόντος καὶ εἰς ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος»! Κι' ἔπειτα, καμμιὰ-δυὸ φορὲς ὥς τώρα, τὸν συνήντησε καὶ στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς του...

Ὤ, βέβαια!... Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπουσιάζη ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ νὰ μαζεύεται στὶς 4 καὶ στὶς 5 τὸ πρωΐ. Κι' ἀργότερα, ἄρχισε νὰ τοῦ ζητάη ἐπίμονα νὰ τῆς βγάλη διαβατήριο γιὰ τὸ ἐξωτερικό—ἔτσι δίχως καμμιὰ σοβαρὴ δικαιολογία—κι' ἡ ἐπιμονή της αὐτὴ γινόταν ἀφορμὴ ἀδιάκοπης γκρίνιας... Καὶ ὅταν πρὸ ἕξη μηνῶν τοῦ παρουσιάστηκε ἡ καταραμένη φθίσι, ἡ γυναῖκα του τὸν ζάλισε νὰ φύγουν γιὰ τὴ Νίκαια, ὅπου—καθὼς τοῦ ἔλεγε—θὰ τὸν περιποιόταν μὲ ἀφοσίωσι, καὶ θἄβλεπε τὴν ὑγεία του ἀπ' τὸ σωτήριο ἐκεῖνο κλῖμα!...

Μμμμ!... Γι' αὐτὸ τοῦ ζητοῦσε τὴ Νίκαια; Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ φιλαράκος της ἦταν στὸ Μόντε Κάρλο! Ἅρπαξε τὸ Ἀγγλο-Ρωσσικὸ λεξικό, καὶ τραυλίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς Ἀγγλικὲς λέξεις τοῦ κειμένου τοῦ τηλεγραφήματος, σχημάτισε, μεταφράζοντας, τὴν ἑξῆς φράσι:

«Πίνω ὑγείαν ἀκριβῆς μου ἀγαπημένης... Χιλιάκις φιλῶ μικρὸ ποδαράκι της... Ἀνυπόμονα περιμένω ἄφιξί της... Μιχαήλ».

Ταραγμένος, ἐκνευρισμένος, βήχοντας ξερά, ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη μέσα στὸ δωμάτιό του, σὰν ὕαινα στὸ κλουβί της. Τί γελοῖο καὶ οἰκτρὸ ρόλο θἄπαιζε, ἂν ἄκουγε τότε τὴ γυναῖκα του καὶ πήγαιναν στὸ Μόντε Κάρλο! Σφίγγοντας τὶς γροθιές του καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του, ἀναρωτιόταν, πῶς αὐτός, ὁ γυιὸς ἑνὸς χωρικοῦ παπᾶ, ὁ εἰλικρινής, ὁ ὑπερήφανος, ὁ διακεκριμένος χειροῦργος, εἶχε ὑποκύψει ὥς τότε στὰ καπρίτσια τῆς γυναίκας του;.. Ἑνὸς πλάσματος δηλαδή, τόσο ἀδυνάτου, τόσο τιποτένιου;...

—Μικρὸ ποδαράκι! μουρμούριζε ἀφηρημένα, τσαλακώνοντας τὸ τηλεγράφημα.

Μικρὸ ποδαράκι!

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀγάπησε τὴν Ὄλγα Δημητρίεβνα, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἔκανε γυναῖκα του κι' ἔζησαν μαζύ, ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια τώρα, τίποτε δὲν τυραννοῦσε τόσο τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὶς σκέψεις του, ὅσο τὰ μυρωμένα μακρυὰ μαλλιά της, ἡ ἀνάερες καὶ πολλὲς δαντέλλες ποὺ φοροῦσε, καὶ τὸ πραγματικῶς μικρὸ ποδαράκι της, ἕνα τόσο δὰ μικρὸ καὶ κομψὸ ποδαράκι! Σ' αὐτὲς τὶς ἔντονες ἐντυπώσεις του ἀπ' τὴν γυναῖκα του, μποροῦσε ἐπίσης νὰ προσθέση τοὺς ὑστερισμούς της, τὶς κλάψες της, τὶς ἀπειλές της, καὶ τὴν ψευτιά της... Ναί, τὶς ἀδιάκοπες, ὕπουλες καὶ γεμᾶτες ἀπὸ προδοσία ψευτιές της...

Μικρὸ ποδαράκι!...

Ἄχ, πῶς τρύπωσε στὴ ζωή του αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ τοῦ τὴν ἔκανε τόσο μαύρη! Τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε κοντά της, σὰν νὰ τὰ περνοῦσε μέσα στὸν φρικτὸ Ἅδη. Ἡ ἐλπίδες του γιὰ

μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη διεψεύσθησαν οἰκτρά, ἡ ὑγεία του σκάφτηκε, καὶ τὰ πάμπολλα κέρδη ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά του σκορπιζόντουσαν στοὺς τέσσερες ἀνέμους ἄσκοπα καὶ ἄκαρδα: Συμμορία κακούργων νὰ ἔκανε ἐπιδρομὴ στὸ σπιτικό του, πάλι δὲν θὰ τὸ ἀναστάτωνε τόσο καταστρεπτικά, ὅσο τὸ ἀναστάτωσε τόσα χρόνια ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα του!...

Ξερόβηχε πάλι, καὶ λαχάνιαζε.

Πηγαινοερχόταν σὰν τρελλὸς ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ δωμάτια, δίχως νὰ τὸν χωράη ὁ τόπος πουθενά. Κρύωνε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ζεσταθῆ, καθόταν καὶ ξανασηκωνόταν ἀμέσως, καὶ μὲ τὸ μολύβι του στὸ χέρι, γρατσούνιζε διαρκῶς σ' ὅποιο χαρτὶ τοῦ τύχαινε μπροστά:

—Μικρὸ ποδαράκι!... Μικρὸ ποδαράκι!...

Στὶς πέντε τὸ πρωΐ, ἦταν ἄγρυπνος ἀκόμη, κι' ἡ ταραχή του τὸν εἶχε τσακίσει. Στὸ μούδιασμά του αὐτὸ ἐπάνω, μιὰ σκέψι καινούργια γλυστροῦσε σιγὰ-σιγὰ στὸ μυαλό του:

—Μήπως τόσα χρόνια ἤμουν ἕνας κακὸς ψυχολόγος, ἕνας ἀμάθητος στὰ καπρίτσια τῆς γυναικείας καρδιᾶς;... Ἂν ἡ γυναῖκα μου παντρευόταν ἄλλον, ποὺ νὰ ἐξασκῆ ἐπιρροὴ ἐπάνω της, δὲν θὰ γινόταν ἄραγε μιὰ σύζυγος καλὴ καὶ τίμια;... Μήπως φταίω ἐγώ, γιὰ τὸ τωρινὸ κατάντημά της; Λίγη ζωή, μοῦ μένει... Ἔχω δικαίωμα τάχα, νὰ ἐμποδίζω τὴν εὐτυχία τῶν ζωντανῶν, ἐγὼ ὁ μισοπεθαμένος;... Θὰ ἐξηγηθῶ μαζύ της... Ἂς πάει νὰ βρῆ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπάει... Θὰ τῆς δώσω πρόθυμα τὸ διαζύγιο, κι' ἂς πέσει τὸ φταίξιμο ἐπάνω μου!...

Στὶς πεντέμιση γύρισε ἐπὶ τέλους ἡ Ὄλγα, ἐκνευρισμένη καὶ κλαμμένη. Ὁ φοιτητὴς Ἀζαρμπέκωφ, ποὺ τὴν εἶχε συνοδέψει ὥς τὸ σπίτι, τῆς εἶχε χάσει—ὅπως μουρμούριζε στὰ μισοκλάμματά της—τὴν τσάντα της μὲ 15 ρούβλια, κι' ἡ Ὄλγα τὸν ἔβριζε διαρκῶς μὲ στραβομουτσουνιάσματα ἰδιότροπου καὶ παραχαϊδεμένου παιδιοῦ.

—Ἔ, τί νὰ κάνουμε; τῆς εἶπε, στενάζοντας ὁ γιατρός. Τὰ ἔχασες καὶ τελείωσε... Ὁ Θεὸς μαζύ των... Ἡσύχασε τώρα... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... Ἔ, μὰ μὴν κλαῖς πειά... Ἄφησε τὰ 15 ρούβλια σου... Αὔριο σοῦ δίνω 25, μὰ μόνο σώπαινε τώρα, σὲ παρακαλῶ!...

—Πρέπει νὰ ἀλλάξω! εἶπε κλαψιάρικα ἐκείνη. Δὲν μπορῶ νὰ μιλάω σοβαρά, ὅταν φοράω γοῦνα... Παράξενο πρᾶγμα!...

Ὁ γιατρὸς τὴ βοήθησε νὰ βγάλη τὴ γοῦνα καὶ τὸ φόρεμά της. Συγχρόνως τὸν χτυποῦσε στὴ μύτη ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ, ποὔβγαινε ἀπ' τὰ χνῶτα τῆς γυναίκας του. Ἄ, ἔτρωγε σὰν φαγάνα καὶ ρουφοῦσε κρασὶ σὰν σφουγγάρι ἡ Ὄλγα, κι' ἂς ἦταν λιγνὴ καὶ λεπτοκαμωμένη! Ὕστερα ἡ Ὄλγα τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό της, καὶ ξαναγύρισε μὲ μιὰ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ, χωμένη ὁλόκληρη στὸ δαντελλένιο ἐπανωφοράκι της, πουδραρισμένη, καὶ μὲ κλαμμένα ἀκόμα μάτια.

Ὁ γιατρὸς κυττοῦσε ἄφωνος τὰ ξέπλεκα μαλλιά της, καὶ τὸ μικρὸ ποδαράκι της χωμένο στὴν παντόφλα.

—Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα θὲς νὰ μοῦ μιλήσης; εἶπε στὸν ἄνδρα της, καθίζοντας τώρα καὶ κουνῶντας τὸ κορμί της στὴν πολυθρόνα.

—Νά... Ἐντελῶς τυχαῖα εἶδα αὐτό!... ψιθύρισε ὁ γιατρός, δίνοντάς της τὸ τηλεγράφημα.

—Ἄ... Μμμμ... Ἕνα συνηθισμένο συγχαρητήριο γιὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ εἶνε!... ἀποκρίθηκε ἡ Ὄλγα, δυναμώνοντας τὸ κούνημα τῆς πολυθρόνας της. Ἐδῶ, καθὼς ξέρεις, δὲν ὑπάρχουν μυστικά...

—Δὲν ξέρω Ἐγγλέζικα! εἶπε γαλήνια ὁ γιατρός. Ἔχω ὅμως λεξικό... Τὸ τηλεγράφημα στὸ στέλνει ὁ Μιχαὴλ Ρίς... Πίνει στὴν ὑγεία τῆς ἀγαπημένης του, καὶ σὲ φιλεῖ, λέει, χίλιες φορές.. Μὰ ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά... Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά! ἐξακολούθησε πιὸ βιαστικὰ ὁ γιατρός. Οὔτε νὰ σὲ μαλώσω θέλω, οὔτε σκηνὲς νὰ κάνουμε... Μπούχτισα πειὰ ἀπὸ σκηνές... Ἂς τελειώνουμε λοιπόν: Εἶσαι ἐλεύθερη, Ὄλγα, καὶ μπορεῖς νὰ ζήσης ὅπως θέλεις!...

Σιωπὴ ἁπλώθηκε, κι' ἡ Ὄλγα ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Σὲ ἐλευθερώνω ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ ὑποκρίνεσαι, καὶ νὰ λὲς ψευτιές! ἐξακολούθησε ὁ Ἐφγράφιτς. Ἂν τὸν ἀγαπᾶς αὐτὸν τὸν νέο, ἀγάπα τον... Ἂν θέλης νὰ τὸν βρῆς, πήγαινε νὰ τὸν βρῆς... Ἐσὺ εἶσαι νέα, ὑγιής... Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος, μὲ λίγη ζωὴ μπροστά μου... Μὲ ἕνα λόγο.. Μὲ καταλαβαίνεις δηλαδή!...

Ἦταν ταραγμένος πολὺ τώρα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Ἡ Ὄλγα ἔκλαιγε, καὶ μὲ θλιμμένη φωνὴ ὡμολόγησε πολλά: Ὅτι ἀγαποῦσε τὸ Μιχαήλ, ὅτι πολλὲς φορὲς πῆγε ἁμαξάδα μαζύ του, ὅτι πῆγε καὶ στὸ δωμάτιό του, κι' ὅτι ἐπιθυμοῦσε πραγματικὰ νὰ πάη στὸ Μόντε Κάρλο γιὰ νὰ τὸν συναντήση.

—Βλέπεις; εἶπε στὰ τελευταῖα. Σοῦ ἄνοιξα ὅλη τὴν καρδιά μου... Γίνε κι' ἐσὺ γενναιόψυχος, σὲ παρακαλῶ, καὶ βγάλε μου τὸ διαβατήριο...

—Ἐπαναλαμβάνω, πὼς εἶσαι ἐλεύθερη!.. ἀποκρίθηκε ὁ Ἐφγράφιτς.

Ἡ Ὄλγα ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε κατάμματα τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά του. Ὕπουλη πάντα καὶ προδοτική, δυσπιστοῦσε σὲ ὅλα καὶ σὲ ὅλους. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια της σπιθοβολοῦσαν ἀπὸ μιὰ γαλάζια φλόγα—σὰν νὰ ἦσαν γατίσια—ξαναρώτησε:

—Καὶ πότε θὰ μοῦ βγάλης τὸ διαβατήριο;... Θὰ πάω μονάχα γιὰ ἕνα μῆνα κοντὰ στὸν Ρίς!...

—Θὰ πᾶς γιὰ πάντα στὸν Ρίς! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐφγράφιτς. Θὰ σοῦ δώσω τὸ διαζύγιο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὸ φταίξιμο, κι' ἔτσι ὁ Ρὶς θὰ μπορῆ νὰ σὲ παντρευτῆ!...

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω καθόλου διαζύγιο! ξεφώνισε ζωηρὰ ἡ Ὄλγα, κάνοντας τὴν ἔκπληκτη. Ἐγὼ διαβατήριο ζήτησα... Δὲν ζήτησα διαζύγιο!

—Καὶ γιατὶ δὲν θέλεις διαζύγιο; ἔκανε μὲ ἐρεθισμό, ὁ γιατρός. Εἶσαι παράξενη γυναῖκα, μὰ τὴν ἀλήθεια... Γοητεύθηκες μὲ αὐτὸν τὸν νέο, γοητεύθηκε κι' ἐκεῖνος μαζύ σου... Τί ἄλλο καλύτερο, ἀπ' τὸ νὰ παντρευτῆτε; Ἢ προτιμᾶς, ἀντὶ γιὰ γυναῖκα του, νὰ σ' ἔχη γιά... γιά...

—Σὲ καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω τοὺς σκοπούς σου! εἶπε ἡ Ὄλγα, μὲ μοχθηρὴ κι' ἐκδικητικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της. Μὲ βαρέθηκες... Θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῆς, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ δίνεις διαζύγιο... Σ' εὐχαριστῶ, μὰ ἔννοια σου... Δὲν εἶμαι τόσο κουτή, ὅσο μὲ νομίζεις... Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου... Δὲν θὰ φύγω, δὲν θὰ φύγω... Δὲν εἶμαι τρελλὴ νὰ χάσω τὴν κοινωνική μου θέσι... Ἄλλωστε, εἶμαι 27 χρόνων κι' ὁ Ρὶς 23 μόναχα. Σ' ἕνα χρόνο θὰ μὲ βαρεθῆ καὶ θὰ μὲ παρατήση... Μὰ μήπως κι' εἶμαι σίγουρη κι' ἐγώ, ἂν ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν θὰ κρατήση πολύ;... Δὲν θέλω διαζύγιο... Δὲν θέλω!...

—Τότε θὰ σὲ διώξω ἐγὼ ἀπ' τὸ σπίτι! ξεφώνισε μὲ λύσσα ἀσυγκράτητη ὁ Ἐφγράφιτς. Πρόστυχη, ἀχρεία γυναῖκα!...

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! οὔρλιαξε ἡ Ὄλγα φεύγοντας.

……

Εἶχε ξημερώσει πειά, κι' ὅμως ὁ γιατρὸς ἀγρυπνοῦσε καὶ μουρμούριζε:

«Ἀξιότιμε κύριε... Τὸ μικρὸ ποδαράκι... Ὁ καιρὸς εἶνε ὁμιχλώδης... Χαχαχά... Τὸ μικρὸ ποδαράκι... Κύριε... Ἀξιότιμε κύριε...».

Κύτταζε κατόπιν τὴν φωτογραφία τῆς πεθερᾶς του.

Οὔφ, τί χοντρὴ ποὺ ἦταν ἡ πεθερά του!... Τί ἁρπακτικὰ μάτια ποὺ εἶχε, καὶ πόσο τὸ ὕπουλο πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ μουσοῦδι κουναβιοῦ!... Ὦ, πόσο τῆς ἔμοιαζε ἡ κόρη της, ἡ γυναῖκα του ἡ Ὄλγα!... Τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο κουναβίσιο μουσοῦδι, ἡ ἴδιες ἁρπακτικὲς καὶ προδοτικὲς γραμμὲς τοῦ προσώπου.

Κύτταζε τέλος καὶ τὴ δική του φωτογραφία: Τί ἀγαθός, τί ἁπλὸς νέος ποὺ φαινόταν! Πῶς, Θεέ μου, αὐτός, ἕνα ἁπλὸ παπαδοπαῖδι ποὺ ἀνατράφηκε στὸ σπιτικό του μὲ θεοφοβούμενες ἀρχές, τυλίχτηκε ἔτσι σ' αὐτὴ τὴ συμμορία τῶν ἁρπάγων, τῶν πρόστυχων, τῶν ἀτίμων; Πῶς παραδόθηκε ἔτσι ἀνυπεράσπιστος, στὰ νύχια τῆς γυναίκας του, στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ ὑποκριτικοῦ, τοῦ ὕπουλου, τοῦ ἀχρείου πλάσματος! Πῶς;...

……

Ἦταν 11 ἡ ὥρα πειά. Ὁ ἐκμηδενισμένος, ὁ ἀδύναμος σὰν παιχνιδάκι γιατρὸς Νικόλαος Ἐφγράφιτς, φόρεσε μὲ στεναγμὸ ἐγκαταλείψεως τὴν ρεδιγκότα του, γιὰ νὰ πάη στὸ νοσοκομεῖο.

—Τί θέλεις; ρώτησε ἀνόρεχτα τὴν ὑπηρέτρια ποὺ μπῆκε κείνη τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιό του.

—Ἡ κυρία μου ξύπνησε, ἀποκρίθηκε αὐτή, καὶ ζητάει τὰ 25 ρούβλια ποὺ τῆς ὑποσχεθήκατε.

—......!

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

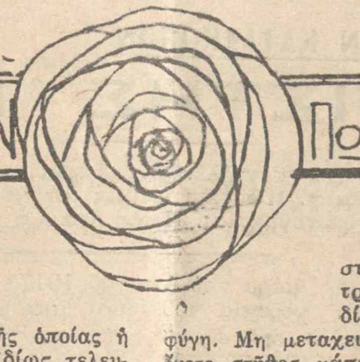

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Γ.

Μία ἐκ τῶν πλέον γνωστῶν καὶ κομψῶν δεσποινίδων, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις εἶνε ἀπαραίτητος σὲ κάθε κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἰδίως τελευταίως, ποὺ ἀποθανατίζει τὶς κοσμικές, φιλικὲς καὶ ἰδίως συγγενικὲς συγκεντρώσεις μὲ «κὸντ-ραντὺ» τακτικώτατον, ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον στερεότυπον, ἀλλὰ πάντως συμπαθητικόν. Τὴν χαριτωμένη δεσποινίδα διακρίνει «λαισσὲ-ἀλλὲ» σιλουέττας ὅσον καὶ ντυσίματος, τὸ ὁποῖον ὅμως, ἐπεκτεινόμενον καὶ εἰς τὴν στήλην της, καθιστᾶ πλέον καταφανῆ τὴν ἔλλειψιν τῆς «περσονναλιτέ».

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Προχθὲς ἑσπερὶς παρὰ τῷ γραμματεῖ τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας καὶ τὴν λαίδην Μαίρην Οὐῶκερ.

—Ὁ κῆπος καὶ ἡ βεράντα εἶχαν διακοσμηθῆ ὡραιότατα, χάρις στὸν καλλιτέχνην κ. Θαμόρα.

—Στὰ δένδρα εἶχαν ἀνοίξει ὅλων τῶν εἰδῶν λουλούδια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἦσαν χάρτινα. Πολύχρωμα λαμπιόνια φώτιζαν τὰ λουλούδια.

—Μεταξὺ τῶν κεκλημένων διεκρίναμεν: Τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν κ. Ντὲ Ρόσσι, μὲ ρὸζ τουαλέττα, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν κ. Βίμμερ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἱσπανίας κ. Κόντε, τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς Ὁλλανδίας καὶ τὴν κ. Σίλεμ, μὲ ὡραίαν ἐμπριμὲ τουαλέτταν, τὸν σύμβουλον τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας καὶ τὴν κ. Ἐμπερλάϊν, τὸν σύμβουλον τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας κ. Γκερώ.

—Ἐπίσης τὴν κ. Σπ. Θεοτόκη, τὸν κ. Γ. Πεσμαζόγλου, τὴν κ. Δ. Λοβέρδου, τὴν κ. Ζαλοκώστα, ὡραιοτάτην μὲ λευκὴ καὶ μαύρη τουαλέττα, τὴν κ. Σερπιέρη, τὴν κόμησσαν Καποδίστρια, τὴν κ. Δρούλια, τὴν κ. Παπαχατζῆ, τὸν βαρῶνον καὶ τὴν κ. Μάρτερερ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σκαραμαγκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπότη, τοὺς κ.κ. Κατάνι, Κασσίνι, Ἀ[illegible], Γκριλεντζόνε, Ἀργυρόπουλον, Ροδοκανάκην, Φίλωνα, Μάτσαν, Καστελλόπουλον, Παπαδημητρίου, κλπ.

—Μιὰ ξεχωριστὴ ἐμφάνισις ἡ κ. Ἑλ. Βλαστοῦ, τὸ γένος Ζαρίφη, μὲ ὡραιοτάτην τουαλέτταν, ἄσπρην, μπλὲ καὶ ρόζ.

—Στὸ χορευτικὸ «τερραίν», ἡ νεολαία, ὑπὸ τοὺς ἤχους ζωηροτάτης τζάζ, ἐχόρευσε μέχρι πρωΐας. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ὅσον καὶ ὡραίων δεσποινίδων διεκρίναμεν: Τὴν δίδα Σταΐκου, Σταθάτου πολὺ ὤμορφη μὲ μπλέ, Εἰρ. Ἐμπειρίκου, Πεσμαζόγλου, Σινιοσόγλου, Ζαγκέμπ, Καυταντζόγλου, Εὐγενίδου, Ντὲ Πονσόν, Ἀθηνογένους, Θεοτόκη, Σπ. Λοβέρδου, κλπ.

—Ἕνα ὡραιότατον φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ταφτὰ ἐμπριμὲ ἔφερεν ἡ κομψοτάτη παρεπιδημοῦσα κόμησσα Ντὲ Ροσφόρ.

—Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐδόθησαν εἰς τὰς δεσποινίδας ὡραῖα μπολερό, καπέλλα καὶ γιακάδες ἐποχῆς Μαρίας Στούαρτ.

—Δεξίωσις χθὲς παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας καὶ τῇ κ. Καμσέτση.

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο μὲ μεγάλην περιποιητικότητα τοὺς κεκλημένους, φέρουσα μπλὲ-σιὲλ τουαλέτταν, γαρνιρισμένην μὲ γοῦνες.

—Παρευρέθησαν: Ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ἡ κ. Τσαλδάρη, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μάξιμος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Σπ. Λοβέρδος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Πεσμαζόγλου, ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας καὶ ἡ κ. Στ. Γονατᾶ, ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς.

—Ἀπὸ τὶς ὡραιότερες δεσποινίδες: Ἡ δὶς Σπ. Λοβέρδου μὲ ρόζ, ἡ δὶς Ἔλλη Πεσμαζόγλου μὲ βελοῦδινη μπλὲ περβὰνς τουαλέττα.

—Ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος: Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Οὐατερλώ, τῆς Ἰταλίας κ. Ντὲ Ρόσσι, τῆς Ρουμανίας καὶ ἡ κ. Ρασκάνο, πολὺ ὤμορφη μὲ μαῦρα, τῆς Τουρκίας καὶ ἡ κ. Ἐνὶς ντυμένη μὲ μαῦρα, πολὺ σίκ, ὁ σύμβουλος καὶ ἡ κ. Ἐμπερλάϊν, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἰαπωνίας κ. Σαμπεγκούζα, κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Κώστας Λ. Γερολυμᾶτος καὶ ἡ χαριτόβρυτος δὶς Μαρίκα Ν. Ἰωακείμ, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εἰς τοὺς νεονύμφους τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τοῦ «Μπουκέτου» εὔχεται τὸν βίον ἀνθόσπαρτον.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ ΣΑΣ

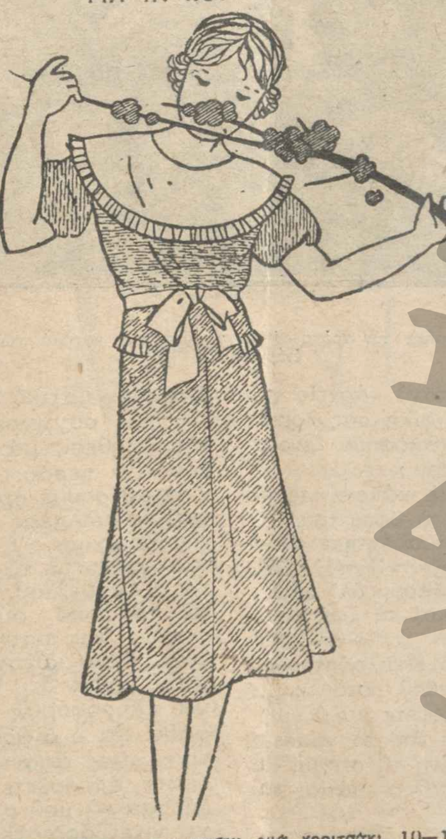

Ὡραιότατο φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 10—14 ἐτῶν, ἀπὸ ὕφασμα σινὲ μπλὲ καὶ ἄσπρο. Γαρνίρεται μ' ἕνα μεγάλο γιακᾶ ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν λευκό, ποὺ τελειώνει σὲ πλισσέ. Ἡ φοῦστα εἶνε κλὸς καὶ τὰ μανικάκια φουσκωτά.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Λίλιαν Χάρβεϋ.—Ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τοῦ στήθους εἶνε σημεῖον τῆς ἡλικίας σας. Ἀποφεύγετε νὰ τρῶτε παχυντικὲς τροφές, κάνετε πολλὴ γυμναστική, ἰδίως κωπηλασία καὶ κολύμπι, καὶ τὸ περιττὸν πάχος θὰ φύγη. Μὴ μεταχειρισθῆτε τεχνητὰ μέσα, γιατί εἶνε προτιμώτερο νὰ ἔχετε στῆθος κάπως μεγάλο, παρὰ κατεστραμμένο. Φορεῖτε πάντοτε σουτιέν, ἀκόμα καὶ στὸ σπίτι. Γιὰ τὰ μαλλιά σας θὰ σᾶς ὠφελήση πολὺ ἄν, ὅταν τὰ λούζετε, ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουσίματος ἕνα ποτῆρι μπύρα. Ἐπίσης πολὺ ὠφέλιμο εἶνε γιὰ τὰ μαλλιὰ τὸ λεμόνι. Μετὰ τὸ λούσιμο, στὸ νερὸ ποὺ θὰ ξεπλυθῆτε, ρίχνετε τὸ ζουμὶ δύο ἢ τριῶν λεμονιῶν καὶ κατόπιν σφουγγίζετε τὰ μαλλιά σας.

Φωσωνίδα, Ἐνταῦθα.—Σᾶς συνιστῶ νὰ πλένεσθε κάθε πρωῒ μὲ ψύχα ἄσπρου ψωμιοῦ, μουσκεμμένη στὸ γάλα, καὶ νὰ ξεπλένεσθε μετὰ μισὴ ὥρα μὲ χλιαρὸ νερό. Ἂν ἡ κρέμα ποὺ μεταχειρίζεσθε δὲν σᾶς βλάπτει, μπορεῖτε νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε. Πάντως ἐγὼ σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς, τὴν πρώτη γιὰ τὴ νύχτα καὶ τὴν δεύτερη γιὰ τὴν πούδρα:

Huile à la violette	500 gr.
Eau de violette	500 »
Cire blanche	28 »
Blanc de baleine	28 »
Essence d'amandes	5 gouttes

Σκουπίζεσθε δὲ κατόπιν μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα.

Κάτω, τέλος, ἀπὸ τὴν πούδρα, θὰ βάζετε τὴν ἑξῆς κρέμα:

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 »
Axonge benjoinée	25 »
Eau de roses	10 »

Νόραν Λ., Κωνσταντινούπολιν.—Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας δίδω παραπάνω εἰς τὴν «Φωσωνίδα». Γιὰ τὰ ματοτσίνουρά σας, νὰ μεταχειρίζεσθε ρετσινόλαδο, νὰ προσέχετε ὅμως νὰ μὴν στάξη μέσα στὰ μάτια σας, γιατί θὰ τσιμπλιάζουν.

Κάρμεν Σύλβα.—Νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Alcool camphré	75 gr.
Eau de roses	25 »

καὶ κατόπιν νὰ πουδραρίζετε τὰ ἐξανθήματα μὲ τὴν ἑξῆς σκόνη:

Fecule de pommes de terre	80 gr.
Poudre d'Iris	20 »
Camphre pulverisé	4 »
Oxyde de zinc pulverisé	4 »

Κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα νὰ βάζετε μόνον Gelée Kaloderma, καὶ πρὸς τὸ παρόν, ἀντὶ γιὰ ἄλλη πούδρα, νὰ βάζετε μόνον τάλκ. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρά, τὰ μπαχαρικὰ καὶ τὰ ποτὰ καὶ νὰ τρῶτε πολλὰ φροῦτα, λεμονάδες καὶ ὠμὰ χόρτα. Γιὰ τὰ φρύδια σας σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Vaseline pure	10 gr.
Acide borique	0 » 10

RRR, Κερατέαν.—Ἀκολουθῆστε τὰς συμβουλὰς ποὺ δίδω παραπάνω στὴν «Κάρμεν Σύλβα». Τὶς πανάδες τὶς ἀλείφετε μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d'oranger	50 »
Borax	10 »

Καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Ἀφελῆ, Σπάρτην.—Ὡς κρέμαν νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὴν μὲ τὴν λανολίνην, ποὺ συνιστῶ στὴν «Φωσωνίδα», τὸ δὲ βράδυ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν λοσιὸν ποὺ συνιστῶ στὴν «Κάρμεν Σύλβα». Τὴν κρεατοελιὰ πάνω ἀπὸ τὸ στόμα μόνον ἕνας γιατρὸς θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς τὴν ἀφαιρέση, ἀλλὰ πάντως δὲν σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ ἐπιχειρήσετε αὐτό, γιατὶ ἡ θέσις στὴν ὁποία βρίσκεται εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη. Στὴν φίλη σας θὰ ἀπαντήσω προσεχῶς.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ Α΄ τεῦχος τῶν «Ἁπάντων» τοῦ διακεκριμένου ἱστοριοδίφου καὶ συγγραφέως κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, Ἀκαδημαϊκοῦ, περιέχον τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΔΥΝΑΜΙΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ

Ἕνας μυστηριώδης «ἐθελοντὴς» στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις». Τὸ σκοτεινὸ παρελθὸν τοῦ Ρὸντ Μπάξτον. Ὁ παράξενος θάνατος τῆς φίλης του Ζορζὲτ Αἰμάρ. Ἡ δυναμιτιστικὲς ἀπόπειρες τῆς Ζυρίχης. Ἕνας «σατανικὸς κατάσκοπος». Τὸ μυστικὸ μιᾶς φωτογραφίας. Ποιὸς ἦταν ὁ Ρὸντ Μπάξτον, κλπ.

ΝΑΙ, θυμᾶμαι, σὰν νὰ ἦταν χθές, τη μέρα ποὺ ὁ Ρὸντ Μπάξτον παρουσιάσθηκε στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» καὶ δήλωσε ὅτι ἤθελε νὰ δουλέψη μαζύ μας. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριχνε κανείς, καταλάβαινε ὅτι ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ἕνα μπράουνιγκ μ' ἐφτὰ σφαῖρες στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κι' ὅτι ἦταν πάντα ἕτοιμος νὰ τὸ μεταχειριστῆ, ὅπως ἄναβε τὸν ἀναπτῆρα του.

—Ξέρω πέντε γλῶσσες, μᾶς εἶπε ἀδιάφορα, σὰν τέλειος τυχοδιώκτης. Ὅσο γιὰ καρδιά, ἔχω βγάλει ὡς τώρα εἴκοσι σφαῖρες ἀπ' τὸ στῆθος μου!..

—Πῶς σᾶς λένε ; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Π. Μ. Σ. Κέλλερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πράκτορες τῆς Ἀγγλικῆς κατασκοπείας.

—Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ μάθετε τ' ὄνομά μου ; ἀπάντησε ἐκεῖνος, ρίχνοντάς μας μιὰ κρύα καὶ διαπεραστικὴ ματιά, σὰν ἀτσάλινη λάμψι.

—Ἀλήθεια, εἶνε περιττό, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ λοχαγὸς Κόρντερ. Σᾶς ξέρουμε. Εἴσαστε ὁ Ρὸντ Μπάξτον κι' ἂν ὁ δικηγόρος σας δὲν μιλοῦσε τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ δὲν ἔκανε μεγάλη φασαρία στὸ Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα, θὰ βρισκόσαστε σήμερα στα κάτεργα τῆς Γουϊάννης. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι μαζὺ μὲ τὴν ὕποπτη φίλη σας Ζορζὲτ Αἰμάρ, μιὰ Γαλλίδα τυχοδιώκτρια, εἴχατε δολοφονήσει τὸν Ἀμερικανὸ τραπεζίτη Τζὼν Μὰκ Κέλλυ, γιὰ σκοτεινοὺς κι' ἀνεξιχνίαστους λόγους, ποὺ τοὺς ξέρετε μόνο ἐσεῖς ; Μὰ σταθήκατε τυχερός! Ὁ δικηγόρος σας βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ σοφιστῆ ἕνα περιπαθὲς ἐρωτικὸ δρᾶμα καὶ νὰ συγκινήση τὴν καρδιὰ τῶν Παρισινῶν ἐνόρκων. Κι' ἔτσι, μίστερ Μπάξτον, γλυτώσατε ἀπὸ τὸν κίτρινο πυρετό, ποὺ σᾶς περίμενε στὰ κάτεργα. Τί γίνεται ἡ φίλη σας Ζορζὲτ Αἰμάρ, ποὺ εἶχε παρασύρει στὴν παγίδα τὸν Ἀμερικανὸ τραπεζίτη ;

Ὁ δικηγόρος βρῆκε τὸν τρόπο νὰ συγκινήση τὴν καρδιὰ τῶν Παρισινῶν ἐνόρκων...

Ὁ Μπάξτον χαμογέλασε καὶ σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

—Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τί απόγινε, συνέχισε ὁ λοχαγὸς Κόρντερ, τὸ «ζωντανὸ ἀρχεῖο τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ἡ φίλη σας λοιπὸν βρέθηκε νεκρὴ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες σ' ἕνα κακόφημο ξενοδοχεῖο τοῦ Καλαί... Δὲν εἶνε ἔτσι, μίστερ Μπάξτον ;

Ὁ μυστηριώδης «ἐθελοντὴς» μᾶς κύτταξε μὲ κάποιο τρόμο κι' ἔπειτα πῆρε πάλι τὸ βλοσσυρὸ καὶ σκοτεινὸ ὕφος του.

—Εἶνε ἀλήθεια, ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια... παραδέχτηκε. Θαυμάζω ἀκόμα μιὰ φορὰ τὰ «χίλια μάτια» τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις»... Μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά... Ἦρθα νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου καὶ τὴ ζωή μου... Εἴμαστε σύμφωνοι ;

—Ἐλᾶτε πάλι, ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ ταγματάρχης Γουῶλκερ κι' ἔγραψε τὸ ραντεβοῦ στὸ καρνέ του. Θὰ σᾶς ποῦμε τότε ἂν μπορεῖτε νὰ δουλέψετε μαζύ μας.

Ὁ Ρὸντ Μπάξτον μᾶς χαιρέτησε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Περιττὸ θεωρῶ τώρα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν ἄγρυπνα τὰ «χίλια μάτια» τῆς Ἀγγλικῆς κατασκοπείας.

* * *

Ἕνας τολμηρὸς τύπος, σὰν τὸν Ρὸντ Μπάξτον, θὰ μᾶς ἦταν χρήσιμος γιὰ μερικὲς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες ἀποστολές. Ἡ στιγμὲς ἦταν κρίσιμες! (βρισκόμαστε στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1917) κι' ἀκριβῶς ἐκεῖνες τὶς μέρες κυκλοφοροῦσε μεταξύ μας μιὰ ἐγκύκλιος μὲ τὴ φωτογραφία ἑνὸς «σατανικοῦ κατασκόπου». Αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ὅπως ἔλεγε ἡ ἐγκύκλιος, μᾶς τὴν εἶχε στείλει ὁ πράκτωρ Η—11 ἀπὸ τὴ Ζυρίχη, μὰ δὲν μᾶς χρησίμευε σὲ τίποτα, γιατὶ ἔδειχνε ἕνα πολὺ κοινὸ πρόσωπο, ἕνα πρόσωπο δίχως κανένα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό. Ἡ πληροφορίες ὅμως τοῦ πράκτορος Η—11 ἦσαν πολύτιμες: Ὁ «σατανικὸς κατάσκοπος» ἦταν ἕνας ὑψηλόσωμος ἄνδρας σαράντα χρόνων, ποὺ τίναζε στὸ ἀέρα μὲ δυναμίτιδα τὶς γέφυρες τῶν μεγάλων συγκοινωνιακῶν ἀρτηριῶν. Δούλευε γιὰ λογαριασμὸ τῶν Γερμανῶν κι' εἶχε τρομοκρατήσει κυριολεκτικὰ τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Ἄξαφνα ὅμως χάθηκε ἀπὸ τὴ Ζυρίχη, ἀφοῦ πρῶτα τίναξε στὸν ἀέρα μιὰ μεγάλη ἀποθήκη βενζίνης προωρισμένη γιὰ τὸν ἐφοδιασμὸ τῶν συμμαχικῶν ἀεροπλάνων.

—Γι' αὐτὸν τὸν διαβολάνθρωπο, μᾶς χρειάζεται ἕνας σατανᾶς σὰν τὸν Ρὸντ Μπάξτον, συνεπέρανε ὁ Κέλλερ καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅλοι μας σχεδὸν παραδεχτήκαμε τὴ γνώμη του.

* * *

Πέρασαν ἡ ὀχτὼ μέρες, δίχως τὰ «χίλια μάτια» τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», ποὺ παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα τὸν Ρὸντ Μπάξτον ν' ἀνακαλύψουν τίποτα τὸ ὕποπτο. Ὅταν παρουσιάσθηκε λοιπὸν πάλι στὰ γραφεῖα μας γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπάντησι, δὲν φανταζόταν κανείς ὅτι θὰ συνέβαινε ἡ ἀκόλουθη σκηνή, ποὺ μᾶς παραξένεψε ὅλους.

Ὁ Ρὸντ Μπάξτον μόλις εἶχε μπῆ καὶ στεκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ Κέλλερ, ὅταν ἄξαφνα αὐτὸς ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε βυθιστῆ στὸ διάβασμα κάποιου ἐγγράφου, πετάχτηκε ἄξαφνα ὄρθιος καὶ στήριξε τὸ πιστόλι του στὸ στῆθος τοῦ ὑποψηφίου κατασκόπου. Ἐγὼ κι' ὁ λοχαγὸς Κόρντερ, σαστισμένοι, βγάλαμε τὰ πιστόλια μας κι' ἑτοιμασθήκαμε νὰ τὸν βοηθήσουμε, γιατὶ ὁ Κέλλερ δὲν λάθευε ποτέ του, ὅταν ὑποψιαζότανε κανένα πρόσωπο. Ἔπειτα, χτύπησε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τὸ κουδοῦνι καὶ παρέδωσε στοὺς δυὸ πόλισμαν ποὺ παρουσιάσθηκαν τὸν Ρὸντ Μπάξτον, γιὰ νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὸ «κελλὶ τῶν ξένων». Ὁ Κέλλερ ὕστερα μᾶς κύτταξε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο καὶ μᾶς εἶπε :

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ φάνηκα τόσο μυστηριώδης σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, μά, ξέρετε, ἀκολουθοῦσα μιὰ τρελλὴ ἰδέα, ποὺ μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό.. Θυμᾶστε τί ἀποστολὴ θέλαμε ν' ἀναθέσουμε στὸν Ρὸντ Μπάξτον; Μᾶς φάνηκε ὅτι ἦταν ὁ μόνος κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐξοντώση τὸν «δυναμιτιστὴ τῆς Ζυρίχης». Ἔ, λοιπόν, σᾶς λέω ὅτι αὐτὸς ὁ «σατανικὸς κατάσκοπος» μὲ τὸ κοινὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς δείχνει ἡ φωτογραφία τῆς ἐγκυκλίου, δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ναί, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα... Ἄλλωστε, δὲν πίστεψα ποτέ μου στὰ «κοινὰ» πρόσωπα. Κι' ἀλήθεια, ὅταν κύτταξα καλύτερα τὴ φωτογραφία μ' ἕνα δυνατὸ φακό, εἶδα ὅτι ἦταν «ρετουσαρισμένη»!... Ἀμέσως τότε ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ τὸν πράκτορα Η—11 τῆς Ζυρίχης κι' ἔμαθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ εἶχε δώσει αὐτὴ τὴ φωτογραφία εἶχε γίνει ἄφαντος ἀπὸ τὴ Ζυρίχη. «Θὰ ἔπεσε θῦμα ἐκδικήσεως», ἐπρόσθετε ὁ Η—11. Τοῦ ξανατηλεγράφησα λοιπὸν καὶ τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ στείλη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε γίνει ἄφαντος κι' ὁ Η—11 μοῦ ἔστειλε τὴ φωτογραφία του ποὺ τὴν ἔλαβα σήμερα τὸ πρωΐ. Δῆτε την κι' ἐσεῖς...

—Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ Μπάξτον! φωνάξαμε κατάπληκτοι.

Ὁ Κέλλερ χαμογέλασε πάλι κι' ἐξακολούθησε:

—Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου σας, βλέπω καθαρὰ καταλάβατε ἀκόμα τί συμβαίνει... Κι' ὅμως, εἶνε ἁπλούστατο: Ὁ Ρὸντ Μπάξτον, ποὺ δούλευε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Η—11 στὴ Ζυρίχη, ἦταν Γερμανὸς κατάσκοπος. Αὐτὸς λοιπὸν ἔδωσε τὴ «ρετουσαρισμένη» φωτογραφία τοῦ δυναμιτιστοῦ, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ στρέψη πρὸς ἕνα ἀδιέξοδο τὶς ἔρευνές μας..

—Ὁ δυναμιτιστὴς τῆς Ζυρίχης λοιπὸν εἶνε ὁ Μπάξτον; ρώτησε, σαστισμένος ὁ λοχαγὸς Κόρντερ.

—Μπορεῖ νὰ εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κέλλερ. Ἔτσι ἄλλωστε ἐξηγεῖται πῶς κατάφερε νὰ παραμείνη ἀσύλληπτος μέχρι σήμερα. Ἔπειτα, ξεχνᾶτε ὅτι θέλησε νὰ δουλέψη μαζύ μας; Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ Μπάξτον ἀπέφευγε κάθε κίνδυνο. Ὁ Μπάξτον ὡστόσο μπορεῖ νὰ εἶνε κι' ἁπλὸς συνένοχος τοῦ δυναμιτιστοῦ τῆς Ζυρίχης...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ ταγματάρχης Γουῶλκερ.

—Ἐπάνω στὸ Μπάξτον βρῆκα αὐτὸ τὸ περίστροφο κι' αὐτὲς τὶς μάρκες τοῦ πόκερ, μᾶς εἶπε κι' ἔρριξε στὸ γραφεῖο ἕνα μπράουνιγκ καὶ τέσσερες πράσινες καὶ κόκκινες μάρκες.

Ὁ Κέλλερ κύτταξε μιὰ στιγμὴ αὐτὲς τὶς μάρκες κι' ἔπειτα ἔβγαλε ἀπότομα τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ βάζο, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ καλαμάρι του καὶ τὶς ἔρριξε μέσα.

—Μέσα στὸ νερὸ τοῦ βάζου, αὐτὰ τὰ δισκία τῆς δυναμίτιδος εἶνε τελείως ἀκίνδυνα!.. μᾶς εἶπε, ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ὁ Ρὸντ Μπάξτον κι' ὁ δυναμιτιστὴς τῆς Ζυρίχης, εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο!...

Κι' ἀλήθεια ὁ Κέλλερ δὲν εἶχε ἀπατηθῆ!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Π. Πρωτοπαπαδάκης Δηληγιαννικὸς βουλευτής. Ἡ ἄφιξίς του στὴν Ἀθήνα. Τί ὑποσχέθηκε στοὺς Ναξιῶτες. Καὶ τί τὸν συμβούλεψε ὁ ἀμίμητος Δηληγιάννης. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος περὶ τῆς ἱδρύσεως Ἀκαδημίας. Τί ἐπρότεινε. Ὁ κ. Σταμ. Σταμ. στὸ Λονδῖνο. Μιὰ μούντζα στὸν Λονδρέζικο ἥλιο. —Ὄρσε!... Ὁ ἀείμνηστος Γούναρης καὶ οἱ... φίλοι του. Τὰ λευκώματα τῶν Ἀτθίδων καὶ τὰ τετράστιχα τῶν ποιητῶν. Ρόδα καὶ ροδοζάχαρι, κτλ.

ΤΗΝ ἐποχὴ ποὺ ὁ μακαρίτης Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης πρωτοεξελέγη ὡς Δηληγιαννικὸς βουλευτὴς Νάξου καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα, ἐθεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀρχηγό του Θ. Δηληγιάννη.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, ποὺ τοῦ εἶπε, ἦταν καὶ τὸ ὅτι τὴν ἐκλογή του τὴν ὤφειλε καὶ στὸ ὅτι ὑπεσχέθη στοὺς Ναξιῶτες νὰ τελειώση καὶ τὸ χρονίσαν πλέον ζήτημα τοῦ λιμένος τῆς Νάξου καὶ παρεκάλεσε τὸν Δηληγιάννη νὰ τὸν ἐνισχύση στὸ ζήτημα αὐτό, γιὰ νὰ μὴ μείνη ἐκτεθειμένος ἀπέναντι τῶν ἐκλογέων του.

Ὁ Δηληγιάννης, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε μὲ φαινομενικὴ προσοχή, τὸν ρώτησε :

—Θέλετε, κύριε Πρωτοπαπαδάκη, νὰ ἐκλέγεσθε πάντα βουλευτής ;

—Πῶς ὄχι ! ἀπάντησε ἔκπληκτος ὁ νεαρὸς τότε πολιτικός.

—Ἔ, λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ Δηληγιάννης, νὰ ὑπόσχεσθε πάντοτε, ἀλλὰ νὰ μὴν φροντίσετε νὰ τελειώση ποτὲ ὁ λιμήν. Διότι ἂν τελειώσει, δὲν θὰ ξαναβγῆτε βουλευτής !..

* * *

Ὅταν, πρὸ ἐτῶν, γινόταν λόγος ἐμπρὸς στὸν βασιλέα Γεώργιο τὸν Α΄, περὶ ἱδρύσεως Ἀκαδημίας στὴν Ἀθήνα, ὁ θυμόσοφος ἐκεῖνος βασιλεύς, μὲ τὸ πειρακτικὸ πνεῦμα, εἶπε στοὺς συζητοῦντας καὶ προτείνοντας :

—Δὲν φτιάνουμε καλύτερα....ὑπονόμους !...

* * *

Ὁ ἐν Λονδίνῳ ἐγκατεστημένος γνωστὸς Ἕλλην δημοσιογράφος κ. Χρυσανθόπουλος, διηγεῖται τὸ ἑξῆς ὡραῖο ἀνέκδοτο :

Ὅταν ὁ κ. Σταμ. Σταμ. ἦταν στὸ Λονδῖνο, εἶχε μαυρίσει τὸ μάτι του νὰ ἰδῆ ἥλιο.... Ἐλ[illegible]. Γιατί ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο πιάτο, ποὺ ἔβγαινε στὸν οὐρανὸ τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸ ὁποῖον θαυμάζανε οἱ Ἐγγλέζοι καὶ τὸ ἀπελάμβαναν κάθε μέρα στὸ Χάϋδ - Πάρκ, κάθε ἄλλο ἦταν, παρὰ ἥλιος

Στάθηκε, λοιπόν, ὁ κ. Σταμ. Σταμ. μιὰ ἡμέρα στὸ Πάρκο, κύτταξε καλὰ - καλὰ τὸν Λονδρέζικο ἥλιο, καὶ τέλος, σὰν νὰ μιλοῦσε σ' αὐτόν, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσε ...μούντζα.

—Μωρὲ ἥλιος εἶσαι σύ ; τοῦ φώναξε. Ἥλιος ! Ὄρσε, λοιπόν, τέτοιος ἥλιος ποὺ εἶσαι !...

* * *

Λίγο πρὶν συλληφθῆ ὁ μακαρίτης Γούναρης, κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1922, καταπικραμένος, μᾶλλον ἀπὸ τοὺς φίλους του, παρὰ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, μιὰ νύχτα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, πῆγε στὶς 11 ἡ ὥρα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα δηλαδή, στὸ σπίτι τοῦ κ. Γεωργίου Μπαλτατζῆ, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὑπερβολικά.

—Μά, τέτοια ὥρα, κύριε πρόεδρε, βγαίνετε ἔξω ; τοῦ εἶπε μὲ μεγάλη ταραχὴ ὁ Μπαλτατζῆς.

—Γιατί ἀνησυχεῖς ; Νομίζεις ὅτι κινδυνεύω ; ἀπάντησε ὁ Γούναρης.

—Καὶ βέβαια κινδυνεύετε καὶ πρέπει νὰ φυλάγεσθε, τοῦ ξαναεῖπε ὁ Μπαλτατζῆς.

—Τὸ μοιραῖον δὲν τὸ ἀποφεύγει κανείς, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Γούναρης. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

—Ἄλλως τε, ἐκεῖ ποὺ φτάσαμε, πρέπει μᾶλλον νὰ προφυλασσόμεθα ἀπὸ τοὺς φίλους μας... Τί λὲς ἐσύ, Πέτρο ; ρώτησε τὸν μακαρίτη Πρωτοπαπαδάκη, ὁ ὁποῖος βρισκότανε ἐπίσης ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη.

—Εἶμαι σύμφωνος μαζύ σας, κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπε καὶ ὁ Πρωτοπαπαδάκης, κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

* * *

Ὅταν, πρὸ ἐτῶν, ἦταν τῆς μόδας ἡ κυρίες τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἔχουν λευκώματα, μέσα στὰ ὁποῖα ἦσαν ὑποχρεωμένοι οἱ διάφοροι γνωστοί των, καὶ ἰδίως οἱ λόγιοι, νὰ γράφουν...κουταμάρες, στὸ λεύκωμα μιᾶς κυρίας τῆς πρωτευούσης ἔγραψε καὶ ὁ κ. Δροσίνης τὸ ἑξῆς τετράστιχο :

Μάθε τὸν πόνο τὸν γερό,
βουβό, στὰ δόντια σου ν' ἀλέθης,
χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μέσ' στὸ τρελλὸ κρασὶ τῆς μέθης.

Ἐπίσης ὁ ποιητὴς κ. Γρυπάρης ἔγραψε στὸ ἴδιο λεύκωμα :

Τὸ ὡραῖο μόνο καμάρωνε,
καὶ μὴν τὸ κρίνεις, ὄχι.
Μαδοῦν τὸ τριαντάφυλλο
νὰ δοῦν τὰ φύλλα πὄχει ;

Στὸν κ. Γρυπάρη ἀπάντησε ὁ κ. Δαμβέργης, γράψας ἀπὸ κάτω τὰ ἑξῆς :

Ἐν τούτοις, καὶ τὸ μάδημα
δὲν εἶν' καὶ τόσο ἄχαρι.
Μαδοῦν τὸ τριαντάφυλλο
καὶ κάνουν....ροδοζάχαρι !

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καλαμπουριστὰς τῆς Ἑλλάδος ἦταν καὶ ὁ πρό τινος ἀποβιώσας λογοτέχνης καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Μπάμπης Ἄννινος.

Ὁ Σουρῆς τοῦ ἔγραψε κάποτε, γιὰ κάποια προσφώνησι ποὺ ἔκαμε καὶ ἡ ὁποία εἶχε περισσότερα καλαμπούρια, παρὰ λέξεις :

Ὁ Μπάμπης προσεφώνησεν,
καλαμπουριῶν Ἀττίλας,
τὸ ρεῦμα μας τ' ὁρμητικὸν
πρὸς ὥρας ἀναστείλας...

Σὲ μιὰ φιλολογικὴ συναναστροφὴ πάλιν, ἕνας νέος ἀπήγγειλεν ἕνα ποίημα ὡς δικό του, ἐνῶ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ ἀντιγραφὴ ἑνὸς ποιήματος τοῦ Λαμαρτίνου.

Ὡστόσο, δὲν ἐμίλησε κανείς.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ σ' ἄλλην, μετέπειτα, συναναστροφήν, ὁ νεαρὸς ποιητὴς παρουσίασε ὡς ἔργο του καὶ ἄλλο ποίημα τοῦ Λαμαρτίνου, ὁ Ἄννινος δὲν βάσταξε καὶ τοῦ εἶπε :

—Τὸ δὶς.....**ἐκλαμαρτεῖν**, παιδί μου, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ !...

* * *

Ὁ Μπάμπης Ἄννινος εἶχε προΐδει τὸ θάνατό του. Καὶ λίγες στιγμὲς πρὶν ξεψυχήσει, ἕνα παράπονο μονάχα ἐξέφρασε :

—Κρῖμα ! Εἶμαι κι' ἀξύριστος !...

* * *

Στὰ 1906 εἶχε συστηθῆ στὴν Ἀθήνα ἕνας σύλλογος ἀπὸ διανοουμένους καὶ «προοδευμένους» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρὸς...ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος».

Μιὰ ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τοῦ συλλόγου ἐκείνου ἦταν καὶ ἕνα ἔγγραφόν του πρὸς τὸν τότε δήμαρχον κ. Μερκούρην, διὰ τοῦ ὁποίου συνίστα «τὴν πλακόστρωσιν τῆς...πλατείας τοῦ Συντάγματος».

Ὁ κ. Μερκούρης, μόλις ἔλαβε τὸ ἔγγραφον, λέγεται ὅτι εἶπε :

—Μόνον τὰ κεφάλια τους θέλουν....**πλάκωμα** !...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

('Απὸ τὸ Σημειωματάριο ἑνὸς παληοῦ στρατιώτη)

Β΄.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ξέρω 'γὼ τί θέλεις, εἶπε στὸν Καραγκιόζη θυμωμένα ὁ λοχαγός. Θέλεις νά....

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Καραγκιόζης. Θέλω καμμιὰ....ὀκᾶ ρετσίνα, γιὰ νὰ χωνέψω τὸ φαΐ !...

'Ο παμπόνηρος ὁ Χατζῆ-'Αϊβάτης...

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Καραγκιόζης τιμωρεῖται μὲ 2.500 χρόνια φυλακὴ καὶ πηγαίνουν ὁ Μπαρμπαγιῶργος, ὁ Σιὸρ - Διονύσιος καὶ ὅλη ἡ Καραγκιοζοπαρέα νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

'Ο Μπαρμπαγιῶργος, μάλιστα, ἐλεεινολογεῖ τὴν 'Ελλάδα, ποὺ ἀπόχτησε ἕναν τέτοιο στρατιώτη !...

—Θὰ τὴν φάη ὁλόκληρη ! φωνάζει.

'Ο Καραγκιόζης ὅμως διαμαρτύρεται, τοῦ λέει ὅτι προσβάλλει τὸν 'Ελληνικὸ στρατὸ καὶ τοῦ ἐξηγεῖται μὲ ὅρους στρατιωτικούς.

Τὸ ἀκροατήριο λιγώνεται ἀπὸ τὰ γέλια, γιατὶ ἡ Καραγκιοζέϊκες ἐρωταποκρίσεις ἦσαν γνωστὰ τοῦ λόχου μας ἀστεῖα καὶ πειράγματα, διαταγὲς καὶ φράσεις ἀνωτέρων, κωμικοποιούμενα ἐπὶ τὸ Καραγκιοζικώτερον...

* * *

Στὴ δεύτερη πρᾶξι ὁ Καραγκιόζης γυμνάζεται μὲ τὸ τουφέκι στὴ γραμμή.

Στρατιωτικὰ παραγγέλματα ἀντηχοῦν βροντόφωνα ἀπάνω στὴ σκηνή.

—Πιὸ σιγὰ τὰ παραγγέλματα !... διατάζει ἕνας χαρτένιος στρατηγός.

—Ναί, σιγά, λέει καὶ ὁ ἐπιλοχίας, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἐπιλοχία τὸν δικό μας, ποὺ ὅταν φώναζε τὸ «Μάρρρρρς», λέγοντάς το : «Ἄρρρρρρς», ἐσειότανε ὁ τόπος. Τὸ νοῦ σας, τώρα θὰ τὰ πῶ σιγὰ - σιγά, λέει. Τὸ νοῦ σας νὰ μὲ καταλάβετε.

—Πρρρρρρρσ'χή !...

—'Ακίνητοι !...

'Ο θίασος κινεῖται.

—'Ακίνητοι, εἶπα !...

Κι' ἔπειτα ἀμέσως φωνάζει

—'Εμπρός, **ἄρρρρρρρρς** !...

'Ο Μιχαλάκης ὁ... «παραχαζάνιος»...

Τὸ «Μὰρς» ὅμως τοῦ ἐπιλοχία ἦταν τόσο δυνατό, ποὺ ἔχανε νὰ γκρεμισθῆ τὸ παλάτι τοῦ πασσᾶ καὶ τοῦ Καραγκιόζη ἡ καλύβα !

'Ο Καραγκιόζης βγαίνει στὸ τέλος «ἀνεπίδεκτος μαθητής». 'Ο γυμναστὴς θυμώνει. Καὶ ὁ Καραγκιοζοπαίχτης μιμεῖται τὴ φωνὴ κάποιου δεκανέως, ποὺ γύμναζε μεταχειριζόμενος πολὺ συχνὰ τὶς φράσεις : «'Ηλίθιε», «χαμένε» :

—Ἕν δυό, ἠλίθιε !...

—Χαμένε μου, ἕν δυό. **Χαμένε μου ! Χαμένε !**

Κι' ὁ Καραγκιόζης στέκεται καὶ **ρωτᾶ** :

—Εἶμαι χαμένος, ἔ ;

—Ναί.

—Χαμένος ; Χαμένος ; Κατὰ μπὶτ χαμένος :

—Μάλιστα.

—Ἔ, τότε ἄφησέ με ἥσυχο, γιατί ἀφοῦ εἶμαι χαμένος, δὲν...ὑπάρχω !

—Σᾶς θέλω νἄσαστε ὅλοι σας λεβέντες...

Καὶ τὰ στρατιωτικοκαραγκιοζέϊκα ἀστεῖα πέφτουν βροχηδόν !

Καταιγισμὸς ἀστείων.

Κι' οἱ ἀπ' ἔξω γελοῦσαν, γελοῦσαν, ὅσο κι' ἂν ἐθίγοντο.

Στὸ τέλος ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἕνας χαρτένιος Μιχαλάκης. 'Ο Μίχος αὐτὸς ἦταν ἕνας κουτοπόνηρος στρατιώτης ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς 'Αττικῆς. 'Ο λόχος διασκέδαζε μ' αὐτόν, ἀλλὰ κι' αὐτὸς μ' ὅλο τὸ λόχο. Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐμφάνισίς του στὴ σκηνὴ γίνεται δεκτὴ μὲ βροχὴ - χαλάζι ἀπὸ χειροκροτήματα. 'Ο Μιχαλάκης, ποὺ ἔτρωγε κι' αὐτὸς πολύ, διορίστηκε «δεκανεὺς παραχαζάνιος». 'Ο Καραγκιόζης, γιὰ νὰ μὴ φάη ὁ Μίχος τὸ καζάνι, προτείνει νὰ τοῦ φορέσουν....φίμωτρο ! Γίνεται θόρυβος πολὺς καὶ ἀποφασίζουνε στὸ τέλος τὸ φίμωτρο νὰ φορεθῆ στὸν....Καραγκιοζοπαίχτη.

'Η παράστασις ἐπέτυχε. 'Επέτυχε τόσο πολύ, ποὺ ἀπεφασίσθη ὁ Καραγκιόζης νὰ μείνη πειὰ ὡς...δύναμις τοῦ λόχου. Τοῦ παρεχωρήθη μάλιστα καὶ ἐπίζηλος στὸ γραφεῖο θέσις, ἕνα...συρτάρι μὲ σπασμένη κλειδωνιά...

'Επρότεινε νὰ τοῦ φορέσουν φίμωτρο !..

Καὶ οἱ θιασάρχαι ἄρχισαν σκεπτόμενοι πλέον γιὰ νέα κωμωδία, τὴν ὁποία θὰ παίζανε τὴν μεθεπομένη νύχτα, ποὺ θὰ ἐκστρατεύαμε στὶς Τράχωνες.

Ἕνας στρατιώτης διετάχθη νὰ τοποθετήση **ἀνέτως** καὶ...**ἀτσακίστως** τὸν Καραγκιόζη ἀπάνω στὸ κάρρο τῶν ἀποσκευῶν. Καὶ ὁ Καραγκιόζης ἀκολούθησε τὸ στράτευμα, τυλιγμένος, σὰν χανούμισσα, μέσα στὴν ὀθόνη του.

—'Επρόσεξες μήπως **λιποτάκτησε** κανείς ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τὸν Καραγκιοζοπαίχτη στρατιώτη.

—Κύριε ἀξιωματικέ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, παίρνοντας στάσι προσοχῆς, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, πὼς ὅλοι οἱ Καραγκιόζηδες εὑρισκόμεθα ἐν τάξει !

—'Εκεῖνος ὁ παμπόνηρος Χατζῆ - 'Αϊβάτης ἔχασε τὸ πόδι του καὶ ἤθελε νὰ μείνη «ἐλεύθερος ἰατροῦ», μοῦ φαίνεται.

—Ὄχι, ὄχι. «Ὅλοι εἶνε παρόντες....ἁπαξάπαντες» !

Τὸ «ὅλοι εἶνε παρόντες ἁπαξάπαντες», ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ φράσις τοῦ ἐπιλοχίου...

* * *

Τὸ δειλινὸ ὁ στρατὸς ξεκίνησε.

Τὸ βράδυ φτάσαμε στὶς Τράχωνες. 'Ο 1ος λόχος διετάχθη νὰ στήση προφυλακὲς καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα. 'Απεσπάσθησαν διπλοσκοποί, φυλάκια, ἀρχιφύλακες, περίπολος καὶ τὰ ἄλλα «παρελκόμενα».

Οἱ ἄνδρες σκορπισθῆκαν σὲ μιὰ ἀπέραντη ἀπόστασι. Κι' ἐμπρός μας ὁ....ἐχθρός.

Κατὰ συνέπειαν ἦταν ἀνάγκη ὅλη τὴ νύχτα οἱ ἄνδρες νὰ μείνουν φορτωμένοι μὲ τοὺς γυλιοὺς καὶ τὶς κουβέρτες των, ἕτοιμοι γιὰ πόλεμο. Οὔτε τσιγάρο, οὔτε ὕπνος ἐπετρέπετο. Ψειροπόλεμος, γυμνάσια μάχης ἦσαν αὐτά...

Καὶ ὁ Καραγκιόζης ;

Μάζεψε κουτσούς, στραβούς, ὅ,τι βρῆκε μπροστά του....

Ποῦ νὰ παιχθῆ Καραγκιόζης σ' αὐτὴ τὴν ἐμπόλεμο κατάστασι ;

Καὶ τὸ ἀκροατήριο ;

Ποῦ νὰ μαζευτῆ τὸ ἀκροατήριο, ποὺ σκορπισμένο σ' ἀπόστασι χιλιομέτρων, παραφύλαγε τὸν ἐχθρό ; Καὶ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιτραποῦν φῶτα Καραγκιόζη, ἐκεῖ ποὺ οὔτε τσιγάρο ἐπιτρεπότανε ;

'Ο θιασάρχης, στρατιώτης - δικαστής, ἦταν νὰ σκάση.

—Κι' ὅμως, πρέπει νὰ παιχθῆ ἀπόψε Καραγκιόζης ! ἔλεγε.

'Ο ἀξιωματικός του τὸν ἐκάλεσε ἄξαφνα :

—Ἔλα δῶ. 'Ετοιμάσου, θὰ πᾶς διπλοσκοπός.

—'Αδύνατον, εἶμαι...θαλαμοφύλακας.

— Θαλαμοφύλακας !...

Ποῦ θαλαμοφύλακας ;

—Φυλάω τὴν Καραγκιόζικη ἐνωμοτία.

—Τίποτα ! Τίποτα !...

'Εμπρός, διπλοσκοπός !...

—Φυλάω τὴν καραγκιόζικη ἐνωμοτία...

* * *

'Ερημιὰ ἁπλωνόταν γύρω μας. 'Απὸ μακρυὰ ἐρχότανε τῆς θάλασσας ὁ ψίθυρος καὶ τῆς φύσεως ὁ ἀνασασμός. 'Απάνω στὸν οὐρανὸ ἐλάμπανε, σὰν κρεμασμένα καντηλάκια, τ' ἀστέρια τ' ἀναρίθμητα. Μοσχοβολιὲς ἀπὸ θυμάρια καὶ ἄλλα μοσχοχόρταρα παντοῦ. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἠρεμία, μαῦροι ἴσκιοι, σὰν φαντάσματα, περνοῦσαν οἱ στρατιῶτες κι' ἐκλάγγιζαν τὰ ὅπλα καὶ τὰ ξίφη τους, πολεμιστήριο κλαγγή.

Ἄξαφνα ἕνας στρατιώτης φάνηκε νὰ ἔρχεται μέσα στὸ σκοτάδι.

—Τί εἶνε, βρέ ;

—Εὕρηκα !...

—Τί εὕρηκες ; Τὸν ἐχθρό ;...

—Ὄχι. Βρῆκα ἕνα σπήλαιο. Μπορεῖ νὰ παίξουμε ἐκεῖ μέσα Καραγκιόζη, χωρὶς νὰ μᾶς μυρισθῆ κανείς. Χωράει τὸ μισὸ τὸ λόχο...

—Κι' ἄν, ἐντωμεταξύ, μᾶς προσβάλλει ὁ ἐχθρός, ποιὸς θὰ τὸν ἀποκρούση ;

—Βρὲ ἀδερφέ, κουτὸς εἶνε ὁ ἐχθρὸς νὰ μᾶς κυνηγάη τὴ νύχτα ;

'Εκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ τουφεκιὲς ἀκούστηκαν κάτω, μακρυά, ἀπὸ τὴ θάλασσα. Οἱ στρατιῶτες ἅρπαξαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἑτοιμαστῆκαν γιὰ ν' ἀκούσουν τῶν ἀνωτέρων τὶς διαταγές.

Δυὸ ἄνδρες τῆς δωδεκάτης ἐνωμοτίας, τῆς δικῆς μας, κατορθώσαντες νὰ φτάσουν, ἕρποντες, χωρὶς νὰ ἐννοηθοῦν, παρ' ὅλους τοὺς σκοπούς, ποὺ φύλαγαν, μέχρις ἑνὸς χαλάσματος, ὅπου οὐλαμὸς ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ παρέμενε, τοῦ ἐπιτεθῆκαν αἰφνιδίως καὶ τὸν ἐξεπάστρεψαν σχεδόν. Ἔτσι, δηλαδή, θὰ γινόταν στὴν πραγματικότητα. Οἱ ἱππεῖς, μὴ φανταζόμενοι ποτὲ πὼς δύο ἦσαν οἱ προσβάλλοντες στρατιῶτες, καταναγκάσθηκανε νὰ φύγουν, ζωντανοὶ καὶ...σκοτωμένοι. γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν αἰχμάλωτοι !...

Ἡ νίκη αὐτὴ χαιρετίσθηκε ἐνθουσιωδῶς.

—Δὲν θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ δοθῆ καὶ μιὰ τιμητικὴ παράστασις, τοῦ Καραγκιόζη, γιὰ νὰ ἑορτασθῆ τὸ γεγονός ;

Κι' ἐπειδὴ Καραγκιόζης κατ' οὐδένα λόγον ἐπιτρεπόταν, ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε μὲ τὸν....Μιχαλάκη, ὁ ὁποῖος ἀρνιότανε κάθε ὑπηρεσία, ποὺ τὸν διέταζε νὰ κάνη ὁ δεκανεὺς ἐνωμοτάρχης.

—'Εγὼ δὲν πάω.

—Γιατί ;

—Γιατί δὲν εἶμαι ἐδῶ !...

—'Αλλὰ ποῦ εἶσαι ;

—Στὸ κάρρο ποὺ εἶν' ὁ Καραγκιόζης !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ δεκανεὺς ἐνωμοτάρχης δὲν καταλάβαινε, ὁ Μιχαλάκης ἐξηγοῦσε τὴν....ἀπουσία του :

—Δὲν φτιάσατε ἕναν χάρτινο Μιχαλάκη καὶ τὸν βάλατε μὲ τοὺς Καραγκιόζηδες ; 'Εκεῖ λοιπὸν νὰ τὸν ζητᾶτε !...

—Καλά, εἶπε τότε ὁ δεκανεύς. 'Αφοῦ ὁ Μιχαλάκης δὲν εἶν' ἐδῶ, ἀλλὰ στὸ κάρρο, στὸ κάρρο νὰ τοῦ πᾶτε τὸ συσσίτιο καὶ νὰ τὸ δώσετε σ' ἐκεῖνον νὰ τὸ φάη. Προσέξτε νὰ μὴ τὸ πάρη κανένας ἄλλος Μιχαλάκης, ζωντανός !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Οποιος συγχωρεῖ μιὰ προσβολή, δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ γιατρεύη μόνος του μιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ζὰν - Πὼλ - Ρίχτερ

* * *

Ὅπως ὑπάρχουν λουλούδια ποὺ φυτρώνουν σὲ ἐρείπια, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἀρετές, ποὺ ριζώνουν σὲ καρδιὲς ἀνθρώπων κατεστραμένων σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Βύρων

* * *

'Εκεῖνος ποὺ ἐμπιστεύεται ἀνεξέλεγκτα σὲ κάθε γυναῖκα τὴν τιμή του, δὲν κάνει τίποτε διαφορετικὸ ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ τοποθετεῖ μαρμάρινο ἄγαλμα ἐπάνω σ' ἕνα γυάλινο δοχεῖο καὶ συγχρόνως ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰ μὴ σπάση τὸ βάθρο.

'Αλγ. Ρικὰρ

* * *

Τὸ ὄνειρο καὶ ἡ ζωὴ εἶνε τὸ ἕνα ἡ σκιὰ τοῦ ἄλλου.

Ντ' 'Αννούντσιο

* * *

Δὲν μπαίνει κανεὶς καβάλλα στον Παράδεισο.

Σικελικὴ Παροιμία

* * *

'Οποιος βρίσκει κάτι ὡραῖο στὸ κακο, δὲν μπορεῖ παρὰ γρήγορα νὰ τὸ χάνη.

'Ανατολίτικη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποία εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιὰ τὰ ἄνθη, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς ἑξῆς μεταφορικὲς φράσεις, τὶς ὁποῖες πρῶτοι αὐτοὶ μεταχειρίσθηκαν :

«Ἄνθος οἴνου, ἄνθος γάλακτος, ἄνθος χαλκοῦ, ἄνθος ἡλικίας, ἄνθος δόξης», κλπ. 'Απὸ τοὺς Ἕλληνας, κατόπιν, τὶς μεταφορὲς αὐτές, ποὺ δήλωναν κάτι τὸ ἐκλεκτό, τὶς πῆραν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀργότερα ἡ ἄλλες Λατινικὲς φυλές.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

(Αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, εὐπατρίδαι, ἠθοποιοί, ἐπαναστάται, ποὺ τρῶνε σὰν δράκοντες τῶν παραμυθιῶν!..)

Σᾶς διηγηθήκαμε κι' ἄλλοτε καταπληκτικὲς ἱστορίες διασήμων φαγάδων. 'Ωστόσο, ἡ ἱστορίες αὐτὲς εἶνε ἀνεξάντλητες καὶ σᾶς προσφέρουμε πάλι σήμερα μερικὲς ἀκόμη.

'Ο Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Κλαύδιος 'Αλβῖνος ἔφαγε κάποιο πρωΐ — γιὰ κολατσιό, ὁ ἀθεόφοβος ! — πεντακόσια σῦκα, μιὰ πιατέλα ροδάκινα, δέκα πεπόνια, ἑκατὸ φραγκόσυκα, σαρανταοχτὼ στρείδια καὶ τρία πανέρια σταφύλια !...

'Ο ἴδιος, πάλι, κάποιο βράδυ, κατεβρόχθισε ἕνα λαγό, δέκα περιστέρια, ἑφτὰ πέρδικες καὶ σχεδὸν σὲ κάθε μπουκιά του ἄδειαζε κι' ἕνα κύπελλο κρασί.

'Ο ξακουστὸς ἠθοποιὸς Φάγων — ὄνομα καὶ πρᾶγμα — κατεβρόχθισε κάποτε μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα Αὐρηλιανὸ ἕνα ὁλόκληρο ἀγριογούρουνο, ἕνα ἀρνί, ἑκατὸ στρογγυλὰ ψωμάκια, ἕνα γουρουνάκι τοῦ γάλακτος, καὶ ἔπιε εἴκοσι τέσσερες ὀκάδες κρασί !

'Ο περίφημος 'Ισπανὸς ἐπαναστάτης Βονὸζ χρωστοῦσε τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε ὁ 'Ισπανικὸς λαὸς κυρίως στὴν πολυφαγία του καὶ στὸ ὅτι δὲν μεθοῦσε ποτέ, ὅσο κι' ἂν ἔπινε. Ἕνα βράδυ ὁ Βονὸζ μπῆκε μέσα σ' ἕνα καπηλειὸ τῆς Βαρκελώνας, ὅπου γλεντοῦσε μιὰ παρέα ἀντιπάλων του στὸ πιοτό. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ βασιλῆᾶ αὐτοῦ τῶν κρασοπατέρων τῆς 'Ισπανίας, μόλις τὸν εἶδαν, τὸν γιουχαΐσανε, κι' ὁ Βονὸζ τοὺς προκάλεσε νὰ μονομαχήσουν.

—Ἂν ἔχετε ἴχνος ἀνδρισμοῦ ἀπάνω σας, σενιόρ, τοὺς φώναξε ὁ Βονόζ, θὰ δεχθῆτε ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ προτάσεις μου. Ἢ νὰ μονομαχήσετε ἕνας - ἕνας μαζύ μου μὲ τὰ ὅπλα, ἢ νὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ καταβάλετε πίνοντας ὅλοι μαζὺ περισσότερο κρασὶ ἀπ' ὅσο θὰ πιῶ ἐγὼ μόνος μου !...

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Βονόζ, 17 ὅλοι - ὅλοι, δεχτήκανε τὴ δεύτερη πρότασί του, τὸν καλέσανε στὸ τραπέζι τους κι' ἡ κρασομαχία ἄρχισε καὶ βάσταξε ὥς τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, καταλήξασα σὲ πλήρη θρίαμβο τοῦ Βονόζ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εἶδε καὶ τὸν τελευταῖο ἀντίπαλό του νὰ πέφτη κάτω ἀναίσθητος, διέταξε τὸν κάπελα νὰ τοῦ φέρη ἕναν κάδο κρασὶ καὶ τὸν ἔπιε κι' αὐτὸν μονορροῦφι !...

Στὴ Γαλλία ἐπίσης, πολλὰ μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβώνων ἦσαν τρομερὰ παμφάγοι.

Μιὰ εὐγενὴς κυρία τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει ὅτι εἶδε πολλὲς φορὲς τὸν Λουδοβῖκο ΙΔ΄ νὰ τρώη τέσσερα πιάτα ξέχειλα ἀπὸ διάφορες σοῦπες, ἕνα φασιανό, μιὰ πέρδικα, πέντε - ἕξη πιάτα σαλάτες, δυὸ μεγάλες φέτες χοιρομέρι, κάμποσες μερίδες βραστὸ μοσχαρίσιο, κάμποσα αὐγὰ καὶ φροῦτα, ποὺ ἂν τὰ ἔτρωγε αὐτὰ μόνον ἕνας ἄνθρωπος μὲ κανονικὸ στομάχι, θὰ ἔσκαζε !...

'Ο Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ΄ παρεκάθητο πολλὲς φορὲς στὰ γεύματα τοῦ Δημαρχείου τοῦ Παρισιοῦ. Σ' ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ γεύματα αὐτά, στὰ 1867, παρετέθησαν 21 διάφορες σοῦπες, 22 ἐντράδες, 44 πιάτα μὲ διάφορα ἄλλα φαγητά, 36 πιάτα σαλάτες, 12 πιάτα μὲ διάφορες σάλτσες, 56 κομμάτια διαφόρων γλυκισμάτων καὶ 23 φρουτιέρες μὲ διάφορα ὀπωρικά.

'Ο δήμαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι, ποὺ φάγανε μαζὺ με τὸν βασιλέα τους, τὰ εἶχανε χαμένα. Ὅλοι τους μαζὺ εἶχαν φάει λιγώτερο ἀπ' ὅσο εἶχε φάει ὁ τρομερὸς βασιλῆᾶς τους. Ἦσαν δώδεκα ὅλοι - ὅλοι, ποὺ καθήσανε στὸ τραπέζι, κι' ὁ καθένας τους εἶχε δοκιμάσει μόνο μιὰ μερίδα ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ τὰ φροῦτα. 'Ενῶ ὁ Λουδοβῖκος εἶχε φάει ἀπ' ὅλα.

'Ο Λουδοβῖκος ΙΗ΄, πάλιν, ἔτρωγε πάντα σὲ κάθε πρόγευμά του, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα φαγητά, καὶ δώδεκα μπριζόλες !...

Κάποτε, μάλιστα, συναγωνίστηκε στὴν πολυφαγία μὲ τὸν δοῦκα 'Εσκάρ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς περίφημος φαγᾶς. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι τρώγανε σὰν δράκοι, στὸ τέλος ὅμως ὁ δοὺξ κυλίστηκε στὸ πάτωμα καὶ πρὶν προφτάσουν οἱ γιατροί, πέθανε, ἢ μᾶλλον ἔσκασε ἀπ' τὴν πολυφαγία !

* * *

Περίφημος φαγᾶς ἦταν κι' ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Τούλιο, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε στὴν καθησιά του φαγητά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ χορτάσουν ἕξ - ἑπτὰ ἄνθρωποι !...

'Ο στρατηγὸς αὐτός, ὕστερα ἀπὸ κάθε μάχη, ἐξεκοκκάλιζε μόνος του δυὸ ἀρνιὰ ψητὰ στὴ σούβλα.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔφαγε τόσο πολύ, ὥστε μισὴ ὥρα μετὰ τὸ γεῦμα του ἔσκασε !...

* * *

Σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς 'Ελλάδος πέθανε πρὸ ἐτῶν μιὰ γυναῖκα, σύζυγος διασήμου τοῦ τόπου τοκογλύφου, ἡ ὁποία — δὲν γράφουμε καμμιὰ ὑπερβολὴ — δὲν ἐχόρταινε ποτέ !...

Μεσημέρι - βράδυ τῆς ἔβραζαν γιὰ νὰ χορτάση ἕνα μεγάλο καζάνι ρύζι ἢ μακαρόνια. Δὲν ἐχόρταινε ὅμως, ἂν καὶ ἔτρωγε ὁλόκληρη τὴν καζανιά ! 'Ενόμιζε κανεὶς πὼς ἡ ἄτυχη αὐτὴ γυναῖκα ἐτιμωρεῖτο ἀπ' τὸ Θεὸ γιὰ τὰ κρίματα τοῦ συζύγου της.

Ὅ,τι ἐκέρδισε ἐκεῖνος μὲ τὴν τοκογλυφία του, τὸ κατεβρόχθισε αὐτὴ ἀχόρταστα, ὥσπου πέθανε τέλος ἀπὸ τὴν ....πεῖνα !...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΧΕ΄.

—Ὄχι δά, δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα, ἀντέτεινε ἡ Ἀσπασία.

—Λοιπόν ;

Ἡ δεσποινὶς Μάνου σκέφθηκε λίγο καὶ ἀπάντησε :

—Τὸ ζήτημα αὐτό, Ἀλέξανδρε, τὸ ἔχω σκεφθῆ πολλὲς φορὲς ὥς τώρα.

—Καὶ δὲν ἀποφάσισες τίποτα ;

—Ἀντιθέτως, βρῆκα ὅτι τὸ μόνο κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου, δὲν εἶνε οὔτε οἱ ἐξοχικοὶ ναΐσκοι, οὔτε τὸ σπίτι μου, ἀλλὰ ἕνα σπίτι φιλικὸ ἢ καλύτερα ἕνα σπίτι συγγενικό.

—Ὡραῖα! Εἶμαι σύμφωνος μαζύ σου. Ἡ σκέψις σου εἶνε πολὺ καλή, πολὺ λογική, πολὺ φρόνιμη. Σ' ἕνα σπίτι συγγενικό σου μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς τίποτε, χωρὶς σούσουρο, χωρὶς θόρυβο, χωρὶς νὰ προκαλέσουμε τὴν προσοχὴ τῶν περιέργων. Ἐγώ, ἐσύ, ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, οἱ δικοί σου, κανένας μάρτυς δικός μου, ὁ ἀπαραίτητος, δηλαδὴ κουμπάρος, ὅλοι-ὅλοι πέντε-ἕξη ἄνθρωποι, δὲν θὰ προκαλέσουμε τὴν προσοχὴ κανενός.

—Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ, Ἀλέξανδρε.

—Καὶ τώρα λέγε, Μπίκα. Σὲ ποιὸ σπίτι θὰ τελεσθῆ τὸ μυστήριο ;

—Στῆς ἀδελφῆς μου κ. Ζαλοκώστα, ἀπάντησε ἀδιστάκτως ἡ Ἀσπασία.

—Ὡραῖα! Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἔτσι δὲν ἔμενε πλέον, παρὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν τὰ τοῦ γάμου. Πρὶν ὅμως προχωρήσουμε στὴν ἐξιστόρησι τοῦ τόσο ρωμαντικοῦ αὐτοῦ Ὑμεναίου, πρέπει ν' ἀνασκευάσουμε ἐδῶ μερικὲς ἀνακρίβειες, ποὺ ἐγράφησαν σχετικῶς στὶς ἐφημερίδες τοῦ καιροῦ ἐκείνου, μερικὲς ἀνακρίβειες, ποὺ κυκλοφοροῦν ἀκόμη μεταξὺ τοῦ λαοῦ περὶ τοῦ γάμου τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἀσπασίας Μάνου.

Ἐγράφη, ἐν πρώτοις, καὶ λέγεται ἀκόμη, ὅτι τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ἀπὸ κάποιο Σέρβο ἀρχιμανδρίτη. Ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν εἶνε ἀκριβής. Πρόκειται περὶ διαδόσεως ἀσυστάτου, σκοπίμως ἴσως τεθείσης εἰς κυκλοφορίαν.

Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου ἐτέλεσε Ἕλλην ἱερεύς.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς τὸ ἐπιστοποίησαν τελευταίως, διὰ χιλιοστὴν φοράν, ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ μόνοι δυνάμενοι δηλαδὴ νὰ γνωρίζουν καλῶς τὰ πράγματα.

Πῶς ὅμως ἐκυκλοφόρησε ἡ εἴδησις ὅτι τὸν γάμον εὐλόγησε ξένος ἱερεὺς καὶ μάλιστα Σέρβος ;

Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, βαρυνθεὶς νὰ ζητῆ λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, ὁ ὁποῖος νὰ τελέση τὸ μυστήριον, ἀπογοητευθεὶς ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἱερεῖς, τοὺς φοβισμένους νὰ προβοῦν εἰς ἕνα τέτοιο «πραξικόπημα», ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Ι. Συνόδου, ἐσκέφθηκε, καὶ ἐξεμυστηρεύθη τὴν σκέψιν του αὐτὴν στοὺς ἐμπίστους φίλους του, νὰ καταφύγη εἰς ξένον μὲν ἱερέα, τοῦ ὀρθοδόξου ὅμως δόγματος.

Τέτοιοι κληρικοὶ ὑπῆρχαν καὶ τότε καὶ ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἐν Ἀθήναις : Ρῶσσοι, Σέρβοι, Βούλγαροι κλπ.

Σκέφθηκε λοιπὸν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ καταφύγη εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν καί, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἰς ἕνα Σέρβον ἀρχιμανδρίτην διαμένοντα τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Δὲν ἀπομακρυνόμεθα μάλιστα καὶ πολὺ τῆς ἀληθείας, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτης ἐβολιδοσκοπήθη σχετικῶς καὶ ὅτι δὲν ἔφερε κατ' ἀρχὰς ἀντιρρήσεις.

Ἐδέχετο νὰ εὐλογήση τὸν γάμον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἂν δὲν ἐξεδίδετο μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἄδεια ἀπὸ τὴν Ι. Σύνοδον, ὁπότε θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο πλέον Ἕλλην ἱερεὺς ἢ καὶ ἀνώτερος κληρικός.

Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμήν, χάρις στὰς ἐνεργείας τοῦ ἐμπίστου φίλου τοῦ Ἀλεξάνδρου—ἐγράψαμε σχετικῶς στὸ προηγούμενο φύλλο—εὑρέθη Ἕλλην ἱερεύς, πρόθυμος νὰ εὐλογήση τὸν γάμον τοῦ βασιλέως του.

Λέγεται προσέτι ἀπὸ ἀνθρώπους δυναμένους λόγῳ τῆς θέσεώς των κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—φθινόπωρον τοῦ 1919—νὰ γνωρίζουν καλῶς τὰ πράγματα, ὅτι καὶ ἄδεια πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Πάντως, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὅλα ἦσαν πειὰ ἕτοιμα. Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ἀσπασία ἦσαν εὐχαριστημένοι, ἱκανοποιημένοι, εὐτυχεῖς. Τὸ μεγάλο τους ὄνειρο θὰ ἐγίνετο πραγματικότης, κάτω ἀπὸ τοὺς λευκοὺς στεφάνους τοῦ Ὑμεναίου, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶχε πάψει πλέον νὰ φέρη προσκόμματα εἰς τοὺς πόθους τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος.

* * *

Δὲν θεωροῦμεν περιττὸν ν' ἀναφέρουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια, σχετικὴ μὲ τὸ εἰδύλλιο καὶ τὸ γάμο τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὰς τοῦ Ἀλεξάνδρου - δὲν ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματά των τῇ παρακλήσει των —ἦσαν ἐναντίον τοῦ γάμου αὐτοῦ, ἀντιδροῦσαν σχετικῶς καὶ κρυφὰ ἀλλὰ καὶ φανερά.

Γιατί ἡ ἀντίδρασις αὐτή ; θὰ ἐρωτήσετε. Ὄχι βέβαια ἀπὸ ταπεινὴν μοχθηρίαν ἐναντίον τῆς δίδος Μάνου. Οἱ λόγοι τῆς ἀντιδράσεως ἦσαν ἄλλοι. Οἱ ὑπασπισταὶ αὐτοὶ ἦσαν φανατικὰ Κωνσταντινικοί. Καὶ δὲν ἤθελαν συνεπῶς νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος αὐτὸς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἐξορίστων βασιλέων, πρὶν αὐτοὶ γυρίσουν στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίστευαν εἰλικρινῶς ὅτι ἀντιδρῶντες προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἐξόριστον βασιλέα, ὅτι ἐκδηλώνουν ἔτσι τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν των. Ἐφρόνουν τέλος ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεργεῖ ἐπιπολαίως», νυμφευόμενος πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν γονέων του καὶ ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι τοῦ εἶχαν ὑποδείξει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν δίδα Μάνου, πρὶν γυρίσουν στὴν Ἑλλάδα.

Τὰς σκέψεις αὐτὰς τῶν ὑπασπιστῶν του, καὶ τὴν ἀντίδρασίν των σχετικὰ μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνὸς πόθου του τόσον διακαοῦς, ὁ Ἀλέξανδρος τὰς εἶχεν ἀντιληφθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΣΠΑΣΙΑ

(Φωτογραφία τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου της μὲ τὸν Ἀλέξανδρο, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1919).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÈ RENGE

ΝΕΛΛΥ

ΑΠΟ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας της, ὁ Μπὶλ Φολγουέϊλ, παντρεύτηκε, μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας του, τὴν Ἀραμπέλλα, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε δηλαδὴ μῆνες, καὶ ἀπὸ τὸν καιρό, πρὸ παντός, ποὺ ἡ μητρυιά της ἔκανε ἕνα ἀγοράκι, τὸν Μπόμπ, ἡ Νέλλυ περνοῦσε μιὰ ζωὴ κυριολεκτικῶς μαρτυρική. Ἡ Ἀραμπέλλα, χωρὶς νὰ λογαριάση ὅτι ἡ Νέλλυ ἦταν ἐπιτέλους κόρη τοῦ συζύγου της ἀπὸ ἄλλο γάμο, τὴν βασάνιζε, σὰν νὰ ἦταν μιὰ μικρὴ ἐνοχλητικὴ ὑπηρέτρια. Τὴν θεωροῦσε παρείσακτη στὸ σπίτι. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάθε χάδι τοῦ πατέρα γιὰ τὴν Νέλλυ ἦταν κλεμμένο ἀπὸ τὸ δικό της παιδί, τὸν Μπόμπ. Μὲ τὴν παραμικρή, λοιπόν, ἀφορμή, ἡ Ἀραμπέλλα κακομιλοῦσε στὴ Νέλλυ καὶ συχνὰ τὴν ξυλοφόρτωνε...

Ὁ Μπίλ, ὁ ὁποῖος ἔλειπε ὅλη τὴ μέρα ἀπ' τὸ σπίτι, δὲν ἤξερε τί ὑπέφερε ἡ κόρη του. Καὶ ἡ Νέλλυ ποτὲ δὲν τοῦ εἶπε ὅτι ἡ μητρυιά της τὴν κακομεταχειριζότανε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν λυπήση καὶ νὰ φέρη φασαρίες στὸ σπίτι. Ὡστόσο, ἀπόφευγε νὰ μένη πολὺ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ ἐρεθίζη τὴν Ἀραμπέλλα μὲ τὴν παρουσία της. Κι' ἔκανε μακρυνοὺς περιπάτους στὰ περίχωρα. Ἕνα μεσημέρι ἀνακάλυψε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο μιὰ παληά, ἀκατοίκητη καλύβα, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε κανεὶς στὸ χωριό. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Νέλλυ πήγαινε ταχτικὰ ἐκεῖ καὶ περνοῦσε πολλὲς ὧρες μόνη της, βυθισμένη σὲ μελαγχολικοὺς στοχασμούς...

Ἡ ζωὴ αὐτὴ βάσταξε ὥς τὴ μέρα ποὺ πάτησαν τὸ χωριὸ τ' ἄτακτα στίφη τοῦ τρομεροῦ Μεξικανοῦ ἐπαναστάτου Διέγο Σάνσεθ. Οἱ ἀντάρτες αὐτοί, οἱ ὁποῖοι φοροῦσαν στολὲς τακτικοῦ στρατοῦ, ὥρμησαν σὰν [illegible] στὸ μικρὸ χωριό, σκότωσαν τὴ φρουρά του καὶ ὅσους δοκίμασαν νὰ φέρουν ἀντίστασι, κι' ἔκαψαν ἀρκετὰ σπίτια. Ἔπιασαν, μάλιστα, καὶ πολλοὺς χωρικούς, ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ φύγουν, καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὴν ἐκκλησία ὡς ὁμήρους. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ἡ Ἀραμπέλλα μὲ τὸ μωρό της καὶ ἡ Νέλλυ.

Ὁ Μπὶλ Φολγουέϊλ ἔλειπε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες. Εἶχε πάει σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, γιὰ ὑποθέσεις του.

Ἀπ' ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, ἡ Νέλλυ ἀνησυχοῦσε περισσότερο.

—Τί θὰ πῆ ὁ πατέρας, συλλογιζόταν, ὅταν γυρίσει καὶ δὲν βρῆ στὸ σπίτι τὴ γυναίκα του καὶ τὸν Μπόμπ; Πρέπει νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ τοὺς σώσω...

Ἡ Νέλλυ εἶχε λησμονήσει τὰ μαρτύρια ποὺ εἶχε τραβήξει ὥς τότε ἀπὸ τὴ μητρυιά της. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν νὰ μὴ πικραθῆ ὁ πατέρας της, γιὰ τὸν ὁποῖο αἰσθανότανε πραγματικὴ λατρεία... Καὶ ἡ μικρὴ θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν ἔρημη καὶ ἀκατοίκητη καλύβα, πίσω ἀπὸ τὰ σύνδενδρα... Ἡ καλύβα αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύση γι' ἀσφαλὲς καταφύγιο. Ἡ Νέλλυ τὸ ἀνακοίνωσε αὐτὸ στοὺς ἄλλους κρατουμένους, λέγοντας ὅτι θ' ἀναλάμβανε ἡ ἴδια νὰ τοὺς ὁδηγήση ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της. Ὁ φόβος ὅμως, μήπως οἱ ἐπαναστάτες τοὺς τουφεκίσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ — ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ τοὺς σκληρόκαρδους αὐτοὺς Μεξικανοὺς — τοὺς ἔκανε νὰ δεχθοῦν νὰ δοκιμάσουν τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέσον σωτηρίας....

Ἡ Νέλλυ βγῆκε μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Δὲν συνάντησε κανένα φρουρὸ μπροστά της. Προχώρησε περισσότερο καὶ εἶδε μερικοὺς ἐπαναστάτες νὰ κάθωνται χάμω, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ, καὶ νὰ πίνουν. Ἦσαν μεθυσμένοι... Ἡ μικρὴ ξαναγύρισε στὴν ἐκκλησία κι' εἶπε στοὺς ὁμήρους ὅτι ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὴν ἀπόδρασι. Καὶ μόλις νύχτωσε, ἡ Νέλλυ μετέφερε τοὺς αἰχμαλώτους δύο-δύο, μὲ μεγάλη προφύλαξι, στὴν ἔρημη καλύβα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν ἡ [illegible] τῶν ἐπαναστατῶν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅλοι οἱ χωρικοὶ βρισκόντουσαν ἀσφαλισμένοι στὸ καταφύγιό τους...

Ὀκτὼ μέρες τρόμου καὶ ἀγωνίας πέρασαν ἐκεῖ σχεδὸν μέσα στὸ σκοτάδι, μ' ἐλάχιστα τρόφιμα, περιμένοντας νάρθῆ ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἢ τῆς ἐκτελέσεώς τους...

Τὸ δρᾶμα συνέβη τὴν ὀγδόη νύχτα. Ὅλοι κοιμόντουσαν μέσα στὴν καλύβα, ὅταν, ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἀντήχησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ποὺ ἔκανε τοὺς χωρικοὺς ν' ἀναπηδήσουν τρομαγμένοι.

—Σιγά ! φώναξε κάποιος. Θὰ μᾶς καταστρέψης μὲ τὸ μωρό σου !

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μπόμπ, τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀραμπέλλας. Πεινοῦσε, τὸ δυστυχισμένο. Μὰ τὰ στήθη τῆς μητέρας του εἶχαν στερέψει πειὰ ἀπὸ τὸν τρόμο, τὶς κακουχίες καὶ τὴν κακὴ σίτισι... Ἡ Ἀραμπέλλα προσπάθησε νὰ τὸ ἡσυχάση μὲ νανουρίσματα καὶ μὲ γλυκόλογα. Τοῦ κάκου ὅμως...

—Κάνε το, ἐπιτέλους, νὰ πάψη ! ἀκούστηκαν ὑπόκωφες φωνὲς μέσα στὸ σκοτάδι. Θὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ Μεξικανοὶ καὶ θάρθοῦν νὰ μᾶς σφάξουν ὅλους !... Ἂν δὲν κάνεις τὸ μωρὸ νὰ σωπάση, θ' ἀναγκαστοῦμε κι' ἐμεῖς νά....

—Τί εἴπατε ;... βρυχήθηκε ἡ Ἀραμπέλλα. Θέλετε μήπως νὰ μοῦ τὸ πνίξετε ; Γιὰ δοκιμάστε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἀπειλή σας !... Ὅποιος πλησιάσει, θὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια !... Κι' ἔπειτα, θὰ βάλω κι' ἐγὼ τὶς φωνές, νάρθοῦν ἐδῶ οἱ Μεξικανοί...

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, μερικὲς σκιὲς κινήθηκαν πρὸς τὴν Ἀραμπέλλα. Μὰ ἡ Νέλλυ πετάχτηκε καὶ στάθηκε ὄρθια μπρὸς στὴ μητρυιά της.

—Σταθῆτε ! φώναξε. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε φονικό ! Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ κάνω τὸν Μπὸμπ νὰ πάψη... Πρέπει ὅμως νὰ περιμένετε λίγο... Θὰ λείψω λίγες στιγμές... Μὰ δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω...

—Ποῦ θὰ πᾶς ; τὴν ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἀραμπέλλα, μὴν πιστεύοντας ἀκόμα ὅτι ἡ Νέλλυ, ποὺ τὴν εἶχε κακομεταχειρισθῆ τόσες φορές, ἔπαιρνε τώρα τὴν ὑπεράσπισί της...

—Πάω νὰ φέρω γάλα γιὰ τὸν Μπόμπ ! ἀποκρίθηκε ἡ μικρή.

Καὶ γλύστρησε σὰν φεῖδι ἔξω. Τράβηξε μὲ μεγάλη προφύλαξι—εἶχε πανσέληνο κείνη τὴ νύχτα καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν δοῦν—πρὸς τὸν πρῶτο σταῦλο, ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο της. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε πέρα, μακρυά, μερικοὺς Μεξικανοὺς ἀντάρτες, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες πρὸς αὐτήν... Μπῆκε στὸ σταῦλο, πῆρε ἕνα μικρὸ κάδο, ποὺ βρέθηκε κατὰ τύχην ἐκεῖ, πλησίασε μιὰ ἀγελάδα καὶ τὴν ἄρμεξε. Ὕστερα ξεκίνησε ἐπιστρέφοντας στὴν καλύβα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσε σιγὰ - σιγά, ἔνοιωσε ξαφνικὰ ἕνα βαρὺ χέρι νὰ πέφτη στοὺς ὤμους της. Γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε πὼς εἶχε πέσει σὲ μιὰ περίπολο Μεξικανῶν. Ὡστόσο, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της.

—Ποιὰ εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὴν ρώτησε ἕνας ἀγριάνθρωπος.

—Νά, πεινοῦσα καὶ πῆγα νὰ πάρω λίγο γάλα..., ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλυ, δείχνοντας τὸν γεμάτο κάδο.

—Ἂν πεινοῦσες, παληοκόριτσο, θὰ ἔπινες ἀμέσως τὸ γάλα ! φώναξε ὁ Μεξικανός. Κάπου ἀλλοῦ, λοιπόν, πηγαίνεις τώρα τὸ γάλα. Μήπως εἶνε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ μᾶς τὸ ἔσκασαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία ; Γι' αὐτούς, βέβαια, θὰ εἶνε ! Κι' ἐμεῖς ψάχνουμε τόσες μέρες νὰ τοὺς βροῦμε... Ποῦ εἶνε κρυμμένοι ;...

—Δὲν ξέρω ! τραύλισε ἡ Νέλλυ.

—Πρόσεξε καλά !... Ἂν μᾶς πῆς ποῦ εἶνε, θὰ σοῦ χαρίσουμε τὴ ζωή...

—Δὲν ξέρω τίποτα !... ἐπανέλαβε μὲ πεῖσμα ἡ Νέλλυ.

—Στὸν τοῖχο !... βροντοφώναξε τότε ὁ ἀγριάνθρωπος.

Οἱ ἄλλοι Μεξικανοὶ ἔπιασαν τότε τὴ Νέλλυ, τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἔβαλαν νὰ σταθῆ μπρὸς στὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ.

Ἡ Νέλλυ κατάλαβε τί σκόπευαν νὰ κάνουν κι' ἔνοιωσε ἕναν κρύο ἱδρῶτα νὰ βρέχη τὸ σῶμα της, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπάη...

—Μὴ μὲ σκοτώνετε ! ψιθύρισε. Δὲν σᾶς ἔκανα τίποτα !...

Μὰ οἱ Μεξικανοὶ ἀντάρτες δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συγκινοῦνται εὔκολα.

Ἡ μικρὴ κατάλαβε ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας γι' αὐτήν. Ὡστόσο, ἡ μεγάλη της ψυχικὴ δύναμις τὴν ἔκανε νὰ ἐγκαρτερήση γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸ θλιβερὸ πεπρωμένο της.

Ἡ Νέλλυ μισόκλεισε τὰ μάτια της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ἄφθονα δάκρυα... Ἡ στιγμὲς τῆς ζωῆς της ἦσαν μετρημένες...

Σ' ἕνα παράγγελμα τοῦ ἀγριανθρώπου, οἱ ἄλλοι Μεξικανοὶ παρετάχθησαν στὴ γραμμὴ καὶ πρότειναν τὰ ὅπλα τους κατὰ τῆς Νέλλυ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε μιὰ ὁμοβροντία, ποὺ τὴν ἐπακολούθησαν πολεμικὲς κραυγὲς καὶ ὁ ἄγριος θόρυβος μιᾶς μάχης. Ἕνα σῶμα Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ, ἔτρεξε νὰ συλλάβη τοὺς ἀντάρτες... Ὁ Διέγο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνταρτῶν, ἀντιστάθηκε ὅπως μποροῦσε στοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες. Μὰ ὅταν κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα, τράβηξε πρὸς τὰ βουνά...

* * *

Ὅταν ἡ Νέλλυ συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία, στὴν ὁποία τὴν ἔρριξε ὁ τρόμος, εἶδε πὼς βρισκότανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρυιᾶς της, τῆς Ἀραμπέλλας, ἡ ὁποία τὴν φιλοῦσε στὰ μάτια, λέγοντάς της :

—Μικροῦλα μου, ἀγαπημένο μου παιδί, συχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα ὥς τώρα... Δὲν εἶχα καταλάβει τὴ μεγάλη σου καρδιά !...

Σκότωσαν τὴ φρουρὰ καὶ συνέλαβαν ὁμήρους.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Ὁ ἐκπληκτικὸς ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων τῆς τελευταίας δεκαετίας. Ἡ ἔρευνα ἑνὸς Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου. Τρία περίεργα ἐρωτήματα. Τί ἀπαντοῦν 272 σύζυγοι. Γιατὶ χωρίζουν οἱ Ἀμερικανοί. Γιὰ ψύλλου πήδημα!... Τὸ διαζύγιο εὐχάριστη διασκέδασι. Ἕνας ποὺ χώρισε γιατὶ ...ἐλάτρευε τὴν γυναίκα του, κτλ. κτλ.

Τι κακό, Θεέ μου!... Οἱ κοινωνιολόγοι ἔχουν ἀναστατωθῆ ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα διαζύγια τῆς τελευταίας δεκαετίας. Τ' ἀνδρόγυνα χωρίζουν, παντοῦ, σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ἔχει γίνει πειὰ τῆς μόδας νὰ ρωτάη κανείς, ὅταν μαθαίνει ὅτι παντρεύτηκαν δυὸ πρόσωπα γνωστά του:

—«Ἄ! θαυμάσια! Καὶ πότε λένε ὅτι θὰ χωρίσουν;»

Οἱ εὐθυμογράφοι πάλιν βρῆκαν θέμα γιὰ τὴν εἰρωνεία τους, τὸ χιοῦμορ τους, τὴ σάτυρά τους. Ὁ Γερμανός, λένε, παντρεύεται γιὰ ἕνα χρόνο, ὁ Ἄγγλος γιὰ ἕνα μῆνα, ὁ Γάλλος γιὰ μιὰ μέρα κι' ὁ Ἀμερικανὸς γιὰ μιὰ ὥρα!

Κι' ἀλήθεια, ὅπως ξέρετε, τὸ ρεκὸρ τῶν διαζυγίων τὸ ἔχει ἡ Ἀμερική. Τὰ εἰδικὰ δικαστήρια ποὺ ἐκδίδουν τέτοιες ἀποφάσεις, ἂν κι' ἔχουν πολλαπλασιασθῆ σ' ἀπίστευτο βαθμό, ἔχουν «πνιγῆ» κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες κάθε μέρα αἰτήσεις διαζυγίου. Μόνο τὸ 5ον καὶ 7ον Εἰδικὸ Δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκδίδει πάνω ἀπὸ 500 ἀποφάσεις τὴ μέρα, περιττὸν δὲ εἶνε ν' ἀναφέρη κανείς, ὅτι ὅλες σχεδὸν ἀκυρώνουν τὸν γάμο καὶ δίνουν τὸ διαζύγιο.

«Ποῦ πᾶμε;» φωνάζουν κάθε τόσο στὶς ἐφημερίδες οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες. «Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ μέλλον τῆς χώρας μας; Κινδυνεύει ἡ νέα γενεά! Κινδυνεύουν τὰ παιδιά! Τὰ περισσότερα ἀνατρέφονται ἀπὸ πολλὲς μητέρες ἢ ἀπὸ πολλοὺς πατέρες!»

Τὸ κοινωνικὸ λοιπὸν αὐτὸ φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται καὶ σ' ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἔχει πάρει τὶς διαστάσεις ἑνὸς τρομακτικοῦ σκανδάλου στὸ Νέο Κόσμο.

Γι' αὐτό, ἕνα Πανεπιστήμιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ «Νὸτρ Ντὰμ Οὐνιβέρσιτυ» τῆς Οὐάσιγκτων, γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὶς πιὸ συχνὲς ἀφορμὲς ποὺ προκαλοῦν τὸ διαζύγιο καὶ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ δείξη στοὺς νέους πῶς νὰ τὸ ἀποφεύγουν, ἔκανε μιὰ ἔρευνα μεταξὺ τῶν 275 πρώην φοιτητῶν του, ποὺ εἶνε τώρα σύζυγοι, ὑποβάλλοντας σ' αὐτοὺς τὶς ἀκόλουθες τρεῖς ἐρωτήσεις:

1. Εἴσαστε εὐτυχὴς ποὺ παντρευτήκατε;
2. Ἂν δὲν βρήκατε τὴν εὐτυχία, ποιοὶ λόγοι σᾶς ἀνάγκασαν νὰ ζητήσετε διαζύγιο;
3. Σκοπεύετε νὰ ξαναπαντρευτῆτε;

Ἡ Πανεπιστημιακὴ ἐπιτροπὴ ἔστειλε αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ τὶς ἀπαντήσεις τῶν παντρεμένων φοιτητῶν της, ἕτοιμη ὡστόσο νὰ δοκιμάση τὶς πιὸ πικρὲς ἀπογοητεύσεις.

Μά, ἀντιθέτως, οἱ φοιτηταὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ σέβωνται τοὺς καθηγητάς τους καὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ νέες ἐξετάσεις, βιάστηκαν ὅλοι σχεδὸν ν' ἀπαντήσουν στὰ τρία ἐρωτήματα. Πράγματι δέ, ἀπὸ τοὺς 275, οἱ 237 ἀπάντησαν ὅτι νομίζουν πὼς βρῆκαν τὴν εὐτυχία στὸ γάμο τους, ὅτι λυποῦνται ποὺ δὲν εἶχαν συλλογιστῆ νὰ παντρευτοῦν πιὸ γρήγορα, ὅτι συμβουλεύουν ὅλους τοὺς νέους ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά τους κι' ὅτι ἀποκλείουν τὴν ἐκδοχὴ ὅτι θὰ χωρίσουν μιὰ μέρα.

Οἱ ἄλλοι 31 ἀπάντησαν ὅτι χώρισαν ἀπὸ διάφορες ἀνόητες παρεξηγήσεις, δίχως κανένα σοβαρὸ λόγο κι' ὅτι δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν μιὰ ἄλλη γυναῖκα, γιὰ νὰ ξαναπαντρευτοῦν. Μονάχα 4 ἀπ' ὅλους δήλωσαν, ὅτι χώρισαν γιὰ πάντα κι' ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ διάθεσι νὰ κάνουν ἕναν καινούργιο γάμο. Τέλος δὲ 3 δὲν ἔστειλαν ἀπάντησι.

* * *

Περίεργες κι' ἐνδιαφέρουσες εἶνε ἡ ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσαν οἱ πρώην φοιτηταὶ στὸ δεύτερο ἐρώτημα, γιατὶ δείχνουν ἀκόμη μιὰ φορὰ πόσο ἀσήμαντοι εἶνε οἱ λόγοι ποὺ ἀναγκάζουν τοὺς Ἀμερικανοὺς συζύγους νὰ καταφύγουν στὸ διαζύγιο καὶ ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ τὰ εἰδικὰ δικαστήρια ὡς ἐπαρκεῖς γιὰ τὴν διάλυσι τοῦ γάμου.

Ἕνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πρώην φοιτητάς, ὁ Τζέϊμς Πάρκερ, ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

«Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ εἴμαστε οἱ πιὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐξακολουθούσαμε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ἂν ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶχε μιὰ ἰδιοτροπία κι' ἐγὼ ἕνα ἀθῶο ἐλάττωμα. Ἐκείνη ἦταν ὑπερβολικὰ αὐστηρὴ στὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος κι' ἐγὼ ὑπερβολικὰ ἀφηρημένος, γιατὶ πότε-πότε ἄφηνα νὰ πέση ἡ στάχτη τοῦ τσιγάρου μου πάνω στὸ χαλὶ ἢ στὸ τραπέζι. Ἡ στάχτη τοῦ τσιγάρου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν μερικὲς ζωηρὲς σκηνὲς μεταξύ μας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταφύγη ὁ καθένας μας στὸν δικηγόρο του. Κι' ἔτσι χωρίσαμε, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἂν κι' ἐξακολουθούσαμε ν' ἀγαπιόμαστε ὅπως πρῶτα...».

Ἕνας ἄλλος, ὁ μηχανικὸς Τζόε Κάμποτ, ἀπάντησε ὡς ἑξῆς:

«Χώρισα γιὰ νὰ ὑπακούσω στὴ γυναῖκα μου. Μιὰ μέρα, ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, τόσο ἀσήμαντη, ποὺ δὲν τὴν θυμᾶμαι πειά, ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε ὅτι θὰ κάναμε καλὰ νὰ ζητήσουμε διαζύγιο κι' ἐγὼ τότε δὲν τῆς ἔδωσα καμμιὰ ἀπάντησι, γιατὶ θεώρησα ὅτι ἦταν παράλογο νὰ τῆς ἀντιμιλήσω. Παράλογο γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα γιατὶ τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἀρνηθῶ τίποτα, καὶ δεύτερο γιατὶ ἂν τῆς ἀρνιόμουν, θὰ ἐσημείωνα γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ νίκη κατὰ τῆς γυναίκας μου καὶ δὲν μοῦ φαινόταν ἱπποτικὸ νὰ δημιουργήσω ἕνα τέτοιο προηγούμενο».

* * *

Καθὼς βλέπετε, δηλαδή, ὁ παράξενος αὐτὸς σύζυγος εἶνε στ' ἀλήθεια γιὰ δέσιμο!.. Χώρισε ἀπό...ὑπερβολικὴ ἀγάπη στὴ γυναίκα του!...

Ὅταν παντρεύονται...

Ἕνας δικηγόρος, ὁ Πέτερ Γουάλς, ἔδωσε μιὰ ἐξήγησι, ποὺ ἂν καὶ δὲν τὸν δικαιολογεῖ πλήρως, μᾶς ἀφίνει κάπως σκεπτικούς:

«Παντρεύτηκα, γράφει, γιὰ νὰ κάνω οἰκογένεια. Μὰ ἡ γυναῖκα μου δὲν ἀγαποῦσε τὰ παιδιά. Ἦταν πολὺ ὤμορφη κι' ὅπως ἔλεγε, δὲν ἤθελε νὰ παραμορφώση τὸ σῶμα της μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη. Δὲν συμφωνοῦσε, λοιπόν, μαζύ μου στὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν κι' ὡς μόνη λύσι εὕρισκε νὰ υἱοθετήσουμε ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ Ὀρφανοτροφεῖο! Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχω ἕνα δικό μου παιδί, κι' ὄχι ἕνα ξένο, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Μὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ξαναπαντρευθῶ, ἂν θελήση ν' ἀλλάξη γνώμη καὶ νὰ γίνη μητέρα».

Στὸ τρίτο τώρα ἐρώτημα ὅλοι σχεδὸν οἱ χωρισμένοι σύζυγοι εἶνε αἰσιόδοξοι καὶ δηλώνουν, ὅτι μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία εἶνε πρόθυμοι νὰ ξαναπαντρευτοῦν. Ὡς αἰτία δὲ τοῦ διαζυγίου τους φέρνουν τὴν κακὴ ἐκλογή.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ ἔμπορος φαρμακευτικῶν εἰδῶν Ντὰν Ρόριγκ, ἀπάντησε:

«Γιατί νὰ μὴ ξαναπαντρευθῶ; Τὴν πρώτη φορὰ ἔκανα τὸ λάθος νὰ παντρευθῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν μὲ καταλάβαινε. Ἀγαποῦσε περισσότερο τὶς τουαλέττες της ἀπὸ μένα, ἄνοιγε τὸ ραδιόφωνο τὴν ὥρα ποὺ ἤθελα νὰ ἡσυχάσω καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, χειμῶνα - καλοκαῖρι, παρὰ νὰ φτιάχνη παγωτό. Καθὼς βλέπετε, δὲν διάλεξα τὴν γυναῖκα ποὺ μοῦ ταίριαζε. Μὰ δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ σταθῶ ἄτυχος καὶ τὴ δεύτερη φορά».

Ἕνας ἄλλος πρώην σύζυγος, ὁ Τζὼν Κάρβερς, ἀδιόρθωτος γλεντζὲς καθὼς φαίνεται, δικαιολογεῖ ὡς ἑξῆς τὸ διαζύγιό του:

«Ἡ γυναῖκα μου εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ κοιμᾶται πολὺ ἀλαφρυὰ κι' ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ γύριζα ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ξυπνοῦσε καὶ γκρίνιαζε... Τώρα, λοιπόν, γυρεύω μιὰ γυναῖκα ὅμοια σὲ ὅλα μὲ τὴν πρώτη, μὰ μὲ μόνη τὴ διαφορὰ νὰ κοιμᾶται λιγάκι βαρειά, γιὰ νὰ μὴ ξυπνάη ὅταν θὰ γυρίζω ἀργὰ στὸ σπίτι μας».

Ἕνας τρίτος, ὁ Τσάρλι Κάλμπερτ, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Χώρισα ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου, γιατὶ ἐκείνη ἤθελε νὰ πᾶμε νὰ παραθερίσουμε στὴ Φλωρίδα κι' ἐγὼ στὴν Καλλιφορνία. Δὲν συμφωνήσαμε, λοιπόν, καὶ χωρίσαμε. Μὰ τότε ἐκείνη πῆγε νὰ περάση τὸ καλοκαῖρι της στὴν Καλλιφορνία κι' ἐγὼ στὴν Φλωρίδα. Κι' ἔτσι εἴδαμε ὅτι κι' οἱ δυό μας εἴχαμε δίκηο καὶ γι' αὐτὸ ἑτοιμαζόμαστε τώρα νὰ ξαναπαντρευτοῦμε...».

Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς ἐρεύνης τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου εἶνε τὸ ἑξῆς: οἱ σύζυγοι χωρίζουν σήμερα τόσο εὔκολα, γιατὶ τὰ δικαστήρια ἐκδίδουν πολὺ εὔκολα τὰ διαζύγια. Συμπέρασμα: Ἂν τὰ ἔξοδα τῆς διαδικασίας δεκαπλασιασθοῦν καὶ ἂν οἱ δικασταὶ καταλάβουν πειὰ ὅτι πρέπει νὰ δικάζουν μὲ μεγάλην αὐστηρότητα, ὁ ἐκπληκτικὸς ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων θὰ μειωθῆ στὸ ἐλάχιστο. Τὸ διαζύγιο σήμερα, τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική, ἐπειδὴ ἐκδίδεται εὔκολα, ἔγινε μιὰ εὐχάριστη διασκέδασι, ἡ ὁποία ὅμως καταλήγει πάντα σὲ δυσάρεστες κι' ὀλέθριες κοινωνικὲς συνέπειες.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις — πληροφορίες — κουτσομπολιό)

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις μεταξὺ ἀντιπροσωπείας τῆς «Ἑνώσεως Διευθυντῶν Κινηματογραφικῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Χόλλυγουντ, ἀποφασίστηκε νὰ ἱδρυθῆ στὴν πόλι αὐτὴ ἕνα «Μουσεῖο τοῦ Κινηματογράφου», ποὺ θὰ δίνη μιὰ πανοραματικὴ εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τῆς ἑβδόμης τέχνης. Ἡ σύστασις ἑνὸς τέτοιου Μουσείου δὲν θὰ συναντοῦσε τόσο μεγάλη ἀντίδρασι ἐκ μέρους τοῦ Δήμου, ἂν ἡ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες δὲν ἐπέμεναν στὸ νὰ τοποθετηθοῦν σὲ μιὰ ἰδιαίτερη αἴθουσα καὶ ἀγάλματα τῶν διασημοτέρων Ἀμερικανῶν ἠθοποιῶν τῆς ὀθόνης, νεκρῶν καὶ ζώντων! Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο εὕρισκε ὅτι ἡ τιμὴ αὐτὴ ἦταν πολὺ μεγάλη γιὰ τοὺς ἀστέρες καὶ δὲν ἤθελε νὰ συγκατατεθῆ στὴν ἵδρυσι τοῦ Μουσείου. Τελευταῖα ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ διαβήματα καὶ ἐνέργειες, ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήση στὸ κεφάλαιο αὐτό... Φαντασθῆτε ὅμως τί φασαρίες καὶ τί...συμπλοκὲς θὰ γίνουν, ὅταν θἀρθῆ ἡ ὥρα ν' ἀποφασισθῆ ποιοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ζῶντας καλλιτέχνας θ' ἀξιωθοῦν τῆς τιμῆς νὰ δοῦν τὸ ἄγαλμά τους τοποθετημένο στὸ Μουσεῖο αὐτό !....

* * *

Ἡ Δωροθέα Βήκ, ἡ ἄφθαστη ὁμολογουμένως πρωταγωνίστρια τῶν «Κοριτσιῶν μὲ Στολή», κινδυνεύει τώρα νὰ ἐξοστρακισθῆ ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς Καλλιφορνίας, στὰ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ πάρη σιγὰ σιγὰ μιὰ θέσι ἀντάξια τῆς Εὐρωπαϊκῆς φήμης της. Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ καταφορὰ τῶν Ἀμερικανῶν ἐναντίον της; Γιατὶ ἁπλούστατα ἡ Δωροθέα συμπαθεῖ τὸν Χιτλερισμό! Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Χόλλυγουντ ἔγραψε πὼς ἡ Γερμανίδα πρωταγωνίστρια χαιρέτησε κάποτε στὸ Βερολῖνο δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς καὶ ὅτι φόρεσε μιὰ γραβάττα μ' ἕναν κεντημένο ἀγκιστρωτὸ σταυρό, οἱ Ἀμερικανοὶ φίλοι τῆς Βήκ, οἱ ὁποῖοι δὲν συμπαθοῦν διόλου τὸν Χιτλερισμό, ἔπαψαν νὰ τῆς μιλοῦν καὶ νὰ τὴν χαιρετᾶνε. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ ὡραία καλλιτέχνις θ' ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψη μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ἐπιστρέψη στὴν πατρίδα της, ὅπου θὰ εἶνε ἐλεύθερη νὰ χαιρετάη ὅπως θέλει καὶ νὰ φοράη ὅποια γραβάττα τῆς ἀρέσει !

* * *

Τὸ Χόλλυγουντ λανσάρει τώρα, μὲ μιὰ θορυβώδη διαφήμισι, τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸ μονάχα οἱ Ἀμερικανοὶ γνωρίζουν, ἕνα νέο ἀστέρι, τὴν Κέττυ Γκαλλιάν. Κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ κρύβεται μιὰ χαριτωμένη καὶ τετραπέρατη Παριζιάνα, ἡ ὁποία, πρὶν ἀπὸ ἕξη μονάχα μῆνες, ἔπαιζε ἀσήμαντα ρόλα σ' ἕνα συνοικιακὸ θέατρο τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης. Γιὰ καλή της ὅμως τύχη, τὴν πρόσεξε ἕνας Ἀμερικανὸς ἰμπρεσσάριος, ὁ ὁποῖος ἔμεινε τόσο γοητευμένος ἀπὸ τὸ ἐκφραστικό της πρόσωπο, ὥστε τὴν πῆρε μαζύ του στὴν Ἀμερική, μ' ἕνα καλὸ συμβόλαιο, γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση σὲ βεντέττα. Ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἰμπρεσσάριος αὐτὸς ἐπέβαλε στὴν Κέττυ, γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ εἶνε σὲ φόρμα νὰ ἐμφανισθῆ στὴν κάμερα, τὶς ἑξῆς ὑποχρεώσεις: Ὥρα 7 τὸ πρωΐ. Ἀφύπνισις, γυμναστικὴ καὶ μασσάζ. Ὥρα 8. Πρόγευμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕνα φλυντζάνι καφὲ καὶ ἀπὸ λίγο χυμὸ πορτοκαλλιοῦ, περίπατος μὲ ἄλογο καὶ ποδήλατο. Ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 11. Μάθημα Ἀγγλικῆς. Ὥρα 11. Ἡλιόλουτρο. Μεσημέρι. Ἕνα ντοὺς καὶ ντύσιμο. Δωδεκάμιση. Γεῦμα ἀποτελούμενο ἀπὸ σαλάτες καὶ φροῦτα... Ὥρα 1 ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Μάθημα φωνητικῆς μουσικῆς. Ἀπὸ τὴ 1 ὡς τὶς 6. Μάθημα Ἀγγλικῆς, δραματικῆς τέχνης καὶ ἀπαγγελίας. Ὥρα 6. Χτένισμα καὶ πρόβες φουστανιῶν. Ὥρα 7. Δεῖπνο. Ὥρα 8. Ἀνάγνωσις, Ἀγγλικὴ συνομιλία καὶ ὑποχρεωτικὴ ἀκρόασις τοῦ ραδιοφώνου. Ὥρα 9. Ὑποχρεωτικὴ παρακολούθησις ἑνὸς φίλμ. Ὥρα 10.30. Ὕπνος !... Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες πρέπει νὰ κάνη αὐτὴ τὴ ζωὴ ἡ Κέττυ Γκαλλιάν, ἂν θέλει νὰ γίνη καλὴ βεντέττα. Καὶ ὕστερα θὰ γνωρίση τὴ δόξα — ἂν ζήση, φυσικά, ὥς τότε !...

* * *

Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Σινεμά», πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἐγκαταλείποντας τὸ σχέδιό της ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως στὴ Σουηδία, ἀπεφάσισε νὰ κάνη τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο στὴν ἱστορία αὐτὴ — ἂν βέβαια εἶνε ἀληθινὴ ἡ πληροφορία τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ — εἶνε ὅτι στὸ δρομολόγιο τῆς Γκάρμπο περιλαμβάνεται καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἡ «Σφὶγξ τοῦ Χόλλυγουντ» στὴν Ἀκρόπολι !... Τὸ θέαμα αὐτὸ θὰ εἶνε, ὁμολογουμένως, συγκινητικό. Ὡστόσο, δὲν ἀποκλείεται νὰ περάση ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά μας χωρὶς νὰ τὴν πάρουμε....εἴδησι ! Κάτι ἀνάλογο συνέβη, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια περίπου, στὴ Ρώμη. Ἕξη ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Γκρέτας, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰωνίας Πόλεως ἐπληροφοροῦντο κατάπληκτοι ὅτι φιλοξενοῦσαν μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα τὴν διάσημη βεντέττα, χωρὶς ἐκείνη νὰ δώση ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ σημεῖο τῆς παρουσίας της !...

* * *

Μαίη Γουέστ

Τὰ ἱστορικὰ φίλμ εἶνε στὴν ἡμερησία διάταξι. Ὁ Σέσιλ ντὲ Μίλ, ὁ σκηνοθέτης τοῦ «Σημείου τοῦ Σταυροῦ», μόλις τελείωσε, πρὶν ἀπὸ δυὸ βδομάδες, τὴν «Κλεοπάτρα», ἕνα ἄλλο....ἀρχαιολογικὸ φίλμ, ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ «Σαμψὼν καὶ τῆς Δαλιδᾶς». Ἀπ' τὸν τίτλο καταλαβαίνετε τί εἴδους θὰ εἶνε ἡ ταινία αὐτή. Στὸ μεταξύ, στὰ στούντιο τῆς «Μέτρο - Γκόλντουΐν», γυρίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια ἕνα ἄλλο ἱστορικὸ φίλμ, μὲ ὑπόθεσι παρμένη ἀπὸ τὸ περίφημο μυθιστόρημα «Ἡ τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομπηΐας». Πρωταγωνίστρια θὰ εἶνε ἡ γοητευτικὴ Κάθρην Χέμπορν.

* * *

Ὁ Σὰρλ Φαρρὲλ καὶ ἡ Ζαννὲτ Γκαίηνορ — οἱ ὁποῖοι εἶνε παντρεμένοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζη ὁ περισσότερος κόσμος αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, ἀπαράλλακτα ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν Βίλλυ Φρὶτς καὶ τὴν Λίλιαν Χάρβεϋ — ὁ Σάρλ, λοιπόν, καὶ ἡ Ζαννὲτ κατέληξαν στὴν ἀπόφασι νὰ χωρίσουν. Ἀφορμὴ τοῦ διαζυγίου αὐτοῦ εἶνε — δὲν θὰ τὸ πιστέψετε ! — τὸ παράπονο τῆς Γκαίηνορ ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν θέλει παιδιά, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ δικός της καϋμός, ὀχτὼ χρόνια τώρα, εἶνε ν' ἀποκτήση ἕνα μπεμπέ ! Ἂν πραγματοποιηθῆ, στὸ τέλος, τὸ διαζύγιο αὐτό, θὰ καταστραφῆ ἡ συζυγικὴ εὐτυχία ἑνὸς ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀγαπημένα ἀνδρόγυνα τοῦ Χόλλυγουντ.

* * *

Ἡ Μαίρη Γκλόρυ εἶνε ἀπαρηγόρητη. Ὁ Μὸνκ, ὁ ἀγαπημένος της Μόνκ, ἕνα χαριτωμένο σκυλὶ «τερριέ», βρῆκε οἰκτρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἑνὸς αὐτοκινήτου, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ὅταν ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις εἶδε τὸν Μὸνκ πολτοποιημένο, ἔπεσε ἀναίσθητη ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴ συγκίνησι ποὺ δοκίμασε. Καὶ ὅταν συνῆλθε, ξέσπασε σὲ γοερὰ κλάματα, φωνάζοντας τὸ σκυλί της. Οἱ φίλοι της εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥσπου νὰ τὴν παρηγορήσουν...

Τὴν ἐπομένη τοῦ «δυστυχήματος» αὐτοῦ, ἡ Μαίρη ξύπνησε τρομαγμένη τὸ πρωΐ, ἀπὸ ἕνα πανδαιμόνιο ποὺ γινόταν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της, ἀπὸ μιὰ πολυθόρυβη συναυλία γαυγισμάτων. Βγῆκε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε κατάπληκτη καμμιὰ ἑκατοστὴ ἄτομα νὰ γεμίζουν τὸ δρόμο, κρατῶντας ὅλοι μὲ ἁλυσσιδίτσες σκυλιὰ «τερριὲ» διαφόρων ἀναστημάτων !

Πολλοὶ θαυμασταὶ τῆς καλλιτέχνιδος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πληροφορηθῆ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ Μόνκ, εἶχαν τὴ συγκινητικὴ προθυμία νὰ τῆς φέρουν καὶ ἀπὸ ἕνα «τερριέ», γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ λησμονήση τὴν ἔλλειψι τοῦ πολυκλαύστου σκυλιοῦ της !...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ **ΤΟΥ ΜΕΪΝ ΡΗΝΤ**

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Λές ; ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ.

—Λέω ; Βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά! φώναξε ὁ γέρο Ρούβης.

Ὁ Γάρεϋ ἦταν κατάπληκτος.

Μὰ πιὸ πολὺ εἶχα μείνει ἐμβρόντητος ἐγώ.

Ἡ καρδιά μου σταμάτησε.

Ὅλα γύρω μου στροβιλιζόντουσαν σατανικά.

Νόμιζα πὼς θὰ πέθαινα!...

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό.

Ἡ Ἰζολίνα στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν!...

Ἡ ἀγαπημένη μου στὰ νύχια τῶν θηρίων ἐκείνων!...

Θεέ μου, αὐτὸ ἦταν τρομερό, ἦταν ἱκανὸ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τρελλαθῶ!...

Ὁ γέρο Ρούβης δὲν μποροῦσε νὰ πέφτῃ ἔξω.

Δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γελιοῦνται εὔκολα, ποὺ τοὺς ἐξαπατοῦν τὰ ἴχνη ποὺ βλέπουν.

Καὶ τώρα ;

Τί θὰ γινότανε τώρα ;

Πάντως, ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὰ βάλω καὶ μόνος μου ἀκόμα μὲ τοὺς Ἰνδούς, γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὴν Ἰζολίνα ἢ νὰ πεθάνω!...

—Ἐλᾶτε δῶ! φώναξε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Ρούβης. Νά, ἰδέστε! Τὰ ἴχνη κάτω στὸ ἔδαφος εἶνε καθαρὰ καὶ ξάστερα. Μιλᾶνε μόνα τους. Στὸ μέρος αὐτό, οἱ Ἰνδοὶ περικυκλώσανε τὸ λευκὸ ἄλογο. Μισοὶ τὸ κυνηγοῦσαν ξοπίσω. Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔκαμαν ἕνα μεγάλο γύρο καὶ πέρασαν μπροστά του. Ἔτσι τὸ βάλανε στὴ μέση, τοῦ ρίξανε ἕναν καλὸ βρόγχο καὶ τὸ πιάσανε...

Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ὁ γέρο Ρούβης εἶχε δίκηο.

Τὸ λευκὸ ἄλογο εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ὤ, Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο ὑπέφερα!...

Ἔπειτα ἀπὸ τόσα βάσανα, ἔπειτα ἀπὸ τόσο κυνηγητό, τὸ λευκὸ ἄλογο μᾶς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ ἀγαπημένη μου Ἰζολίνα, βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν. Ὁ ἄγγελος αὐτός, ἀνάμεσα στοὺς κόκκινους σατανάδες!...

Ὁ γέρο Ρούβης κατάλαβε τὸν πόνο μου. Μὲ πλησίασε λοιπὸν καὶ μοῦ εἶπε :

—Μὴν ἀπελπίζεστε ἔτσι, λοχαγέ. Φανῆτε ἄνδρας. Βέβαια, καλὰ θἄτανε νὰ πιάναμε τὸ λευκὸ ἄλογο, μὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλησε. Ὡστόσο, μὴ στενοχωριέστε. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, διάβολε, ξέρουμε πειὰ ποῦ βρίσκεται ἡ σενιορίτα. Δὲν κινδυνεύει νὰ τὴν κατασπαράξουν τὰ ἀγρίμια. Δὲν κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ δίψα ἢ πεῖνα. Βρίσκεται σὲ χέρια ἀνθρώπων. Ἀγριανθρώπων ἔστω. Ἀλλὰ ἀνθρώπων πάντως. Γιατὶ εἶνε καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἄνθρωποι. Φυσικά, ἡ σενιορίτα εἶνε λευκή, κόρη τῶν λευκῶν. Μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ γυναῖκα καὶ οἱ Ἰνδοὶ θὰ τὴν σεβασθοῦν. Τὸ ἐλπίζω...

Τὰ λόγια τοῦ Ρούβη δὲν μὲ παρηγόρησαν καὶ πολύ. Ἤξερα καλὰ τοὺς Ἐρυθροδέρμους τῶν μερῶν αὐτῶν καὶ τοὺς Κομάγχας καὶ τοὺς Λιπανοὺς καὶ τοὺς Ἀπάχηδες. Ἦσαν σκληροί, ἄγριοι, αἱμοβόροι.

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ λοιπὸν τραβήξαμε ἐμπρός. Ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦμε τώρα γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας καὶ τ' ἄλογά μας. Ἡ δίψα μας δὲν εἶχε πειὰ ὅρια. Τὰ δυστυχισμένα ζῶα μας χλιμίντριζαν θλιβερά...

Τραβήξαμε, καλπάζοντας ἀριστερὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, φτάσαμε σ' ἕνα δάσος χλοερὸ καὶ πυκνό. Ἕνα ποτάμι ἔτρεχε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους αὐτοῦ.

Ἄνθρωποι καὶ ἄλογα, μόλις ἄκουσαν τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν. Κραυγὲς ἀγαλλιάσεως καὶ χλιμιντρίσματα δυνατὰ ἀντήχησαν.

—Νερό!... Νερό!...

Καὶ οἱ στρατιῶτες ἔτρεξαν νὰ πιοῦν, νὰ δροσιστοῦν, νὰ ξεδιψάσουν.

Μόνον ὁ Ρούβης κι' ὁ Γάρεϋ δὲν ἔκαναν τὸ ἴδιο. Πρὶν σκύψουν νὰ πιοῦν νερό, κύτταξαν καλὰ-καλὰ γύρω τους. Εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι βρισκόμαστε κοντὰ σὲ Ἰνδικὴ κατασκήνωσι καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ διάθεσι ν' ἀφήσουν τὸ τομάρι τους στὰ μέρη αὐτά.

Τέλος, ὅταν ἱκανοποιήσαμε ὅλοι μας τὴ δίψα μας, ὁ γέρο Ρούβης ἔκαμε ἕνα γύρο καὶ ἐξέτασε τὸ ἔδαφος. Μπρὸς σ' ἕνα ἄνοιγμα τοῦ δάσους, σταμάτησε ἄξαφνα καὶ μουρμούρισε :

—Χμ... Ἔτσι εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐμάντεψα. Νὰ πάλιν τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων τῶν Ἰνδῶν. Περάσανε ἀπὸ δῶ, ἔχοντας μαζύ τους καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εἶνε βοηθός!...

Πέρασα τὸ ποτάμι καβάλλα στ' ἄλογό μου καὶ πλησίασα τὸ Ρούβη.

—Τί βλέπεις, σύντροφε ; τὸν ρώτησα.

—Βλέπω πολλὰ πράγματα, μοῦ ἀπάντησε. Ἀκολούθησέ με στὸ μονοπάτι αὐτὸ καὶ θὰ βεβαιωθῇς.

Ἐπήραμε πράγματι τὸ μονοπάτι, ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας. Κάτω στὸ ἔδαφος ὑπῆρχαν πολλὰ ἴχνη ἀλόγων καὶ ἀνθρώπων.

—Βλέπεις ; μοῦ εἶπε ὁ γέρο Ρούβης. Οἱ Ἐρυθρόδερμοι περάσανε ἀπὸ δῶ. Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πάνω ἀπὸ ἑκατὸ πολεμισταί. Σέρνουν μαζύ τους ἄλογα ἥμερα, πεταλωμένα κι' ἄγρια, χωρὶς πέταλα. Μὰ τὸ σπουδαιότερο, λοχαγέ, εἶνε τοῦτο ἐδῶ : Βλέπεις ;

Καὶ μοῦδειξε πάνω στὸ ἔδαφος ἕνα χνάρι ἀπὸ γυμνὸ πόδι.

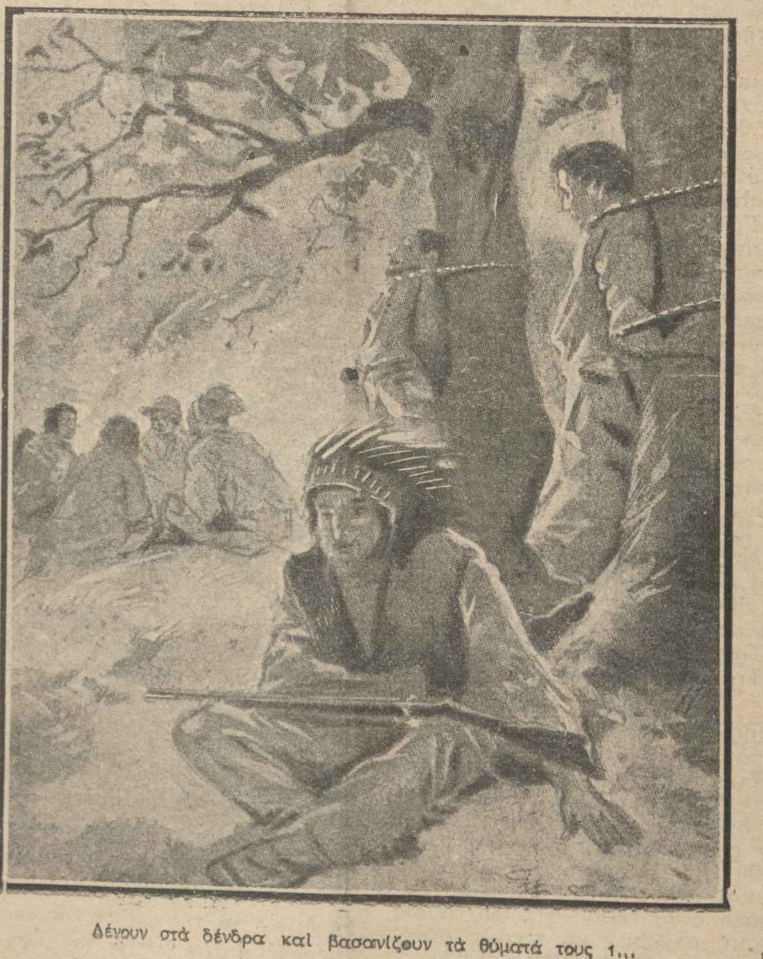

Δένουν στὰ δένδρα καὶ βασανίζουν τὰ θύματά τους !...

—Πόδι γυναικός! εἶπα, κι' ἡ καρδιά μου σφίχτηκε στὴν ἀνάμνησι τῆς Ἰζολίνας.

—Ναί, πόδι γυναικός, εἶπε κι' ὁ Ρούβης.

—Καμμιᾶς Ἰνδῆς, βέβαια... ψιθύρισα.

—Χμ... Γιατὶ δὲν λὲς καμμιᾶς λευκῆς, λοχαγέ ;

—Λευκῆς ;

—Μάλιστα, λευκῆς. Κι' ὄχι μιᾶς, ἀλλὰ πολλῶν. Δέκα, εἴκοσι! Νά, κύτταξε ἐδῶ παρακάτω. Τὰ ἴχνη εἶνε πολλά.

—Λευκὲς γυναῖκες μαζὺ μὲ τοὺς Ἰνδοὺς πολεμιστάς ; ρώτησα κατάπληκτος.

—Γιατὶ ὄχι ; Κι' ὄχι μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ μικρὰ παιδιά.

—Παιδιά!...

—Ἀκριβῶς, λοχαγέ.

Καὶ μοῦδειξε πάλι, πάνω στὸ χῶμα τοῦ μονοπατιοῦ, τὰ ἴχνη τῶν πελμάτων μικρῶν γυμνῶν ποδιῶν.

—Τὰ ἴχνη αὐτά, μοῦ ἐξήγησε ὁ γηραιὸς κυνηγός, εἶνε ἴχνη λευκῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, λοχαγέ. Τὸ πέλμα τῶν Ἰνδῶν γυναικῶν δὲν πατάει ὁλόκληρο στὴ γῆ· Σχηματίζει στὴ μέση τὸ φυσικό του τόξο. Ἀντιθέτως, τὰ πόδια τῶν λευκῶν γυναικῶν πατοῦνε κάτω ὁλόκληρα, βαρειὰ κι' ἀφήνουν καθαρὰ κι' εὐδιάκριτα ἴχνη.

—Ὥστε βρίσκονται γυναικόπαιδα λευκῶν ἀνάμεσα στοὺς Ἰνδούς ; ρώτησα μὲ συγκινημένη φωνὴ τὸ Ρούβη.

—Μάλιστα, λοχαγέ. Καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀνεξήγητο, ἂν λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε, γιὰ τὴν τελευταία ἐπιδρομὴ τῶν Ἐρυθροδέρμων ἐναντίον διαφόρων πόλεων καὶ χωριῶν. Οἱ ἀχρεῖοι αὐτοί, ἅρπαξαν ὅ,τι πολύτιμο βρῆκαν, ἅρπαξαν ἀνθρώπους καὶ ζῶα, γυναῖκες κυρίως καὶ τὰ μεταφέρουν τώρα μακρυά, πολὺ μακρυά, στὰ χωριά τους.

Ἄκουγα βουβός, λυπημένος, κατάπληκτος.

—Ἔτσι εἶνε, λοχαγέ, συνέχισε ὁ γέρο Ρούβης. Ἡ φτωχὲς αὐτὲς γυναῖκες ἀκολουθοῦν πεζὲς τοὺς Ἰνδούς. Τὶς ταλαιπωροῦν ἔτσι οἱ ἄθλιοι, ἐνῶ ἔχουν—ὅπως βλέπω — ἄλογα ξέφορτα καὶ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ καβαλλικέψουν. Δὲν τὸ κάνουν ὅμως ἀπὸ σκληρότητα, γιὰ νὰ τὶς συνηθίσουν στὴ νέα τους ζωή. Πεζὰ ἀκολουθοῦν καὶ τὰ δύστυχα παιδάκια! Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ στὰ μέρη αὐτά, σύντροφε.

Δὲν μιλοῦσα.

Τί νὰ ἔλεγα ἄλλωστε;

Ἡ λύπη, ἡ μεγάλη μου λύπη μ' ἔπνιγε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Ἰζολίνα βρισκόταν μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ ταλαιπωρεῖτο ὅπως αὐτὲς ἴσως...

Καθὼς προχωρούσαμε, βρήκαμε πιὸ κάτω, ἕνα πεταγμένο παληοπάπουτσο.

Ὁ γέρο Ρούβης τὸ σήκωσε καὶ τὸ κύτταξε προσεκτικά.

—Εἶνε τὸ παποῦτσι κάποιου Ἰνδοῦ πολεμιστοῦ, εἶπε. Ὁ λεβέντης αὐτὸς τὸ πέταξε, γιατὶ τοὔλυωσε. Σ' ἄλλη περίστασι, θὰ τὸ φύλαγε καὶ θὰ τὸ μπάλωνε. Μὰ τώρα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ κοπιάζουν γιὰ τέτοιες ψιλοδουλειές. Διάβολε!... Κουβαλοῦν μαζύ τους ἄφθονα λάφυρα. Σκότωσαν, ἔκαψαν, ἅρπαξαν ὅ,τι βρῆκαν.

Ὁ γέρος Ρούβης σταμάτησε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν συνέχισε :

—Καλὰ ἔκαμε ὁ Ἰνδὸς ποὺ πέταξε τὸ παποῦτσι του. Γιατὶ ἀπ' τὸ στολίδι αὐτὸ ποὔχει στὴ φτέρνα, βγάζω τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀχρεῖοι αὐτοὶ εἶνε Κομάγχαι...

Στὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε τώρα, δὲν διακρίναμε καθόλου τὰ ἴχνη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου. Ἀλλά, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ ὁ γέρο Ρούβης, αὐτὸ δὲν εἶνε παράξενο. Τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων ἐσκέπασαν τὰ τοῦ λευκοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖο προηγεῖται ἴσως, εὑρισκόμενο μπρὸς-μπρὸς στὸ καραβάνι τῶν Ἰνδῶν.

Ἐνῶ ἐκάναμε τὶς παρατηρήσεις αὐτές, ἕνα ποδοβολητὸ δυνατὸ ἀκούστηκε ἀντίκρυ μας.

Γυρίσαμε ἀνήσυχοι καὶ εἴδαμε ἕναν Ἰνδὸ καβαλλικευμένο σ' ἕνα περίεργο ζῶο τοῦ δάσους, νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχαν τραβήξει καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του. Μαζύ του, ἔτρεχαν κι' ἄλλα παρόμοια ζῶα, ἐξημερωμένα, ὁλόκληρη ἀγέλη σχεδόν.

Ἡ ἀγέλη αὐτὴ πέρασε γρήγορα, σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ μπρός μας καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, πρὶν προλάβουμε νὰ πυροβολήσουμε.

—Τί συμβαίνει, Ρούβη ; ρώτησα τὸ γηραιὸ κυνηγό.

Ὁ γέρο Ρούβης κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἢ κανένας καθυστερημένος Ἐρυθρόδερμος ἦταν, μᾶς εἶπε, ἢ κανένας κατάσκοπος.

—Μᾶς παρακολουθοῦν λοιπόν ;

—Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι... Ποιὸς ξέρει τί μαγειρεύουν οἱ σατανάδες αὐτοί ;... Ὑποθέτω ὡστόσο πὼς δὲν μᾶς εἶδε. Πῶς θὰ ἦταν καθυστερημένος καὶ γυρίζει τώρα μὲ τὴν ἀγέλη κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Μολαταῦτα, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἂς ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε πλέον μὲ λευκούς, ἀλλὰ μὲ κόκκινους διαβόλους...

—Ἂς τολμήσουν νὰ ξεμυτίσουν καὶ βλέπουμε, μουρμούρισε ὁ Κουακεμπές, κουνῶντας ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Πάψε, σιδεροκέφαλε! τοῦ φώναξε ὁ γέρο Ρούβης. Τί ξέρεις ἐσύ, καμπίσιε διάβολε, ἀπὸ τέτοια; Αὐτοὶ οἱ Κομάγχαι λοιπὸν εἶνε ἱκανοὶ νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα, καὶ λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους καὶ τὴ ζωή τους τὴν ἴδια, γιὰ νὰ πετύχουν νὰ βάλουν στὸ χέρι μερικοὺς λευκοὺς πολεμιστάς. Εἶνε ἱκανοὶ λέω, νὰ γυρίσουν πίσω καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ μᾶς παρακολουθοῦν καὶ νὰ μᾶς παραμονεύουν ἐπὶ μῆνες, γιὰ νὰ μᾶς χτυπήσουν τέλος μιὰ μέρα ἄξαφνα καὶ νὰ μᾶς σκοτώσουν. Ἂν μάλιστα μᾶς αἰχμαλωτίσουν, τότε πειὰ ἡ ἐπιτυχία τους θὰ εἶνε μεγαλείτερη καὶ ἡ χαρά τους ἀπερίγραπτη. Δὲν ξέρεις ἐσύ, Κουακεμπές, τί εὐχαρίστησι βρίσκουν οἱ διαβόλοι αὐτοί, νὰ τυραννοῦν τοὺς λευκούς. Δένουν στὰ δέντρα καὶ βασανίζουν τὰ θύματά τους ἐπὶ ὧρες ἢ καὶ ἡμέρες, ἀναλόγως τοῦ κεφιοῦ ποὺ θἄχουν. Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου τέτοια πανηγύρια. Εἶδα λευκοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἰνδῶν, νὰ μένουν δεμένοι στὰ δέντρα ἐπὶ ἡμέρες, καταπληγωμένοι, πεινασμένοι, διψασμένοι, τσουρουφλισμένοι ἀπὸ τὴ φωτιά. Πολλὲς φορὲς τοὺς βάζουν ζωντανοὺς στὸ μούσκιο, ναί, ναί, στὸ νερό, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κρέας τους τρυφερότερο, προκειμένου νὰ τοὺς φᾶνε. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο συμβαίνει βέβαια μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους, ἀλλὰ τί σημαίνει; Ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ εἶνε τὸ ἴδιο συνάφι : Θηρία ἀνήμερα!..

Πέρασε γρήγορα, σὰν ἀστραπή...

Μιλῶντας ἔτσι ὁ γέρο Ρούβης, ἔσκυβε κάθε τόσο καὶ ἐξήταζε τὸ ἔδαφος. Ἄξαφνα, μιὰ κραυγὴ ὀργῆς τοῦ ξέφυγε:

—Σατανᾶ τῶν Σατανάδων! οὔρλιαξε.

—Τί συμβαίνει, γέρο Ρούβη ; τὸν ρώτησα.

—Τί συμβαίνει; μοῦ ἀπάντησε, σκυμμένος πάντα κι' ἐξετάζοντας τὸ ἔδαφος. Τί συμβαίνει; Βλέπω ἐδῶ, πάνω στὸ χῶμα, ἕνα χνάρι ποὺ μοῦ λέει πολλά. Ναί, ναί, εἶν' ἀδύνατον νὰ κάνω λάθος. Τὸ χνάρι αὐτὸ τὸ ἄφησε ἡ μπόττα ἑνὸς ἀνθρώπου καταραμένου. Δὲν τὸ συναντῶ γιὰ πρώτη φορά, διάβολε! Πρόκειται γιὰ ἕνα τέρας, λοχαγέ. Πρόκειται περὶ ἑνὸς Μεξικανοῦ κακούργου, ποὺ ἄφησε τοὺς λευκούς, ἐδῶ κι' ἀρκετὰ χρόνια καὶ ἑνώθηκε μὲ τοὺς Ἰνδούς. Ἄ, τὸν ἄθλιο, τὸν ἄθλιο!..

—Ξέρω γιὰ ποιὸν μιλᾶς, Ρούβη, εἶπε ὁ Γάρεϋ.

—Καὶ βέβαια, τὸ ξέρεις, Βίλλη. Πρόκειται γιὰ ἕνα ληστή, γιὰ ἕνα θεομπαίχτη. Ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς βρίσκεται μαζὺ μὲ τοὺς Ἰνδοὺς ἐπιδρομεῖς, ποὺ περάσανε ἀπὸ δῶ.

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ γέρο Ρούβης, νὰ μιλάῃ ἔτσι γιὰ τὸν Μεξικανὸ σύμμαχο τῶν Ἐρυθροδέρμων. Οἱ λευκοὶ αὐτοί, οἱ σπάνιοι εὐτυχῶς, ποὺ ἀφήνουν τοὺς ὁμοίους των, ποὺ ἀφήνουν τοὺς συμπατριώτας των καὶ πηγαίνουν κι' ἑνώνονται μὲ τοὺς Ἰνδούς, εἶνε χίλιες φορὲς χειρότεροι ἀπ' τοὺς Ἐρυθροδέρμους, εἶνε πιὸ θηριώδεις, πιὸ σκληροί, πιὸ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν λευκῶν, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνοι, γιατὶ ξέρουν ὅλες τὶς συνήθειες τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, ξέρουν τὸν τρόπο ποὺ πολεμοῦν οἱ λευκοί, ἔχουν τὴν πεῖρα τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ λευκοῦ συγχρόνως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

(Τὸ φιλί, ὁ χορός, τὸ στόμα, ἡ ὠμορφιά, ἡ ζήλεια, τὸ ψέμμα)

ΦΙΛΙ—ΦΙΛΩ—ΦΙΛΑΚΙ. — Μιὰ φορά, ρώτησαν ἕναν νεαρὸ καρδινάλιο τοῦ 1700, τὸν «Μονσινιὸρ» Ντὲ λὰ Σουμιέρ, ἂν εἶνε ἁμαρτία τὸ φιλί.

—Ἐξαρτᾶται..., ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ νεαρὸς κληρικός, ποὺ ἦταν περίφημος Δὸν Ζουάν. Ὅταν τὸ φιλὶ δίνεται ἀπὸ μιὰ ὥμορφη γυναῖκα, μπορεῖ βέβαια νὰ εἶνε ἁμαρτία, μὰ εἶνε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες ἐκεῖνες, ποὺ συγχωριοῦνται πολὺ εὔκολα. Μὰ ὅταν τὸ φιλὶ δίνεται ἀπὸ μιὰ ἄσχημη, δὲν εἶνε ἁμαρτία, γιατί εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρὲς καὶ τὶς πιὸ ἀνυπόφορες τιμωρίες.

Ὁ Βολταῖρος, πάλι, ὅταν ρωτήθηκε τί διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ φιλὶ ποὺ δίνει κανεὶς στὴ θεία του καὶ στὸ φιλὶ ποὺ δίνει στὴν ἀγαπημένη του, ἀπάντησε μὲ τὸ συνηθισμένο εἰρωνικὸ χαμόγελό του :

—Εὔκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ δείξη τὴ διαφορά : Ὅταν φιλᾶτε τὴν θεία σας, μπορεῖτε θαυμάσια ν' ἀφήσετε τὰ χέρια σας νὰ κρέμωνται ἀκίνητα. Ὅταν ὅμως φιλᾶτε τὴν ἀγαπημένη σας, δὲν μπορεῖτε...

Τὰ φιλιὰ εἶνε πολλῶν εἰδῶν. Ἔχουμε τὸ Γαλλικὸ φιλί, τὸ Ἀγγλικό, τὸ Ἱσπανικό, τὸ Ρωσσικὸ καὶ τὸ φιλὶ «ἀ λὰ κόκ». Τὸ Γαλλικὸ φιλὶ εἶνε τὸ πιὸ τρυφερὸ ἀπ' ὅλα. Τὸ Ἀγγλικὸ εἶνε δειλό, ἀδέξιο, ντροπαλό, καὶ συνεπῶς δίχως μεγάλο θέλγητρο. Τὸ Ἱσπανικὸ εἶνε ἐπικίνδυνο, γιατί ματώνουν σχεδὸν πάντοτε τὰ χείλη. Τὸ Ρωσσικὸ ὑποδιαιρεῖται σὲ δυὸ εἴδη : Στὸ Τσαρικὸ καὶ στὸ Σοβιετικό. Τὸ Τσαρικὸ φιλὶ εἶνε ἁπαλό, μελῳδικό, βελούδινο. Τὸ Σοβιετικὸ εἶνε ἀπότομο, ἄγριο, παράφορο.

Τὸ φιλὶ «ἀ λὰ κὸκ» εἶνε μιὰ τρελλὴ ἰδιοτροπία τῶν Βιεννέζων : Διαρκεῖ τόσο, ὅσο χρειάζεται νὰ ψηθῆ ἕνα αὐγὸ «ἀ λὰ κόκ». Μὰ ὅποιος μπορεῖ νὰ κρατήση τὴν ἀναπνοή του τόση ὥρα, γιὰ νὰ δώση ἕνα τέτοιο φιλί, μπορεῖ θαυμάσια νὰ διαπρέψη κι' ὡς ἀρχισαλπιγκτὴς ἢ ὡς σφουγγαρᾶς ! Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἔχουμε καὶ τὰ κινηματογραφικὰ φιλιά. Τὰ κινηματογραφικὰ φιλιὰ εἶνε δύο εἰδῶν : Ἐκεῖνα ποὺ βλέπετε στὴν ὀθόνη κι' ἐκεῖνα ποὺ βλέπετε δεξιὰ ἢ ἀριστερά σας, μέσα στὴν αἴθουσα.

* * *

Τὰ κινηματογραφικὰ φιλιὰ τῆς ὀθόνης ὑποδιαιροῦνται σὲ πολλὲς κατηγορίες. Κι' ἔτσι ἔχουμε : Τὸ φιλὶ τῆς Τζόαν Κράουφορντ : Ἐκεῖνο, δηλαδή, ποὺ ἀφήνει πάνω στὸ πρόσωπο τὸ κόκκινο ἀποτύπωμα τῶν χειλιῶν. Τὸ φιλὶ τῆς Γκρέτας Γκάρμπο : Ἐκεῖνο ποὺ δίνεται μὲ κλειστὰ μάτια καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι πόνου στὸ στόμα. Τὸ φιλὶ τῆς Τζόαν Χάρλοου : Ἐκεῖνο ποὺ δίνεται μ' ἕνα σφιχτό, θερμό, ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα. Τὸ φιλὶ τῆς Λοῦπε Βελέζ : Ἐκεῖνο ποὺ δίνεται μὲ τὰ....δόντια. Τὸ περίφημο φιλὶ τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ : Τὸ λένε «ἀσφυκτικό», γιατί κόβει τὴν ἀναπνοὴ τῆς γυναίκας. Τὸ φιλὶ τῆς Μαίη Γουέστ : Ἐκεῖνο ποὺ δίνεται μὲ μισάνοιχτα χείλη καὶ μ' ἕναν ἐρωτικὸ στεναγμό. Τέλος, τὸ φιλὶ τῆς Ἐλίσας Λάντι : Ἐκεῖνο ποὺ δίνεται στὸ....πηγοῦνι.

Τὸ φίλημα μιᾶς γυναίκας μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τὴν ὥρα ποὺ κρατᾶτε τὸ τιμόνι, μπορεῖ γιὰ σᾶς νὰ εἶνε διασκεδαστικὸ καὶ ἀκίνδυνο, εἶνε ὅμως πάντοτε μοιραῖο γιὰ τοὺς διαβάτες.

Τὸ φιλάκι, ἀπὸ τὸ φιλί, ἔχει τὴν ἑξῆς διαφορά : Τὸ φιλάκι μοιάζει μ' ἕνα μόνον ὀρεκτικὸ στρεῖδι, ἐνῶ τὸ φιλὶ μὲ μιὰ ὁλόκληρη ντουζίνα.

Τὸ φιλί, τέλος, Γαλλικὰ λέγεται **μπαιζέ**, Ἀγγλικὰ **κίς**, Γερμανικὰ **κύς**, Ἰταλικὰ **μπάτσιο.**

ΧΟΡΟΣ—ΧΟΡΕΥΩ.—Θὰ πῆ ν' ἀγκαλιάσης μιὰ νέα καὶ μὲ τὴν πρόφασι ὅτι περπατᾶς μαζύ της μὲ τὸ χρόνο τῆς μουσικῆς, νὰ τὴν ρωτήσης ἂν μπορεῖς νὰ τὴν συναδεύσης στὸν κινηματογράφο ἢ νὰ τὴν πᾶς περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἢ νὰ πάρης τὸ τσάϊ μαζύ της στὸ σπίτι σου κλπ. Τὸ μυστικὸ τοῦ χοροῦ εἶνε νὰ ξέρης νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ποὺ σοῦ παρουσιάζεται καὶ νὰ μὴ χάσης τὴ μιλιά σου. Πρέπει, ὁπωσδήποτε, νὰ μὴν κουρασθῆς ἄδικα. Ὁ χορὸς καταλήγει πάντα σὲ κάτι. Πολλὲς φορὲς σὲ γάμο. Ἄλλοτε, πάλι, σ' ἕνα ἁπλὸ...ξενύχιασμα !...

Τὸ πιὸ μοντέρνο χορευτικὸ τραγοῦδι εἶνε τὸ «Στόρμυ Γουάϊδερ», καὶ φυσικὰ εἶνε τὸ πιὸ ὥμορφο ἀπ' ὅλα, γιατί κατὰ τὴν ἐκτέλεσί του τὰ φῶτα σβύνουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Τὸ γιατί, τώρα, εἶνε εὐκολονόητο.

Τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν διαφόρων χορῶν μᾶς τὸν ἔχουν δώσ διάσημοι συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς μας. **Μωρὶς Ντεκομπρα** «Τὸ σλόου εἶνε ἕνας αἰσθηματικὸς περίπατος μὲ τὸν ἴδιο ἔρωτά σου». **Πὼλ Μαργκερίτ** : «Τὸ βὰλς εἶνε μιὰ ἐ τικὴ ἐξομολόγησις σὲ τρεῖς χρόνους». **Μαρσὲλ Πρεβ** «Τὸ ταγκὸ εἶνε ἕνα παθητικὸ κλάμα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀ πημένου μας προσώπου». **Μωρὶς Ντονάί** : «Τὸ φὸξ ε ἡ τρελλὴ ἀρχὴ μιᾶς ἐρωτικῆς περιπετείας».

Πρὶν ἀρχίσετε νὰ χορεύετε, μὴν παραλείπετε νὰ ρωτήσετε τί παίζει ἡ ὀρχήστρα, γιὰ νὰ μὴν πάθετε ἐκεῖνο ποὺ ἔπαθε ὁ Οὐ Μπῆρυ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό. Ἔλεγαν ὅτι δὲν ἤξερε χορὸ κι' ἔτσι, βράδυ, μερικοὶ φίλοι του, τὸν ἀνάγκασαν νὰ χορέψη μὲ μιὰ ὄμ μικροῦλα. Ὅταν, λοιπόν, τελείωσε ὁ χορός, οἱ φίλοι του ἔτρεξαν σως κοντὰ στὴν ντάμα του :

—Λοιπόν, ξέρει χορὸ ὁ Γουάλ ; τὴν ρώτησαν.

—Ναί, τοὺς ἀπάντησε ἡ ὥμορφη Ἀμερικανίδα. Χόρεψε πολὺ ὄμ φα τὸ βάλς, μὰ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἕνα ταγκό !...

* * *

ΣΤΟΜΑ.—Τὸ στόμα χρειάζεται γιὰ νὰ φιλᾶμε, ν' ἀναπνέουμε νὰ τρῶμε. Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι χρειάζεται καὶ γιὰ νὰ μιλᾶμε. Μά πως λέει ὁ Πυθαγόρας, **«....τὸ μοναδικὸ σφάλμα** τῆς φύσεως **ταν νὰ δώση ἕνα στόμα στὴ γυναῖκα** γιὰ νὰ μιλάη καὶ δ **αὐτιὰ στὸν ἄνδρα γιὰ νὰ τὴν ἀκούη».**

—Καὶ πῶς θὰ διορθώνατε τὴ φύσι ; τὸν ρώτησε εἰρωνικὰ ἕνας θητής του.

—Σ' ἐσένα, παραδείγματος χάριν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πυθαγόρας ἔδινα μονάχα δυὸ αὐτιά, καὶ στὸν ἑαυτό μου μονάχα τὸ στόμα.

—Γιατί ; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ μαθητής του.

—Γιὰ νὰ μπορῆς νὰ μ' ἀκοῦς καὶ νὰ ὠφελεῖσαι καὶ γιὰ νὰ μπ κι' ἐγὼ νὰ μὴν ἀκούω τὶς κουταμάρες σου ! τοῦ ἐ γησε ὁ Πυθαγόρας.

* * *

ΩΜΟΡΦΙΑ.—Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν ὑπάρχει δὲν ὑπάρχει ἡ ὠμορφιά. Κάθε γυναῖκα πιστεύ εἶνε ὥμορφη. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, γιατί ὁ Καζαν λέει κάπου : **«Γιὰ τὸν ἄνδρα εἶνε ὥμορφες** ὅλ **ἡ γυναῖκες ποὺ δὲν ἀγάπησε ἀκόμη».**

Κάθε λαὸς ἔχει καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ἀντίληψι τῆς μορφιᾶς. Γιὰ τοὺς Ἄγγλους, τότε μόνο εἶνε ὥμ μιὰ γυναῖκα, ὅταν φοράει σκαρπίνια 47 πόντων. τοὺς Γάλλους, εἶνε ὥμορφη μιὰ γυναῖκα, ὅταν μιὰ μυτίτσα πρὸς τ' ἀπάνω, δυὸ ξανθὲς μπού στοὺς κροτάφους κι' ἕνα φιλήδονο στοματάκι, βα νο σὲ σχῆμα καρδιᾶς. Γιὰ τοὺς Γερμανούς, μιὰ ναῖκα εἶνε ὥμορφη, ὅταν τρώει πέντε ὀκάδες βού τὴν ἑβδομάδα. Γιὰ τοὺς Ἰταλούς, ὅταν τοὺς «γε τὸ μάτι», ὅπως λένε.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ σχετικὴ **Σλαυϊκὴ παρ μία : «Γυναῖκα δίχως ὠμορφιά, δὲν εἶνε** γυ **ναῖκα».** Ἂν τὸ μάθετε αὐτὸ ἀπ' ἔξω, θὰ σᾶς ροῦν ὡς ἄνθρωπο ποὺ ξέρει γυναῖκες.

* * *

ΖΗΛΕΙΑ.—Ἕνα εἶδος λύσσας, ποὺ πιάνει τὶς γυναῖκες ταν βλέπουν μιὰ ἄλλη ντυμένη λύτερα ἀπὸ αὐτές. Ὁ Σωκράτης λεγε μιὰ μέρα σ' ἕνα μαθητή του :

—Μπορεῖς νὰ πῆς σὲ μιὰ ναῖκα τὰ πιὸ πικρὰ λόγια μποροῦν νὰ προφέρουν τὰ λη σου, καὶ νὰ εἶσαι βέβ ὅτι θὰ σὲ συγχωρήση. Μὰ τῆς πῆς ποτὲ ὅτι γνώρισες γυναῖκα πιὸ ὥμορφη ἀπὸ τήν, γιατί ἡ γυναῖκες ζηλεύ καὶ δὲν θὰ σὲ συγχωρήση τέ της !...

ΨΕΜΜΑ.—Τὸ ἀντίθετο τῆς ἀληθείας, λέει ὁ Λὰ Παλίς. ψέμματα ποὺ λέμε ἐμεῖς εἶνε τα «**ἀναγκαῖα**». Τὰ ψέμματα ποὺ λένε οἱ ἄλλοι εἶνε «**ἀσυγχώρητα**». Δυὸ φίλοι δὲν εἶχαν πῆ ποτέ τους ψέμματα. Μιὰ φορά, ὁ ἕνας ἄφησε τὴ γυναῖκα του μόνη μὲ τὸν ἄλλο. Γυρίζοντας ὅμως ἄξαφνα στὸ σπίτι, τοὺς εἶδε νὰ φιλιοῦνται.

—Φίλησες τὴ γυναῖκα μου ! τοῦ φώναξε τότε, ἔξω φρενῶν.

—Κάνεις λάθος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του.

—Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ λὲς ψέμματα ! ἔκανε μὲ πίκρα ὁ ἀπατημένος σύζυγος.

Κι' ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, ψιθύρισε :

—Μὰ καὶ σὺ πρώτη φορὰ μ' ἀφήνεις μόνο μὲ τὴ γυναῖκα σου !

Τὸ ψέμμα εἶνε εὐχάριστο. Ὑπάρχουν πιὸ διασκεδαστικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς παραμυθολόγους ; Μοιάζει ὅμως μὲ πυροτέχνημα : Θαμπώνει, μὰ σβύνει πολὺ γρήγορα, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶνε σὰν τὸ φώσφορο : Λάμπει μέσα στὸ σκοτάδι.

ΟΥΙ·ΛΛΙΑΜ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

Μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀστεῖα τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος Ἕλληνος εὐθυμογράφου. Ὁ Μπάμπης καὶ ἡ Σάρρα Μπερνάρ. Μία βραβευθεῖσα ποιητικὴ συλλογή του. «Τὰ δυὸ παράθυρα». Τί ετοίμαζε νὰ ἐκδόση ὁ Ἄννινος. Τὸ τελευταῖο χαριτολόγημά του. Ὁ θάνατος τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου, κτλ. κτλ.

ΜΕ τὸ θάνατο τοῦ συγγραφέως Μπάμπη Ἀννίνου, ἡ Ἑλληνικὴ λογοτεχνία καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἔχασαν ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ συμπαθητικοὺς ἀντιπροσώπους των. Γιὰ τὸ δροσερώτατο πνεῦμα τοῦ Κεφαλλῆνος εὐθυμογράφου, ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἀρκετά. Προσθέτουμε κι' ἐμεῖς μερικά, ἄγνωστα στὸν πολὺ κόσμο, ἀστεῖα του καὶ ἀνέκδοτά του.

Κάποτε ἔφτασε στὰς Ἀθήνας ἕνας ὕποπτος Ἀλβανὸς ἀπεσταλμένος, ὀνόματι Κεμάλ. Καὶ ὁ Μπάμπης εἶπε :

—Honni soit Kemal y pense !...

* * *

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ νεώτερα ὑπουργεῖα στὴ χώρα μας καὶ ἱδρύθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὑποσχέσεις καὶ ἀναβολές. Οἱ διάφοροι πρωθυπουργοὶ ὅλο ὑπέσχοντο τὴν ἵδρυσί του κι' ὅλο τὴν ἀνέβαλαν. Τότε ὁ Μπάμπης ἔγραψε :

«Τὸ **θρυλούμενον καὶ πάλιν νέον ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας** εἶνε....**μυθιστόρημα τῆς...Γεωργίας Σάνδη».**

* * *

Προκειμένου κάποτε περὶ τῆς φορολογίας τῶν ἀπεριφράκτων Ἀθηναϊκῶν οἰκοπέδων, ὁ Μπάμπης Ἄννινος ἐπρότεινε νὰ μείνουν τὰ οἰκόπεδα αὐτὰ ἀφορολόγητα, «διότι κατήντησαν διὰ τὴν πόλιν μας εἴδη τῆς ...**πρώτης μας ἀνάγκης» !...**

* * *

Νὰ καὶ μιὰ εἴδησις, γραμμένη ἀπὸ τὸν Μπάμπη, σχετικὴ μὲ τὴν ὀνομασία τῶν νέων ἀντιτορπιλλικῶν μας :

«Κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ τὸ νεωστὶ ναυπηγηθὲν ἀντιτορπιλλικὸν «**Σφενδόνη**». Λίαν προσεχῶς θὰ διαταχθῆ νὰ ἐκτελέση γυμνάσια **πετροπολέμου».**

* * *

Ὅταν γινότανε μεγάλη συζήτησις ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ καθιερωθῆ τὸ σύστημα τῶν ἐκλογῶν μὲ εὐρεῖα περιφέρεια, ὁ Μπάμπης ἔγραψε ὅτι κάποιος πολιτευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς, γνωστὸς γιὰ τὴν παροιμιώδη φιλαργυρία του, εἶνε κεκηρυγμένος ὑπὲρ τῆς **Ἑβραίας** περιφερείας.

* * *

Ὅταν ἤκμαζε στὴν Ἀθήνα ἡ χαρτοπαιξία, ὁ Μπάμπης ἐπρότεινε (κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἡνωμένων Παγοποιείων καὶ τῶν Ἡνωμένων Βουστασίων), νὰ ἑνωθοῦν καὶ τὰ ὑπάρχοντα τότε στὴν πρωτεύουσα χαρτοπαίγνια καὶ ν' ἀποτελέσουν ἕνα....**Μονακό.**

* * *

Ξένος περιηγητὴς ἐπισκέπτεται τὸν Πειραιᾶ, σὲ ἡμέρες ποὺ εἶχαν συμβῆ ἀλλεπάλληλοι φόνοι. Ὁ ξένος ἀποτείνεται στὸν διερμηνέα του :

—Καὶ λέγεις ὅτι ἐδῶ εἶνε ὁ Πειραιεύς ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Κάνεις λάθος. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐδῶ εἶνε τὸ...**Σφάξ.**

* * *

Κατὰ τὴν τελευταία στὰς Ἀθήνας περιοδεία τῆς Σάρρας Μπερνάρ, ὁ Μπάμπης ἔγραψε ὅτι ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς (ποὺ μᾶς εἶχε θυμηθῆ γρηὰ πιά), «ἐπρόσφερε, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ διακόσια φράγκα ὑπὲρ τοῦ ὁμοιοπαθοῦς της κτιρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκ συμπαθείας...». Γιατί ἀπὸ τότε τὸ κτίριο εἶχε κηρυχθῆ σαράβαλο...

* * *

Κατὰ τὸν μακαρίτη Ἄννινο, ἡ μεγάλη ἐξόδευσις κινίνου στὴν Ἑλλάδα σημαίνει ὅτι ἡ χώρα μας «προοδεύει **πυρετωδῶς».**

* * *

Γιὰ τὴν παγερότητα μιᾶς Ἀθηναϊκῆς Ἀποκρηᾶς, ὁ Μπάμπης ἔγραψε τὸν ἑξῆς διάλογο :

«Ἡ σύζυγος ἀποτείνεται πρὸς τὸν ἰατρόν, παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς :

»—Πῶς σᾶς φαίνεται, γιατρέ ;

»Ὁ ἰατρός :

»—Ἡ θέσις του εἶνε σοβαρά, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ διαγνώσω ἂν ἔχη πλευρίτιδα ἢ....Ἀποκρηά».

* * *

Καὶ ἄλλος διάλογος τοῦ ἀνεξαντλήτου Μπάμπη, στὸ ἴδιο θέμα :

—Ἔγινε ἔρανος γιὰ τὶς γιορτὲς τῆς Ἀποκρηᾶς ;

—Ἔγινε, βέβαια.

—Καὶ πόσα συνάχτηκαν ;

—Συνάχτηκαν πενῆντα χιλιάδες Ἀθηναῖοι στὴν ὁδὸν Σταδίου.

—Καὶ τὸν ἔρανον τί τὸν ἔκαναν ;

—Ἔραναν τὸν τάφον....τῆς εὐθυμίας.

* * *

Νὰ τώρα κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ εὐθυμογράφημα τοῦ Ἀννίνου, ποὺ σατυρίζει τὸν τότε ἐπισκεφθέντα τὰς Ἀθήνας Ἄγγλο νοομάντη Μπίσοπ. Ὁ Μπάμπης ἐπισκέπτεται τὸν νοομάντη στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας :

«...—Κύριε, τοῦ εἶπα ἅμα εἰσελθών. Ἤκουσα ὅτι εἶσθε ἱκανὸς νὰ εὑρίσκετε χαμένα ἢ κρυμμένα πράγματα. Ἔχασα χθὲς τὸ βράδυ μιὰ παρτίδα σκαμπίλι εἰς τὸ καφενεῖον. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν βρῆτε ;

Ὁ Μπίσοπ μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν.

—Ξεύρω τί σκέπτεσθε, ἐξηκολούθησα ἀταράχως. Σκέπτεσθε νὰ βρῆτε αὐτὸ τὸ σκαμπίλι καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε στὰ μοῦτρα. Ἀλλὰ προσέξατε νὰ μὴ τὸ κάμετε αὐτό, κύριε Μπίσοπ, γιατί θὰ σᾶς κάμω νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν μπίσσω-πόρτα.

—Κύριε, ἀνέκραξε ὁ νοομάντης, ἔχασα πλέον τὴν ὑπομονή μου !...

—Προσπαθήσατε νὰ τὴν βρῆτε κι' αὐτή... Κάπου ἐδῶ μέσα θὰ εἶνε..

Ὁ Μπίσοπ ἠρεύνησε τῷ ὄντι ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ εὗρῆκε μίαν χονδρὴν ῥάβδον εἰς τὴν γωνίαν.

—Ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα θὰ μοῦ τὶς βρέξη..., ἐσυλλογίσθην καὶ ἐτράπην εἰς φυγήν...».

* * *

Ὁ Μπάμπης Ἄννινος

Στὴν νεότητά του ὁ Μπάμπης Ἄννινος ἔγραφε καὶ ποιήματα. Μιὰ συλλογή του, μάλιστα, τὸ «Λυκαυγές», ἐβραβεύθη στὸν Βουτσιναῖο διαγωνισμὸ τοῦ 1871. Ἀργότερα, ἔγραφε σατυρικὰ ποιήματα, ποὺ τὰ ἐδημοσίευε στὸν «Ἀσμοδαῖο». Παραθέτουμε τὸ ἀκόλουθο :

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Δυὸ παράθυρα βρεθῆκαν ἀντικρύ,
στολισμένα μὲ μπρὶζ - μπὶζ γεμάτη χάρι,
στὄνα κάθεται περίκομψη μικρή,
στ' ἄλλο νέο καὶ ὡραῖο παλληκάρι.
Ἂν τὰ στόματα σωπαίνουν, δὲν μιλοῦν,
μὰ τὰ μάτια καὶ τῶν δυὸ ὅλο μιλοῦνε,
καὶ δακρύζουν καὶ φιλοῦνε καὶ γελοῦν,
καὶ γυρεύουν τὴν ἀγάπη τους νὰ ποῦνε !
Καὶ στενάζει, σὰν κυττᾶ τὸν κομψὸ νειό,
κι' ὅλο λέει ἡ γλυκύτατη παρθένα :
«Ἄχ, Θεέ μου, τὰ παράθυρα τὰ δυὸ
δὲν μποροῦνε μιὰ στιγμὴ νὰ γίνουν ἕνα ;»

* * *

Ἀπὸ ἕνα «Προγνωστικὸν τοῦ ἔτους 1909», τοῦ Ἀννίνου :

«ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.—Ψῦχος δριμὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν πόλιν μας. Θάνατοι πολλοὶ ἐκ ψύξεως συμβαίνουν, εὑρίσκεται δὲ νεκρὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕνας λόγιος καὶ ὁ θάνατός του ἀποδίδεται εἰς ἓν βιβλίον τοῦ Ψυχάρη, τὸ ὁποῖον ἄγγισε κατὰ λάθος. Ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου μεταβάλλονται εἰς παγώνια. Ὁ διευθυντής του κ. Γερμανὸς ἐγείρει ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Ἀρείου.....**Πάγου** !

ΙΟΥΝΙΟΣ.—Ἀρχίζουν τὰ θερινὰ θέατρα. Περίεργος τοκετὸς λαμβάνει χώραν εἰς τὸ Μαιευτήριον. Τὸ βρέφος ἐξήχθη ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του κρατοῦν εἰς τὴν χεῖρα μίαν θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε γράψει κατὰ τὸ διάστημα τῆς κυοφορίας !...

ΙΟΥΛΙΟΣ.—Οἱ βουλευταὶ Λακεδαιμόνιος θέτουν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν κατηγορηματικῶς τὸ δίλημμα περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου Σπάρτης : «Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν». Ὁ κ. Θεοτόκης ἀπαντᾶ : «Ἔπειταν!...».

* * *

Ὁ γράφων τὶς σημειώσεις αὐτὲς γνωρίζει ὅτι ὁ ἀλησμόνητος συγγραφεὺς εἶχε ἕτοιμο ἕνα θαυμάσιο κοινωνικὸ μονόπρακτο δρᾶμα, ποὺ ἐλογάριαζε νὰ τὸ δώση σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Ἀθηναϊκοὺς θιάσους. Ἐπίσης συνέγραφε ἱστορικὴ μονογραφία γιὰ τὸν περίφημο ἐκεῖνον Κεφαλλωνίτη θαλασσοπόρο Γεράκη, ποὺ ἔγινε καὶ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Σιάμ. Ὁ Ἄννινος ἔγραφε τὴ βιογραφία τοῦ Γεράκη μὲ βάσι νέες, ἄγνωστες πηγές.

Τὸ πνεῦμα τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου διατηρήθηκε ἀκμαῖο ὡς στὶς τελευταῖες του στιγμές. Καὶ τὸ τελευταῖο του ἀστεῖο εἶνε τὸ ἀκόλουθο :

Τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του, τὰ παιδιά του καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς του εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ φυσικὰ εἶχαν περίλυπη ὄψι. Καὶ ὁ Μπάμπης, σὲ μιὰ στιγμή, εἶπε :

—Ἔ, τί παριστάνουμε τώρα ; Τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου ;

Κι' ἔτσι ὁ ἀμίμητος εὐθυμολόγος ἔσβυσε μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΒΕΡΣΕΛ

Ὁ Ρενὲ Καρτιὲ πλησίασε τὸν διευθυντὴ στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἦταν κιόλας στολισμένο μὲ πολύχρωμες γιρλάντες γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ χοροῦ. Στὸ βάθος ὑπῆρχαν δυὸ ἐξέδρες: ἡ μιὰ γιὰ τὴν ὀρχήστρα τῆς μέρας κι' ἡ ἄλλη γιὰ τὴν ὀρχήστρα τῆς νύχτας. Τριγύρω, ἕνα πλῆθος καρέκλες. Ὁ διευθυντής, πνιγμένος στὴ δουλειά, ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν νεοφερμένο.

—Τί ἐπιθυμεῖτε;

—Ἦρθα γιὰ νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος..

—Πολὺ καλά. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς εἶνε πενῆντα φράγκα...

—Ὁρίστε.

—Θαυμάσια· Θὰ ἔχετε τὸν ἀριθμὸ 21. Τὰ μονὰ νούμερα, γιὰ τοὺς χορευτάς. Τὰ ζυγά, γιὰ τὶς χορεύτριες. Νὰ συμπληρώσετε καὶ μιὰ δήλωσι στὸ γραφεῖο. Οἱ ἀγῶνες ἀρχίζουν ἀπόψε... Πρέπει νὰ εἴσαστε ἐδῶ στὶς ἐννέα ἀκριβῶς.. Ξέρετε τοὺς ὅρους;

—Μὰ ὑποθέτω...

—Νὰ σᾶς τοὺς ξαναθυμήσω: Ἔχουμε ἕνα βραβεῖο δέκα χιλιάδων φράγκων γιὰ τοὺς νικητάς, ἕνα ἄλλο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες, δυὸ ἄλλα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες, δίχως νὰ λογαριάση κανεὶς καὶ τὰ ἔπαθλα ποὺ ὁρίζει τὸ κοινόν. Τρεῖς ὧρες τὴ μέρα ἀνάπαυσις κι' ἕνα τέταρτο κάθε δυὸ ὧρες, μὰ ἕνα βὰλς σὲ κάθε τέταρτο τῆς ὥρας. Τὸ φαγητό, ὁ μασσέρ, ἐννοεῖται, εἶνε μὲ δικά μας ἔξοδα. Ὁ Μαραθώνιος τοῦ χοροῦ θὰ ἐκτελεσθῆ μὲ πυτζάμα ὡς τὶς τρεῖς ἡ ὥρα κι' ὕστερα μὲ σμόκιν. Εἴσαστε μόνος; Θὰ φέρετε καμμιὰ δική σας ντάμα;

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρτιὲ δειλά·

—Εἴσαστε τυχερός. Ἔχω μιὰ χορεύτρια χωρὶς καβαλλιέρο. Τὴν «ἀγκαζάρισα» μὲ τὸν ὅρο νὰ τῆς βρῶ ἕναν. Ἀρχίστε μ' αὐτήν... Θ' ἀλλάξετε πολλές, ἂν ἀνθέξετε!..· Λοιπόν, σύμφωνοι... Ἀπόψε στὶς ἐννέα παρὰ τέταρτο, ἔ;

Ὁ Ρενὲ Καρτιὲ ἦταν ὁλόχαρος. Ἄ! Νὰ μιὰ εὐκαιρία πάλι νὰ ξεχάση, νὰ ξεχάση, ὅσο θὰ κρατοῦσαν τὰ πόδια του. Ἔξη μῆνες τώρα γύρευε διαρκῶς κάτι τέτοιες εὐκαιρίες. Ἔξη μῆνες ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ χώρισε ἀπὸ τὴ γυναίκα του, τὴν ὥμορφη Ζερμαίν, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἔχη πάρει ἀκόμη διαζύγιο. Ἡ πρῶτες μέρες τοῦ χωρισμοῦ τοῦ εἶχαν φανῆ ὑπέροχες! Ἐπιτέλους! Μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ.. Ἡ Ζερμαὶν ἤθελε κάθε νύχτα διασκεδάσεις καὶ χοροὺς ὡς τὰ ἐξημερώματα. Ἔπειτα, κοιμόταν ὅλη τὴ μέρα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο του στὶς ἐννέα. Τὸ βράδυ λοιπὸν ἡ Ζερμαὶν ἦταν πάλι ὁλόδροση. Ἐκεῖνος ὅμως χασμουριόταν κάθε τόσο, ἄκεφος κι' ἕτοιμος νὰ πέση ἀπὸ τὸν ὕπνο...

Ὁ Ρενὲ κι' ἡ Ζερμαὶν κρατοῦσαν ἀκόμα...

Μιὰ μέρα, ἡ κρίσις τσάκισε τὶς δουλειές του κι' ὁ Ρενὲ Καρτιὲ κατάλαβε ὅτι εἶχε φτάσει πειὰ ἡ στιγμὴ νὰ πῆ στὴν γυναίκα του ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση αὐτὴ τὴ σπάταλη ζωή. Ἔπρεπε νὰ κάνουν οἰκονομία· Ἡ Ζερμαὶν ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ κλείνονται στὸ σπίτι.

—Ἂν ἔχεις σκοπὸ νὰ μὲ φυλακίσης ἐδῶ πέρα, προτιμῶ νὰ χωρίσουμε!

Κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν ἡ σκηνές, οἱ καυγάδες, μιὰ ἀνυπόφορη ζωή. Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Ζερμαὶν ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔγινε ἄφαντη. Ὁ Ρενὲ νόμισε ὅτι λυτρώθηκε ἀπὸ τὴν τυραννία της κι' ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Μὰ ὁ χωρισμὸς ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται ἀβάσταχτος καὶ τότε γιὰ νὰ ξεχάση, ἔκανε κάθε τρέλλα ποὺ τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό. Μήπως ὁ Μαραθώνιος τοῦ χοροῦ δὲν ἦταν μιὰ πρωτότυπη διασκέδασι, μιὰ τραγικὴ ἀποκτήνωσι γιὰ τὰ νεῦρα του;

* * *

—Ὁ ἀριθμὸς εἰκοσιένα κι' ὁ ἀριθμὸς δώδεκα!..

Ὁ ὀργανωτὴς τοῦ ἀγῶνος παρουσίαζε τὰ ζευγάρια. Ὁ Ρενὲ Καρτιὲ οὔτε γύρισε γιὰ νὰ δῆ ποιὰ ἦτανε ἡ ντάμα του. Μὰ ὅταν ἐκείνη βρέθηκε μπροστά του, ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Τὸ δώδεκα ἦταν ἡ γυναῖκα του, ἡ Ζερμαίν. Κι' οἱ δυό τους ἀπόμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, δίχως νὰ τολμοῦν νὰ μιλήσουν, νὰ κινηθοῦν, ἂν κι' εἶχε χτυπήσει τὸ γκὸγκ γιὰ τὴν ἔναρξι τοῦ Μαραθωνίου..

—Ἔ, τί κάνετε ἐκεῖ κάτω, ἐσεῖς; τοὺς φώναξε ὁ διευθυντής, ἐνῶ ὁ κόσμος ξεσποῦσε σ' εἰρωνικὰ γέλια.

Ὁ Ρενὲ κι' ἡ Ζερμαὶν ἄρχισαν νὰ χορεύουν σὰν αὐτόματα.

—Τί κάνετε ἐδῶ πέρα; ψιθύρισε στὸ τέλος ὁ Ρενέ.

—Κερδίζω τὴ ζωή μου!... τοῦ ἀπάντησε θυμωμένη ἡ Ζερμαίν.

Ὁ Ρενὲ κοκκίνισε, γιατὶ εἶχε πετύχει μὲ τὸν δικηγόρο του νὰ μὴ τῆς δώση διατροφή, μιὰ κι' εἶχε φύγει μόνη της ἀπὸ τὸ σπίτι.

Γιὰ νὰ ξεχάση τὴν συγκίνησί του, ἄρχισε νὰ κυττάζη τοὺς χορευτὰς καὶ τὶς χορεύτριες: ὠχρὰ κι' ἀδύνατα πρόσωπα ἐπαγγελματιῶν, γκὲρλς τῶν μιοῦζικ - χὼλ δίχως δουλειά, μοδιστροῦλες, ὑπάλληλοι· Ὅλοι τους εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖο, ἀκόμη καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους. Τὸ πρόσωπό τους εἶχε μιὰ σκληρὴ κι' ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι. Ἔτσι ἦταν καὶ τὸ γλυκὸ προσωπάκι τῆς Ζερμαίν: σκυθρωπό, ἄγριο, μὲ σκληρὰ μάτια καὶ τὸ στόμα κλειστό, σὰν σφραγισμένο.

Στὰ διαλείμματα, οἱ χορευταὶ ἔτρεχαν καὶ ξαπλωνόντουσαν στὰ μικρὰ πρόχειρα καμαρίνια, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν δέκα λεπτά. Ὁ κόσμος περνοῦσε ἐλεύθερα καὶ κύτταζε τὶς χορεύτριες. Ὁ Ρενὲ ἄναβε ἀπὸ τὸν θυμό του...

Τὰ ἐξημερώματα, ἡ κούρασι ἄρχισε νὰ βαραίνη τὰ ζευγάρια. Κι' ἦταν ἀκόμη τόσο νωρίς!.. Μέρες καὶ μέρες ἔπρεπε νὰ στριφογυρίζουν στὴν πίστα τοῦ χοροῦ. Ὁ Ρενὲ κύτταζε τὶς γυναῖκες ποὺ ἀποκοιμιόντουσαν στὸν ὦμο τοῦ χορευτῆ τους, ἀγκαλιάζοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ λαιμό του.

Καὶ πρότεινε τότε στὴ γυναίκα του:

—Δὲν δοκιμάζετε κι' ἐσεῖς;

Ἡ Ζερμαὶν δίχως ν' ἀπαντήση, ἔδεσε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του κι' ἐξακολούθησε νὰ χορεύη.

Τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας, καθὼς ἔτρωγαν ὄρθιοι, δίχως νὰ πάψουν νὰ χορεύουν μπροστὰ στὸ τραπέζι, ὅπως ἦταν ὁ κανονισμός, ἡ Ζερμαὶν τοῦ εἶπε:

—Ἐσεῖς ἤρθατε γιὰ νὰ διασκεδάσετε, δὲν εἶνε ἔτσι; Κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ παρατήσετε τὸ χορό· Μιὰ χορεύτρια δὲν ἀντέχει πειὰ κι' ὁ καβαλλιέρος της, ἕνας Ἱσπανὸς χορευτὴς μὲ ζήτησε... Πέρυσι κέρδισε τὸν Μαραθώνιο τῆς Νίτσας...

Ὁ Ρενέ, ψυχρός, τῆς ἀπάντησε:

—Δὲν θὰ παρατήσω τὸ χορό!

—Σᾶς ξαναλέω, τοῦ εἶπε ἡ Ζερμαίν, ὅτι ἦρθα ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ δουλέψω!... Ὅσες θὰ κρατήσουν ἀρκετά, θ' ἀγκαζαρισθοῦν ἀπὸ τὸν ἰμπρεσσάριο... Νά, ὅλες ἐκεῖνες ἐκεῖ κάτω εἶνε ἀγκαζαρισμένες. Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι μόνο μὲ τὸν χορὸ μπορῶ νὰ κερδίσω τὴν ζωή μου· Τί θέλετε νὰ κάνω;

Ὁ γκὸγκ χτύπησε πάλι γιὰ τὴ συνέχισι τοῦ χοροῦ.

Τὴν ὀγδόη μέρα, δεκαπέντε ζευγάρια εἶχαν ἀποσυρθῆ, μὰ ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Ζερμαὶν κρατοῦσαν ἀκόμα. Ὁ Ρενὲ χόρευε σὰν αὐτόματο, πελιδνός, μισότρελλος, μὰ εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὴ ρίξη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἱσπανοῦ τὴν γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ποὺ ἄντεχε ἀκόμη στὴν κούρασι.

Ἑνδέκατο βράδυ... Τὰ μεσάνυχτα, τὴν κύτταξε στὸ πρόσωπο. Ἡ Ζερμαὶν ἦταν κατάχλωμη, σὰν νεκρή, μὲ δυὸ μεγάλα μάτια. Τὰ πόδια της βάραιναν σὰν μολύβι καὶ δὲν χόρευε πειά· παραπατοῦσε. Κι' ἡ ματιά της εἶχε μιὰ τόση ἀπόγνωσι, ὥστε ὁ Ρενὲ δὲν βάσταξε πειά.

—Πᾶμε σπίτι! τῆς εἶπε.

Κι' οἱ δυό τους στάθηκαν στὴ μέση τῆς πίστας. Ἡ Ζερμαὶν δάκρυσε καὶ μὲ μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φίλησε·

—Ρενέ, ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισε. Συγχώρεσέ με...

—Ἀδειάστε τὴν πίστα! φώναξε ἄγρια ὁ διευθυντής.

Ὁ Ρενὲ κι' ἡ Ζερμαὶν ἀποτραβήχτηκαν.

—Γιατί φεύγετε; Ἀντέχατε ἀκόμα! ἀπόρησε ὁ ὀργανωτής. Τὸ βραβεῖο ἦταν δικό σας!.. εἶπε στὸ Ρενέ.

—Μὰ τὸ κέρδισα! τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρτιὲ μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ζερμαίν.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

Τοῦ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ καταλαβαίνει παραπάνω! ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ Καμπούρης ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε κάτι ποὺ ἔμοιαζε...πῶς νὰ τὸ πῶ;

—Κανένα μπρούντζινο δαχτυλίδι, ἀπ' αὐτὰ ποὔχουν ἡ μάγισσες; ρώτησε ὁ Νοσέλ.

—Ἢ κανένα μάτσο χιλιάρικα ; πρόσθεσε ἡ φιλοχρήματη Νιβέλ.

—Ὄχι, ἕνα μαντῆλι τῆς τσέπης! τοὺς ἀπάντησε, γελῶντας ἡ ντόνα Κρούζ, καὶ τοὺς γύρισε τὴ ράχη.

—Εἶσαι ἕνας πολύτιμος ἄνθρωπος! ἔλεγε συγχρόνως ὁ Γκονζάγκας στὸν Καμπούρη, βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο του. Σὲ θαυμάζω!

—Ὡς ἀρχάριος, καλὰ δὲν τὰ κατάφερα, ἐκλαμπρότατε ; ρώτησε ὁ Καμπούρης μὲ μετριοφροσύνη. Μὰ πέστε σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους νὰ τραβηχτοῦν λίγο πίσω... Θὰ μοῦ τρομάξουν τὴ μνηστή μου!... Ποῦ εἶνε ὁ συμβολαιογράφος νὰ κάνη τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου ;

—Εἰδοποιῆστε τὸ βασιλικὸ συμβολαιογράφο νάρθῆ! πρόσταξε ὁ Γκονζάγκας.

XIII

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ

Ἡ πριγκήπισσα σύζυγος τοῦ Γκονζάγκα καὶ χήρα τοῦ Νεβέρ, εἶχε περάσει ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὰ διαμερίσματά της. Μὰ πολυάριθμοι ἐπισκέψεις εἶχαν διακόψει τὴ γαλήνη, μέσα στὴν ὁποία τόσα χρόνια ζοῦσε. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, εἶχε γράψει πολλὲς ἐπιστολές. Οἱ βιαστικοὶ ἐπισκέπτες ἔφερναν μόνοι τους τὴν ἀπάντησι. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ πριγκήπισσα εἶχε δεχτῆ τὸν καρδινάλιο ντὲ Μπισσύ, τὸ δοῦκα ντὲ Τρέμ, κυβερνήτη τῶν Παρισίων, τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας κ. Μασώ, τὸν πρόεδρο ντὲ Λαμουανιόν καὶ τὸν ὑποκαγγελάριο ντ' Ἀρζανσόν. Ἀπ' ὅλους, ζητοῦσε βοήθεια καὶ συνδρομὴ ἐναντίον τοῦ ἱππότου Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπαγάγει τὴν κόρη της. Σὲ ὅλους διηγόταν τὴ συνομιλία της μὲ τὸν ἱππότη. ὁ ὁποῖος, μανιασμένος, γιατὶ δὲν εἶχε πετύχει τὴν ἐξωφρενικὴ ἀμοιβὴ ποὺ ζητοῦσε, τὴν εἶχε προσβάλλει καὶ τὴν εἶχε ἐξυβρίσει.

Ὅλοι τὰ εἶχαν τώρα μὲ τὸ Λαγκαρντέρ. Οἱ πιὸ φρόνιμοι μάλιστα, μεταξὺ τῶν συμβούλων τῆς πριγκηπίσσης, ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι ἡ ὑπόσχεσις ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἱππότης νὰ τῆς ἀποδώση τὴν κόρη της, ἦταν ἕνα χυδαῖο ψέμμα... Μά, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ περάσουν ἡ εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

Παρ' ὅλο τὸ σεβασμὸ τὸν ὁποῖον ἔδειχναν ἢ μᾶλλον προσεποιοῦντο πὼς ἔδειχναν ὅλοι σχεδὸν πρὸς τὸ Γκονζάγκα, τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ἡ συνεδρίασις τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου τῆς προηγουμένης ἡμέρας, εἶχε προκαλέσει ἐναντίον του δυσάρεστες ἐντυπώσεις. Μάντευαν ὅλοι πὼς κάποιο τρομερὸ ἔγκλημα κρυβόταν πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ μυστήρια. Γι' αὐτό, καὶ συμβούλευσαν τὴν πριγκήπισσα νὰ ζητήση τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἀντιβασιλέως.

Πράγματι, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ πριγκήπισσα ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι της καὶ πῆγε στὸ «Παλαὶ-Ρουαγιάλ», ὅπου ἔγινε ἀμέσως δεκτή. Ὁ ἀντιβασιλεὺς τὴν περίμενε καὶ εἶχε μαζύ της μιὰ παρατεταμένη συνομιλία. Ἡ πριγκήπισσα δὲν κατηγόρησε καθόλου τὸ σύζυγό της. Μὰ ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς ἀπηύθυνε διάφορες ἐρωτήσεις, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ κάνη τὸ προηγούμενο βράδυ, μέσα στὴ φασαρία τοῦ χοροῦ.

Καὶ ὁ ἀντιβασιλεύς, στὸν ὁποῖο ἡ ἀνάμνησις τοῦ Φιλίππου Νεβέρ, τοῦ καλυτέρου του φίλου, τοῦ ἀδεφοῦ του, εἶχε ξυπνήσει ζωηρὰ πρὸ δυὸ ἡμερῶν, ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὰ περασμένα καὶ γιὰ τὸ δρᾶμα τοῦ πύργου τοῦ Καϋλους, ποὺ γι' αὐτὸν δὲν εἶχε διαφωτιστῆ ἀκόμα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κουβέντιαζε ἔτσι μὲ τὴ χήρα τοῦ φίλου του. Ἡ πριγκήπισσα — ἐπαναλαμβάνουμε — δὲν κατηγόρησε καθόλου τὸ σύζυγό της. Μά, κατὰ τὸ τέλος τῆς συνομιλίας, ὁ ἀντιβασιλεὺς ἦταν θλιμμένος καὶ σκεφτικός.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ ἀντιβασιλεύς, ὁ ὁποῖος δέχτηκε δυὸ φορὲς τὸν πρίγκηπα Γκονζάγκα σ' ἀκρόασι τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἑπόμενη νύχτα, δὲν τοῦ ζήτησε καμμιὰ ἐξήγησι σχετικῶς. Γιὰ ὅποιον ἤξερε καλὰ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Γαλλίας, αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἡ δυσπιστία εἶχε γεννηθῆ μέσ' στὸ μυαλό του.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ «Παλαὶ-Ρουαγιάλ» ἡ πριγκήπισσα, βρῆκε τὰ διαμερίσματά της γεμάτα φίλους. Ὅλοι δέ, τὴ ρώτησαν τί εἶχε ἀποφασίσει ὁ ἀντιβασιλεὺς σχετικῶς μὲ τὸν πρίγκηπα σύζυγό της.

Ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος μυριζόταν μιὰ προσεχῆ καταιγίδα, δὲν φοβόταν ὅλ' αὐτὰ τὰ σύννεφα, ποὺ μαζευόντουσαν στὸν ὁρίζοντά του. Ἦταν τόσο δυνατὸς καὶ τόσο πλούσιος!

Ὁ Καμπούρης ἔλυσε τὰ ὡραῖα μαλλιὰ τῆς Αὐγῆς...

Ἡ καταιγίδα ἐρχόταν ἀπὸ ἄλλη μεριά... Ἡ καταιγίδα ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ μέγαρο τοῦ Γκονζάγκα... Αὐτὸ τὸ μεγάλο, τὸ θλιβερὸ δρᾶμα τοῦ καταναγκαστικοῦ γάμου μὲ τὴ χήρα τοῦ Νεβέρ, φαινόταν πειὰ πὼς κόντευε πρὸς τὴ λύσι του. Μιὰ σκιὰ σάλευε πάνω ἀπ' τὸ βωμὸ ὅπου ἡ πριγκήπισσα κάθε πρωΐ, ἀντὶ ἄλλης προσευχῆς, ἔλεγε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία... Ἕνα φάντασμα ὀρθωνόταν, τὸ φάντασμα τοῦ Νεβέρ!

Ἡ πριγκήπισσα ἀπάντησε στοὺς ἐνδόξους συμβούλους της ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς τὴν εἶχε ρωτήσει σχετικῶς μὲ τὸ γάμο της, μὲ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἔγινε καὶ γιὰ ὅσα προηγήθησαν. Ἐπρόσθεσε ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ ἐξαναγκάση τὸ Λαγκαρντὲρ νὰ μιλήση, ἔστω καὶ χρησιμοποιῶντας βασανιστήρια. Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι ὁ Λαγκαρντὲρ θὰ διαφώτιζε τὴν ὑπόθεσι. Γιατὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε ὅτι ὁ Λαγκαρντὲρ εἶχε ἀναμιχθῆ στὸ νυχτερινὸ δρᾶμα τοῦ πύργου τοῦ Καϋλους πού, πρὸ εἴκοσι χρόνων, εἶχε ἀνοίξει αὐτὴ τὴν ἀτελείωτη τραγωδία. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Μασὼ ὑποσχέθηκε στὴν πριγκήπισσα τὰ ὄργανά του γιὰ νὰ τὴ βοηθήσουν καὶ ὁ διοικητὴς τῶν Παρισίων δοὺξ ντὲ Τρὲμ τοὺς στρατιῶτες του.

Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἡ ἀρχικαμαριέρα τῆς πριγκηπίσσης Μαγδαληνὴ Ζιρώ, πῆγε καὶ βρῆκε τὴν κυρία της, ἡ ὁποία ἦταν ὁλομόναχη καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς

Ἀστυνομίας. Στὸ γράμμα του αὐτό, ὁ κ. ντὲ Μασὼ τῆς ἀνήγγελε ὅτι ὁ ἱππότης Λαγκαρντὲρ εἶχε δολοφονηθῆ τὴν προηγούμενη νύχτα, κατὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ «Παλαὶ-Ρουαγιάλ». Τελείωνε δὲ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις : «Μὴν κατηγορεῖτε τὸ σύζυγό σας!»

Ἡ πριγκήπισσα πέρασε τὴν ὑπόλοιπη βραδειά της μέσα στὸν πυρετὸ τῆς μοναξιᾶς της. Κατὰ τὶς δέκα, ἡ Μαγδαληνὴ Ζιρὼ τῆς ἐπῆγε καὶ δεύτερο γράμμα, γραμμένο μὲ ἄγνωστο χαρακτῆρα. Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ εἶχαν πάει δυὸ ἄγνωστοι, μὲ ἄσχημο παρουσιαστικό, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μπράβους καὶ ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλοι, ἀπὸ τὸν Κοκαρντὰς καὶ τὸν Πασπουάλ. Αὐτὸ τὸ γράμμα ὑπενθύμιζε στὴν πριγκήπισσα ὅτι ἡ προθεσμία τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ποὺ εἶχε παραχωρήσει ὁ ἀντιβασιλεὺς στὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ, τελείωνε στὶς τέσσερες τὸ πρωῒ καὶ τὴν πληροφοροῦσε ὅτι ὁ Λαγκαρντὲρ θὰ βρισκόταν τὴν ὥρα αὐτὴ στὸ περίπτερο ποὺ χρησίμευε ὡς τόπος τῶν διασκεδάσεων τοῦ πρίγκηπος Γκονζάγκα.

Ὁ Λαγκαρντὲρ στοῦ Γκονζάγκα ; Γιατί ; Πῶς ; Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ποὺ ἀνήγγελε τὸ θάνατό του :

Ἡ πριγκήπισσα, χωρὶς νὰ χάνη στιγμή, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι της. Ἀνέβηκε σ' αὐτὸ καὶ εἶπε νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ μέγαρο τοῦ προέδρου ντὲ Λαμουανιόν. Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, εἴκοσι Γάλλοι φρουροί, μ' ἐπικεφαλῆς ἕνα λοχαγὸ καὶ τέσσερες φύλακες τῆς φυλακῆς τοῦ Σατελέ, καταυλιζόντουσαν στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου ντὲ Λαμουανιόν.

. . . .

—Μὴν ψάχνετε τοῦ κάκου, εἶπε ὁ Καμπούρης, φορῶντας τὶς μανσέττες τοῦ πρίγκηπος.

Οἱ ἀναγνῶσται μας δὲν θὰ ξέχασαν ὅτι ἡ ἑορτὴ ποὺ ἔδινε ὁ Γκονζάγκας στὸ περίπτερό του, πίσω ἀπ' τὸ Σαὶν-Μαγκλουάρ, εἶχε ὡς πρόφασι ἕνα γάμο : Τὸ γάμο τοῦ μαρκησίου ντὲ Σαβερνὺ μὲ μιὰ νεαρὴ ἄγνωστη, στὴν ὁποία ὁ πρίγκηψ ἔδινε προῖκα 100.000 σκοῦδα. Ὁ γαμπρὸς εἶχε δεχτῆ καὶ ξέρουμε πὼς ὁ Γκονζάγκας εἶχε λόγους νὰ πιστεύη πὼς δὲν θὰ συναντοῦσε ἄρνησι καὶ ἐκ μέρους τῆς νύφης. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ εἶχε λάβει ὁ πρίγκηψ ὅλα του τὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴ καθυστερήση τίποτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο. Ὁ βασιλικὸς συμβολαιογράφος εἶχε προσκληθῆ κι' ἐπὶ πλέον ἕνας ἱερεύς, ἕνας ἀληθινὸς ἱερεύς, περίμενε στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαὶν-Μαγκλουάρ.

Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ παρωδίας γάμου. Χρειαζόταν στὸ Γκονζάγκα ἕνας γάμος γνήσιος, ἕνας γάμος ποὺ θἄδινε δικαίωμα στὸ σύζυγο ἐπὶ τῆς συζύγου, ἔτσι ποὺ ὁ σύζυγος νὰ μπορῆ νὰ πάρη ὅπου ἤθελε τὴ γυναῖκα του.

Ὁ Γκονζάγκας εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια, ὅταν εἶπε πὼς δὲν ἀγαποῦσε τὸ αἷμα. Μονάχα, ὅταν τὰ ἄλλα μέσα ἀπετύγχαναν. τὸ αἷμα δὲν ἐξανάγκαζε τὸν πρίγκηπα νὰ ὀπισθοχωρήση.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ γάμου εἶχε πάρει ἄσχημη τροπή. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸ Σαβερνύ. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Καμπούρης προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν ἀντικαταστήση, τὰ πράγματα ἐπῆραν καινούργια καὶ καλύτερη ὄψι. Ὁ Καμπούρης ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ἀπ' τὸν ὁποῖο μποροῦσε κανεὶς νὰ ζητήση τὰ πάντα. Ὁ Γκονζάγκας τὸν εἶχε κρίνει μὲ μιὰ ματιά. Ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πλάσματα ἐκεῖνα, ποὺ θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ πλάστηκαν ἀδικημένοι ἀπὸ τὴ φύσι.

—Οἱ περισσότεροι καμπούρηδες, εἶνε κακοί! σκεφτόταν ὁ Γκονζάγκας. Οἱ καμπούρηδες ἐκδικοῦνται... Οἱ καμπούρηδες ἔχουν καρδιὰ σκληρή, γιατὶ βρίσκονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, σὰν σὲ μιὰ χώρα ἐχθρική· Δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ οἶκτος, γιατὶ κι' οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν νοιώθουν κανένα οἶκτο γι' αὐτούς.

Ὁ Σαβερνὺ δὲν ἄξιζε τίποτε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τὸν προώριζε. Ὁ Σαβερνὺ ἦταν ἕνας τρελλὸς καὶ τὸ κρασὶ τὸν ἔκανε εἰλικρινῆ, μεγαλόψυχο, γενναῖο. Ὁ Σαβερνὺ ἦταν ἱκανὸς ν' ἀγαπήση τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ γονατίση μπροστά της. Ὁ Καμπούρης ὅμως ὄχι. Ὁ Καμπούρης θὰ τὴ δάγκωνε καὶ τὸ δάγκαμά του θὰ ἦταν θανάσιμο. Ἦταν ἀληθινὸ εὕρημα!...

Ὅταν ὁ Γκονζάγκας ζήτησε τὸ συμβολαιογράφο, ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ πᾶνε νὰ τὸν φέρουν. Ὁ Ὀριόλ, ὁ Ἀμπρέ, ὁ Μοντωμπέρ, ἡ Συνταλίζ, ὥρμησαν ἔξω στὴ γκαλερία, προσπερνῶντας τὸν Πασπουὰλ καὶ τὸν Κοκαρντάς. Ἔτσι οἱ δυὸ παλληκαράδες μας βρέθηκαν μιὰ στιγμὴ μόνοι, κάτω ἀπ' τὸ μαρμάρινο περιστύλιο.

—Μικρέ μου, εἶπε ὁ Κοκαρντάς, μοῦ φαίνεται πὼς ἀπόψε θὰ βρέξη...σπαθιές!

—Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχω! ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ. Κύτταξα προηγουμένως τὸ βαρόμετρο καὶ εἶδα μπόρα...

—Ναί... Ναί... Τὸ χέρι μου μὲ τρώει... Καὶ τὸ δικό σου;

—Διάβολε!... Καὶ τὸ δικό μου ἔχει πολὺ καιρὸ νὰ κουνηθῆ...

Οἱ δυὸ παλληκαράδες μας, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους, ποὺ πήγαιναν στὸ κάτω πάτωμα νὰ φέρουν τὸ συμβολαιογράφο, ἄνοιξαν τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα καὶ βγῆκαν στὸν κῆπο. Δὲν φαινόταν πειὰ ἐκεῖ κανεὶς ἀπ' τοὺς μπράβους, ποὺ εἶχε τοποθετήσει ὁ Γκονζάγκας γύρω ἀπ' τὸ σπίτι. Οἱ δυὸ παλληκαράδες προχώρησαν ὥς τὴ δενδροστοιχία, ὅπου ὁ Πεϋρὸλ εἶχε βρεῖ τὴν προηγουμένη ἡμέρα τὰ πτώματα τοῦ Φαέντζα καὶ τοῦ Σαλντάνι. Οὔτ' ἐκεῖ δὲν βρισκόταν!...

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς φάνηκε πιὸ παράδοξο, ἦταν τὸ ὅτι βρῆκαν τὴ μικρὴ πόρτα πρὸς τὸ δρομάκο ἀνοιγμένη διάπλατα.

Καὶ στὸ δρομάκο κανεὶς δὲν φαινόταν. Οἱ δυὸ παλληκαράδες μας κυττάχτηκαν ξαφνιασμένοι.

—Τί εἶν' αὐτό ; εἶπε ὁ Κοκαρντάς. Αὐτὴ τὴν πόρτα δὲν τὴν ἄνοιξε ὁ Μικρός μας Παρισινός, ἀφοῦ βρίσκεται ἀποβραδὺς ἀπάνω...

—Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα! τοῦ ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ.

Ἔξαφνα, ἄκουσαν ἕνα μπερδεμένο θόρυβο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σαὶν-Μαγκλουάρ.

—Μεῖνε ἐδῶ! εἶπε ὁ Κοκαρντὰς στὸ σύντροφό του. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ δῶ τί εἶνε...

Καὶ τράβηξε σύρριζα στὸ μαντρότοιχο τοῦ κήπου, ἐνῷ ὁ Πασπουὰλ ἔμενε σκοπὸς μπρὸς στὴν πόρτα. Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου ἦταν τὸ κοιμητήριο τοῦ Σαὶν-Μαγκλουάρ.

Ὁ Κοκαρντὰς λοιπὸν τὸ εἶδε πλημμυρισμένο ἀπὸ Γάλλους φρουρούς.

—Ἆ! μικρέ μου! εἶπε στὸ σύντροφό του, ξαναγυρίζοντας. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπόψε θἄχουμε γλέντια!

Ἐντωμεταξύ, ὁ Ὀριὸλ κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν εἰσορμήσει μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Γκονζάγκα, ὅπου ὁ κ. Γκριβώ, ὁ βασιλικὸς συμβολαιογράφος, κοιμόταν γαλήνια σ' ἕνα σοφᾶ, ἔχοντας πλάϊ του τὰ ὑπολείμματα ἑνὸς λαμπροῦ γεύματος.

Ὁ κ. Γκριβώ, εἶχε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν τιμὴ νὰ εἶνε ἀφοσιωμένος φίλος τοῦ πρίγκηπος Γκονζάγκα. Ἦταν ἕνας ὡραῖος ἄντρας σαράντα χρόνων, στρουμπουλός, φρέσκος, τριανταφυλλένιος, χαμογελαστός, μὲ χρυσᾶ γυαλιά, ποὺ σοῦ ἔκανε εὐχαρίστησι νὰ τὸν βλέπης. Ὁ Ὀριὸλ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ ἕνα μπράτσο, ἡ Συνταλὶζ ἀπ' τὸ ἄλλο κι' οἱ δυὸ μαζύ, ἀκολουθούμενοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, τὸν τράβηξαν στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ σαλόνι.

Ἐκεῖ, ὁ κ· Γκριβὼ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν πρίγκηπα καὶ χαιρέτησε μ' εὐγένεια τοὺς κυρίους καὶ τὶς κυρίες τῆς συντροφιᾶς. Εἶχε μαζύ του τὸ πρωτότυπο τοῦ συμβολαίου, ἑτοιμασμένο ἀπὸ πρίν. Μονάχα ποὺ τὸ ὄνομα τοῦ Σαβερνὺ ἦταν γραμμένο σ' αὐτό. Ἔπρεπε νὰ τὸ διορθώσουν καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ τ' ὄνομα τοῦ Καμπούρη. Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ κ. ντὲ Πεϋρόλ, ὁ κ. Γκριβὼ κάθησε μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ πέννα κι' ἕνα καλαμάρι καὶ ἄρχισε τὴ δουλειά του. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς συνδαιτημόνες, μαζὺ μὲ τὸν Γκονζάγκα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ περιστοιχίζουν τὸν Καμπούρη.

—Ἡ διατυπώσεις αὐτὲς θὰ βαστήξουν πολύ; ρώτησε ὁ τελευταῖος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ συμβολαιογράφο.

—Κύριε Γκριβώ, εἶπε κι' ὁ πρίγκηψ, γελῶντας, θὰ καταλαβαίνετε βέβαια τὴν ἀνυπομονησία τῶν νέων μνηστήρων...

—Σᾶς ζητάω πέντε λεπτά, ἐκλαμπρότατε, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Καμπούρης ταχτοποίησε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὶς δαντέλλες του καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔλυσε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τὰ ὡραῖα μαλλιὰ τῆς Αὐγῆς.

—Ἂς πιοῦμε! φώναξε ὁ Γκονζάγκας. Ἂς διασκεδάσουμε! Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγεία τῶν μελλονύμφων...

Ἄνοιξαν καὶ ἄλλες μποτίλιες σαμπάνιας. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ εὐθυμία ἦταν πραγματικὴ καὶ γενική. Ἡ ἀνησυχία εἶχε διαλυθῆ. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε κέφι.

Ἡ ντόνα Κροὺζ γέμισε μόνη της τὸ ποτῆρι τοῦ Γκονζάγκα.

—Στὴν ὑγειά τους! εἶπε, τσουγκρίζοντας μὲ τὸ δικό της.

—Στὴν ὑγειά τους! ἐπανέλαβαν ὅλοι, γελῶντας καὶ πίνοντας.

—Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας ἐπιτήδειος ποιητής, ρώτησε ὁ Καμπούρης, νὰ συνθέση τὸ ἐπιθαλάμιό μας ;

—Ἕνας ποιητής! Ἕνας ποιητής! φώναξαν ὅλοι. Ζητεῖται ἕνας ποιητής.

Ὁ κ. Γκριβὼ ἔβαλε τὴν πέννα του στὸ αὐτί του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ διακριτικὴ καὶ γλυκειά :

—Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κάνη κανεὶς ὅλα συγχρόνως... Ὅταν τελειώσω τὸ συμβόλαιο, θὰ συνθέσω μερικὰ τετράστιχα πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων.

Ὁ Καμπούρης τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία.

—Μὰ ποῦ εἶνε ἡ τουαλέττα τῆς νύφης ; φώναξε σὲ λίγο.

Ἡ Νιβὲλ κι' ἡ Συνταλὶζ ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ γειτονικὸ μπουντουὰρ καὶ σὲ λίγο ξαναπαρουσιάστηκαν μὲ τὰ νυφικά. Ἡ ντόνα Κροὺζ ἀνέλαβε νὰ στολίση τὴ νύφη, παίρνοντάς την μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες στὸ διπλανὸ σαλονάκι.

—Γρήγορα! φώναξε ὁ Καμπούρης. Ἡ νύχτα περνάει! Πρέπει νὰ χορέψουμε μετὰ τὸ γάμο...

—Ὁρίστε! εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κ. Γκριβώ. Τὸ συμβόλαιο εἶνε ἕτοιμο. Μποροῦν νὰ ὑπογράψουν οἱ μελλόνυμφοι καὶ οἱ μάρτυρες.

—Γράψατε τὰ ὀνόματα τῶν μελλονύμφων ; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—Τὰ ἀγνοῶ, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τ' ὄνομά σου, φίλε, εἶπε ὁ πρίγκηψ στὸν Καμπούρη.

—Ὑπογράψατε πρῶτα σεῖς ὡς μάρτυς, ἐκλαμπρότατε... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἂς ὑπογράψουν καὶ ὅλοι οἱ κύριοι.. . Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ κάνουν αὐτὴ τὴν τιμή... Ἔπειτα θὰ γράψω τ' ὄνομά μου μόνος μου... Εἶν' ἕνα ἀστεῖο ὄνομα, ποὺ θὰ σᾶς κάνη ὅλους νὰ γελάσετε...

—Ἀλήθεια, πῶς διάβολο λέγεται; ρώτησε ὁ Ναβάϊγ.

—Ὑπογράψατε, ἐκλαμπρότατε... Ὑπογράψατε, κύριοι... Βλέπω, ἐκλαμπρότατε, πὼς ἡ μανσέττες σας σᾶς ἐμποδίζουν... Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ τὶς κάνετε ὡς γαμήλιο δῶρο...

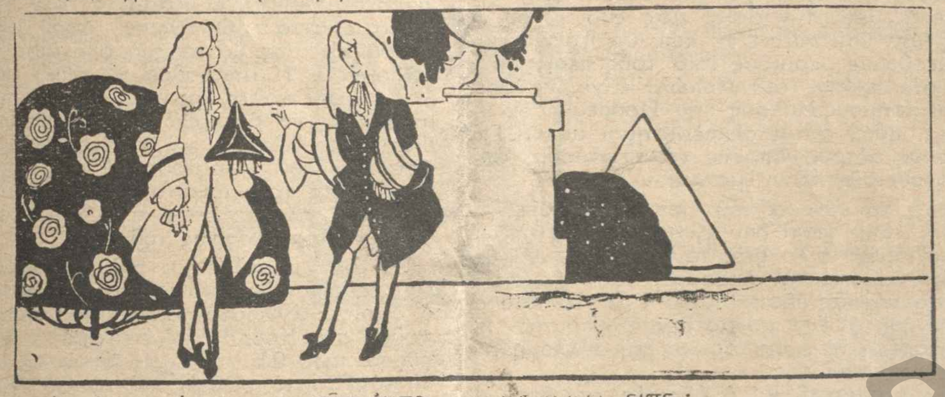

Ὁ Γκονζάγκας ἔβγαλε ἀμέσως τὶς δαντελλένιες μανσέττες του καὶ τὶς πέταξε στὸν Καμπούρη. Ἔπειτα πλησίασε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ ὑπογράψη. Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι του ἔψαχναν νὰ βροῦν ἕνα ὄνομα γιὰ τὸν Καμπούρη.

—Μὴ ψάχνετε τοῦ κάκου, εἶπε ἐκεῖνος, φορῶντας τὶς μανσέττες τοῦ πρίγκηπος, δὲν θὰ βρῆτε ὄνομα, ποὺ νὰ μοῦ ταιριάζη... Κύριε ντὲ Ναβάϊγ, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ ὡραῖο κεντητὸ μαντῆλι σας.

Ὁ Ναβάϊγ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὸ μαντῆλι του. Ἀμέσως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ χαρίσουν κάτι, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν τουαλέττα του : μιὰ καρφίτσα, μιὰ πόρπη, μερικὲς κορδέλλες, κτλ. Αὐτὸς τὰ δεχόταν ὅλα καὶ καμαρωνόταν μέσα στὸν καθρέφτη. Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα ὑπέγραφαν στὸ συμβόλαιο. Ἐπικεφαλῆς ἦταν τ' ὄνομα τοῦ πρίγκηπος.

—Πηγαίνετε νὰ δῆτε ἂν ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἕτοιμη ; εἶπε ὁ Καμπούρης στὸ Σουαζύ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδενε μερικὲς κορδέλλες.

—Ἡ νύφη! Νὰ ἡ νύφη! φώναξαν ἐκείνη τὴν στιγμή.

Ἡ Αὐγὴ παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ μὲ λευκὴ τουαλέττα κι' ἔχοντας τὰ μαλλιά της στολισμένα μὲ συμβολικὰ λουλούδια τριανταφυλλιᾶς. Ἦταν ὑπερόχως ὡραία, μὰ τὰ χλωμὰ χαρακτηριστικά της διατηροῦσαν αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἀκινησία, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζη μ' ἕνα γοητευτικὸ ἄγαλμα. Φαινόταν πάντα σὰν νὰ διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς βασκανίας.

Ἕνας παρατεταμένος ψίθυρος θαυμασμοῦ ὑποδέχτηκε τὴν ἐμφάνισί της. Ὅταν τὰ βλέμματα ὅλων ἀποσπάστηκαν ἀπ' αὐτὴ γιὰ νὰ κυττάξουν τὸν Καμπούρη, ἐκεῖνος χειροκροτοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ἐπανελάμβανε :

—Διάβολε! Ἔχω ὡραία γυναῖκα! Οἱ δυό μας τώρα, ὡραία μου.. Ἡ σειρά μας νὰ ὑπογράψουμε!...

Καὶ πῆρε τὸ χέρι τῆς Αὐγῆς ἀπ' τὸ χέρι τῆς ντόνας Κρούζ, ἡ ὁποία τὴν συγκρατοῦσε... Ὅλοι περίμεναν νὰ δοῦν τὴν Αὐγὴ νὰ κάνη κάποια κίνησι ἀποστροφῆς. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε πειθήνια. Καθὼς ὁ Καμπούρης γύριζε γιὰ νὰ πλησιάση στὸ τραπέζι, ὅπου ὁ κ. Γκριβὼ τοὺς εἶχε βάλει ὅλους νὰ ὑπογράψουν, τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ Κοκαρντάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει μαζὺ μὲ τὸ σύντροφό του Πασπουάλ. Ὁ Καμπούρης τοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι καὶ συγχρόνως ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πλευρό του μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι. Ὁ Κοκαρντὰς κατάλαβε, γιατὶ τοῦ ἔφραξε ἀμέσως τὸ δρόμο, λέγοντας:

—Διάβολε! Λείπει ἀκόμα κάτι ἀπὸ τὴν τουαλέττα τοῦ γαμπροῦ!

—Τί ; Τί ; ρώτησαν ὅλοι.

—Τί ; ἐπανέλαβε κι' ὁ Καμπούρης μὲ ἀφέλεια.

—Τί ; ἔκανε ὁ Κοκαρντάς. Ποῦ ἀκούστηκε ἕνας εὐγενὴς νὰ παντρεύεται χωρὶς σπαθί ;

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἀκούστηκε ἀπὸ ὅλη τὴν ὁμήγυρι.

—Βέβαια! Βέβαια! Ἂς ἐπανορθώσουμε αὐτὴ τὴν παράλειψι... Ἕνα σπαθὶ γιὰ τὸν Καμπούρη!...

Ὁ Ναβάϊγ κύτταξε μὲ μιὰ ματιὰ ὅλα τὰ σπαθιά, ἐνῷ ὁ Καμπούρης ψιθύριζε :

—Δὲν εἶμαι συνηθισμένος νὰ φέρω σπαθί. Θὰ μὲ στενοχωρῆ στὶς κινήσεις μου...

Μεταξὺ ὅλων τῶν σπαθιῶν, ποὺ ἦσαν σπαθιὰ ἐπίσημα, ὑπῆρχε κι' ἕνα μακρὺ καὶ δυνατὸ σπαθὶ μάχης : ἀνῆκε στὸν κ. ντὲ Πεϋρόλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀστειευόταν ποτέ. Ὁ Ναβάϊγ τοῦ τὸ ξεκρέμασε, θέλοντας καὶ μή, ἐνῷ ὁ Καμπούρης ἔλεγε:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη! Δὲν εἶνε ἀνάγκη...

Τὰ γέλια ποὺ ἔγιναν τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔζωσαν τὸ σπαθί, δὲν περιγράφονται. Καὶ μόνο ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ πρόσεξαν ὅτι καθὼς ὁ Καμπούρης ἄγγιζε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, τὸ χέρι του ἀνατρίχιασε δυνατά.

Ὅταν τοῦ ἔζωσαν τὸ σπαθί, ὁ Καμπούρης δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Τί νἄκανε ἄλλωστε ;... Μὰ αὐτὸ τὸ ὅπλο, ποὺ κρεμόταν στὸ πλευρό του, τὸν ἔκανε ξαφνικὰ περήφανο... Ἄρχισε νὰ περπατάη, καμαρώνοντας μ' ἕνα τρόπο τόσο κωμικό, ὥστε προκάλεσε τὴ γενικὴ εὐθυμία... Ὅλοι ρίχτηκαν ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν φιλήσουν... Τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ τὸν χάϊδευαν σὰν κούκλα... Εἶχε μιὰ τρελλὴ ἐπιτυχία!... Ἐκεῖνος τοὺς ἄφηνε νὰ κάνουν ὅ,τι ἤθελαν. Ὅταν ἔφτασε τέλος μπρὸς στὸ τραπέζι, εἶπε :

—Ἀφῆστε με! Ἀφῆστε με! Μὲ τσαλακώσατε!... Μὴ στενοχωρεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, τὴ γυναῖκα μου... Ἡσυχία!... Πρέπει νὰ τελειώνη τὸ συμβόλαιο!...

Ὁ συμβολαιογράφος κ. Γκριβὼ ἦταν πάντοτε καθισμένος μπρὸς στὸ τραπέζι. Κρατοῦσε τὴν πέννα του μετέωρη πάνω ἀπὸ τὸ συμβόλαιο.

—Τὰ ὀνόματά σας, ἂν εὐαρεστεῖσθε, εἶπε στὸν Καμπούρη, τὰ ἐπώνυμά σας, τὶς ἰδιότητές σας, τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς σας!...

Ὁ Καμπούρης ἔδωσε μιὰ μικρὴ κλωτσιὰ στὴν καρέκλα τοῦ συμβολαιογράφου. Ἐκεῖνος ἐγύρισε καὶ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος.

—Ὑπογράψατε ; τὸν ρώτησε ὁ Καμπούρης.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ κ. Γκριβώ.

—Τότε πηγαίνετε στὸ καλό, καλέ μου ἄνθρωπε. εἶπε ὁ Καμπούρης κι' ἔσπρωξε τὸ συμβολαιογράφο στὴ μπάντα.

Ἔπειτα κάθησε μὲ σοβαρότητα στὴ θέσι του. Ὅλοι γελοῦσαν... Ὅ,τι ἔκανε ὁ Καμπούρης, προκαλοῦσε τὴ γενικὴ θυμηδία.

—Γιατί διάβολο, θέλει νὰ γράψη τ' ὄνομά του μόνος του ; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Ναβάϊγ.

Ὁ Πεϋρὸλ μιλοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ σιγὰ στὸν Γκονζάγκα, ὁ ὁποῖος ὕψωνε τοὺς ὤμους του. Ὅ,τι συνέβαινε, προκαλοῦσε τὴν ἀνησυχία τοῦ λαμπροῦ κυρίου Πεϋρόλ. Μὰ ὁ Γκονζάγκας τὸν κορόϊδευε καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε δειλό.

—Θὰ δῆτε, γιατὶ θέλω νὰ ὑπογράψω μόνος μου, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης στὴν ἐρώτησι τοῦ Ναβάϊγ.

Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ κάποιο σαρκασμό :

—Αὐτὸ θὰ σᾶς ξαφνιάση... Θὰ δῆτε! Θὰ δῆτε! Πιέτε ἐντωμεταξύ!...

Ὅλοι ἀκολούθησαν τὴ συμβουλή του καὶ τὰ ποτήρια γέμισαν. Ὁ Καμπούρης ἄρχισε νὰ συμπληρώνη τὰ κενὰ τοῦ συμβολαίου μὲ χέρι ἀνάλαφρο καὶ σταθερό.

—Στὸ διάβολο τὸ σπαθί! εἶπε ἔξαφνα, προσπαθῶντας νὰ καθήση λιγώτερο στενόχωρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GRANT ALLEN

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΑΜΕ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΟ... ΓΔΑΡΣΙΜΟ

Ὁ ὁδηγός μας εἶχε ἀπαισία μορφή...

Ἡ λαίδη Μέντοκροφτ ἐννοοῦσε ν' ἀκολουθῆ τὸν ἄνδρα της καὶ στὶς πιὸ ἐπικίνδυνες περιηγήσεις του ἀκόμα. Ὁ ἀνήσυχος χαρακτήρ της τὴν ἔκανε νὰ θέλη νὰ βρίσκεται ἀδιάκοπα σὲ κίνησι. Τὴν συνώδευε συνήθως ἡ ἐξαδέλφη της Χίλντα Γουέντ, μιὰ ἔξυπνη καὶ ζωηρὰ κοπέλλα, ἡ ὁποία τρελλαινόταν γιὰ περιπέτειες. Ἐγώ, ὡς ἔμπιστος γιατρὸς τῆς λαίδης, ἀποτελοῦσα ἀναπόσπαστο μέλος τῆς συντροφιᾶς· Ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες εἴχαμε περιηγηθῆ τὶς Ἰνδίες καὶ τὰ γειτονικὰ κράτη, ἀπὸ τὸ Δελχὶ στὴν Ἄγρα, στὸ Μπεναρές, στὸ Ἀλλαχαμπὰντ καὶ στὸ Ἀζμίρ. Εἴχαμε φθάσει στὸ Τολοῦ, ὅπου ὁ σὲρ Ἴβορ ἀποφάσισε νὰ μείνη μερικὲς ἑβδομάδες. Ἤθελε νὰ μελετήση τὴν κατασκευὴ μιᾶς νέας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Νεπώλ. Φυσικά, μετὰ δυὸ-τρεῖς μέρες, ἡ λαίδη Μέντοκροφτ ἄρχισε νὰ πλήττη, μολονότι ἡ τοποθεσία ὅπου βρισκόμαστε ἦταν μαγευτική. Τὰ πανύψηλα βουνὰ μὲ τὶς χιονισμένες κορυφές τους, ἀποτελοῦσαν ζωηρὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν πλουσία βλάστησι τῆς πεδιάδος. Παράξενα λουλούδια σκόρπιζαν ὁλόγυρα τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά τους. Κατὰ τὴ δική μου ταπεινὴ γνώμη, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ μείνω ἀρκετὸ καιρὸ στὸν ἐπίγειο αὐτὸ παράδεισο. Ἀλλὰ ἡ λαίδη Μέντοκροφτ εἶχε ἀντίθετη γνώμη καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ τί μποροῦσε νὰ κάνη γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι της. Τὴν τρίτη μέρα, μετὰ τὴν ἄφιξί μας στὸ Τολοῦ, ἡ Χίλντα εἶχε μιὰ φωτεινὴ ἔμπνευσι. Μᾶς εἶπε πὼς θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον νὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς περίφημους ναοὺς τῶν Βουδδιστῶν στὸ κράτος τοῦ Νεπώλ. Εἶχε διαβάσει σ' ἕνα βιβλίο γιὰ τοὺς περίφημους Μύλους τῆς Προσευχῆς κ' ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἰδῆ τί ἦσαν αὐτοὶ οἱ περίφημοι μύλοι· Γιὰ νὰ πᾶμε ὅμως στοὺς ναοὺς αὐτούς, ἔπρεπε νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἰμαλαΐων καί...

—Ἀρκεῖ νὰ μὴ περάσετε τὰ σύνορα τοῦ Νεπὼλ καὶ βρεθῆτε στὸ Θιβέτ, διέκοψε ὁ σὲρ Ἴβορ, γιατὶ δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωή σας. Θυμηθῆτε τὸν δυστυχισμένο φίλο μας τὸν Λάντορ! Δὲν θέλω μ' αὐτὸ νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ τὴν ἐκδρομή σας! Κάθε ἄλλο! Θὰ φροντίσω μάλιστα νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ἕναν ἔμπιστο ὁδηγό, αὐτὸς θὰ σᾶς ὁδηγήση σ' ἕνα μοναστῆρι Βουδδιστῶν κι' ἡ ἀγαπητὴ Χίλντα θὰ μπορέση νὰ συμπληρώση τὴ συλλογή της τῶν φωτογραφιῶν μὲ τὸ κόντακ της.

Μετὰ δυὸ μέρες εἴχαμε ἑτοιμαστῆ κι' ὁ ὁδηγός μας ἦταν κι' αὐτὸς ἕτοιμος νὰ μᾶς συνοδέψη στὴν περιήγησί μας. Μαζύ μας εἴχαμε πάρει ἔξη ἄνδρες γιὰ νὰ μεταφέρουν τὶς ἀποσκευές μας. Ὁ ὁδηγός μας ἦταν ἕνας ἀπαίσιος τύπος! Φαινόταν πανοῦργος μὲ τὸ ὕπουλο βλέμμα τῶν μικρῶν, λοξῶν ματιῶν του. Τὰ ἐξογκωμένα μῆλα τῶν παρειῶν του, ἡ σιμὴ μύτη του καὶ τέλος μιὰ μεγάλη οὐλὴ στὴ δεξιὰ παρειά του ἔκαναν ἀκόμα πιὸ φρικώδες τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπό του. Ὡστόσο, φαινόταν ὑπάκουος καὶ πρόθυμος!

Ἀποχαιρετήσαμε τὸν σὲρ Ἴβορ κι' ἀκολουθήσαμε τὸν ὁδηγό μας. Περνούσαμε ἀπὸ παράξενα μικρὰ χωριὰ μὲ ἀλλόκοτα σπιτάκια κι' ἡ Χίλντα ἐνθουσιασμένη ἔπαιρνε φωτογραφίες. Ὁ ὁδηγός μας, ὁ Ρὰμ-Ντάς, μᾶς ὑπηρετοῦσε μὲ ταπεινοφροσύνη καὶ προλάβαινε καὶ τὶς ἐλάχιστες ἐπιθυμίες μας. Μονάχα αὐτὸς κι' ὁ μάγειρός μας καταλάβαιναν τὰ Ἀγγλικὰ καὶ μᾶς χρησίμευαν ὡς διερμηνεῖς.

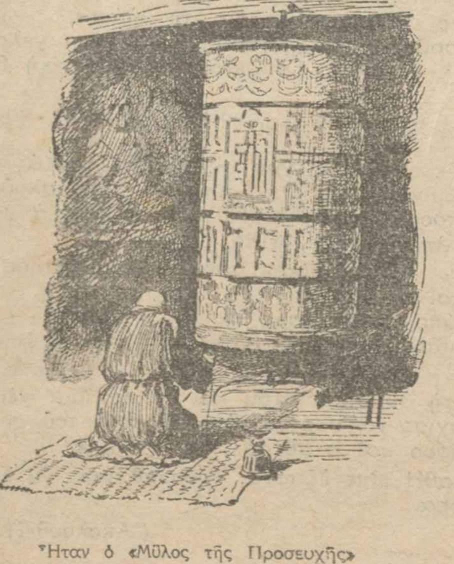

Ἦταν ὁ «Μῦλος τῆς Προσευχῆς»

Ὡστόσο δὲν ξέρω γιατί, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὑποπτευόμουν πὼς ὁ Ρὰμ-Ντὰς σκεπτόταν νὰ μᾶς σκαρώση καμμιὰ βρωμοδουλειά.

Ἐπανειλημμένως εἶχα ἀντιληφθῆ ὅτι μᾶς ἔρριχνε βλέμματα μίσους. Ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτε γιὰ τὶς ὑποψίες μου γιὰ νὰ μὴ τρομάξω τὶς κυρίες. Ὡστόσο, ὅσο προχωρούσαμε, τόσο μοῦ φαινόταν πὼς ὁ ὁδηγός μας δὲν ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμο ποὺ ἔπρεπε· Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς τραβούσαμε ἴσια γιὰ τὸ Θιβέτ. Μολονότι εἶμαι καλὸς Χριστιανός, ὡστόσο δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ παίξω τὸν ρόλο τῶν ἀρχαίων μαρτύρων τῆς Χριστιανωσύνης. Δὲν ἔβλεπα τὸ λόγο, γιατί νὰ μὲ γδάρουν ζωντανό, ὅπως εἶχαν γδάρει τὸν κακότυχο φίλο μας, τὸν Λάντορ...

Εἴχαμε φθάσει σὲ μιὰ κοιλάδα, ἀπάνω στὰ βουνά. Ἕνας ποταμίσκος τὴν διέσχιζε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη κι' ἔπεφτε ἀπότομα κάτω σὲ μιὰ χαράδρα, σχηματίζοντας ἕναν θαυμάσιο καταρράκτη. Στὴν ἀντιπέρα πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ἀντικρύσαμε ἕνα χαμηλό, μακρὺ οἰκοδόμημα, μὲ πυργίσκους ὁμοίους, μὲ πυραμίδες τῶν ὁποίων ἡ κορυφὲς ὑψωνόντουσαν σὰν μιναρέδες. Εἴχαμε φθάσει στὸ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ μας· Ἐνθουσιασμένοι, προχωρούσαμε εὔθυμα, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ὁδηγός μας διέκοψε ἀπότομα τὴ χαρά μας. Στάθηκε ἀπέναντί μας, μᾶς κύτταξε μὲ τὸ ἀπαίσιο βλέμμα του, κατόπιν μᾶς διέταξε νὰ σταθοῦμε ἐκεῖ ποὺ βρισκόμαστε.

—Περιμένετε, εἶπε μὲ ἀναίδεια, νὰ πάω νὰ ρωτήσω ἂν ὁ Λάμα-Σαχὶμπ ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ναό. Ἂν ὄχι, τότε θὰ σᾶς γδάρη ζωντανούς!...

Ἀλληλοκυτταχτήκαμε μὲ φρίκη, ἐνῶ ὁ Ρὰμ-Ντὰς ἀπομακρυνόταν. Ὅπως τὸ εἶχα ὑποπτευθῆ, ὁ ἄθλιος μᾶς εἶχε προδώσει καὶ μᾶς εἶχε ὁδηγήσει μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου. Προσπάθησα νὰ καθησυχάσω τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τοὺς σύστησα νὰ μὴ δείξουν τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἡ ἀπάθεια σὲ πολλὲς περιστάσεις εἶνε τὸ μόνο ὅπλο...

Σὲ λίγο εἴδαμε ἕναν ὅμιλο ἀπὸ Θιβετιανοὺς ἱερεῖς, μὲ κίτρινους χιτῶνας, νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ μέρος μας, φωνάζοντας καὶ χειρονομοῦντας. Ὁ Ρὰμ-Ντὰς δὲν ἦταν μαζύ τους, οὔτε τὸν ξαναΐδαμε πειά! Ὁ ἄθλιος, ἀφοῦ μᾶς παρέδωσε στοὺς Λάμα, σκέφθηκε πὼς θἆταν πιὸ φρόνιμο νὰ γυρίση ἀμέσως στὴν πατρίδα του. Τί μποροῦσα νὰ κάνω μόνος μου ἀπέναντι τῶν ἐξαγριωμένων καλογήρων μὲ μόνο ὅπλο ἕνα περίστροφο!.. Οὔτε μποροῦσα νὰ βασισθῶ στὴν βοήθεια τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀκολουθίας μας. Εὐτυχῶς, ἡ κυρίες ἔδειξαν καταπληκτικὴ ψυχραιμία ἀπέναντι τοῦ κινδύνου ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε. Ὁ Δαλάϊ-Λάμα, ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ, μᾶς πλησίασε καὶ μὲ ἀγέρωχο ὕφος μᾶς ρώτησε πῶς τολμήσαμε νὰ πατήσουμε ἐμεῖς οἱ ἄπιστοι, τὸ ἱερὸ ἔδαφος τοῦ Θιβέτ.

Μὲ τὴν μεσολάβησι τοῦ μαγείρου μας, ἐξηγήσαμε πὼς δὲν εἴχαμε τέτοιο σκοπὸ καὶ πὼς τὸ φταίξιμο ἦταν τοῦ ὁδηγοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἄγνωστο γιατί, μᾶς γέλασε, λέγοντας πὼς μᾶς ὁδηγοῦσε στὸ Κουλάκ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μοναστήρια τοῦ Νεπώλ. Πρόσθεσα πὼς θὰ φεύγαμε, ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα στὸ χωριό, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν ἡ γυναῖκες καὶ τὴν αὐγὴ θὰ φεύγαμε...

Ὁ Δαλάϊ-Λάμα ἀπάντησε πὼς εἴμαστε ψεῦτες, γιατὶ ὁ Ρὰμ-Ντὰς τοῦ εἶχε πῆ πὼς εἴχαμε πάει γιὰ νὰ κάνουμε προπαγάνδα τῆς καταραμένης θρησκείας μας κι' ὅτι ὁ σκοπός μας ἦταν νὰ πᾶμε στὴ Λάσα, τὴν ἱερὰ πόλι τῶν Βουδδιστῶν· Ὁ Ρὰμ-Ντὰς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Βούδδα καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα. Κατάλαβα πὼς εἴμαστε χαμένοι. Τὸ μόνο ποὺ μπορούσαμε νὰ κάνουμε, ἦταν νὰ καλοπιάσουμε τοὺς ἱερεῖς μήπως ἔτσι κατορθώσουμε καὶ γλυτώσουμε...τὸ τομάρι μας!... Ὁ χοντρὸς ἡγούμενος μᾶς ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς ἀκολουθίας μας φορτώθηκαν τὶς ἀποσκευές μας καὶ ὅλοι μαζὺ διευθυνθήκαμε στὸ μοναστῆρι, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ· Περάσαμε μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ στὴ διάβα μας οἱ κάτοικοι μᾶς κύτταζαν μὲ ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ βλέμματα. Ὁ Δαλάϊ-Λάμα μᾶς ἔμπασε στὴ μεγάλη, κεντρικὴ αἴθουσα τοῦ ναοῦ. Ἕνας τεράστιος, πέτρινος Βούδδας καθόταν σταυροπόδι ἀπάνω σ' ἕνα ψηλὸ βάθρο, μὲ τὸ αἰώνιο αἰνιγματῶδες χαμόγελό του στὰ χείλη του. Λίγο πιὸ μπροστὰ ὑπῆρχε ἕνας πελώριος ξύλινος κύλινδρος, ζωγραφισμένος μὲ ἀλλόκοτες, πολύχρωμες παραστάσεις καὶ ψηφία. Ὁ κύλινδρος αὐτὸς στηριζόταν ἀπάνω σ' ἕναν σιδερένιο, περιστροφικὸ ἄξονα. Ὅταν μπήκαμε στὸ ναό, ἕνας καλόγηρος ἦταν γονατισμένος πάνω σὲ μιὰ ψάθα κ' ἐνῶ ἔκανε μετάνοιες μπροστὰ στὸν κύλινδρο, συγχρόνως μὲ μιὰ κορδέλλα, ποὺ ἦταν δεμένη στὸν ἄξονα, ἔδινε μιὰ περιστροφικὴ κίνησι στὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ κατασκεύασμα. Σὲ κάθε στροφὴ τοῦ κυλίνδρου, μιὰ μικρὴ καμπάνα, ἐφαρμοσμένη στὴν κορυφή του, χτυποῦσε μ' ἕναν ἀργυρόηχο κρότο.

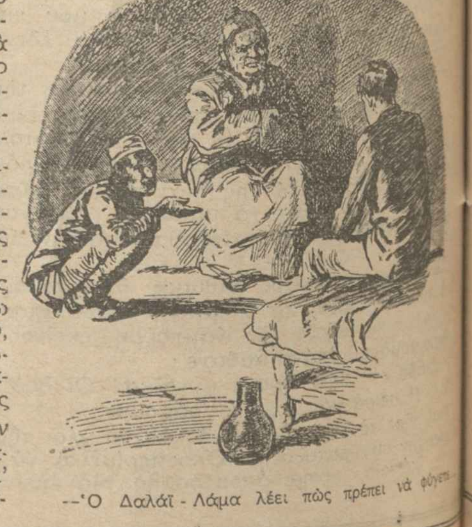

—Ὁ Δαλάϊ-Λάμα λέει πὼς πρέπει νὰ φύγετ

Εἶδα τὸ βλέμμα τῆς Χίλντα νὰ φωτίζεται μὲ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι χαρᾶς κι' ἀμέσως ψιθύρισε γρήγορα:

—Εἶνε ὁ Μύλος τῆς Προσευχῆς... Μιμηθῆτε με σ' ὅ,τι κάνω... Μονάχα κρατεῖτε τὴν σοβαρότητά σας!...

Ἀμέσως ἡ Χίλντα προχώρησε καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κυλίνδρου, λέγοντας δυνατὰ μὲ ἀπολαυστικὴ σοβαρότητα, μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια. Κατόπιν ἔπεσε γονατιστὴ κι' ἔκανε τρεῖς βαθειὲς μετάνοιες μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, κι' ἀμέσως πῆρε τὴ θέσι τοῦ μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ ἐντωμεταξύ, γιὰ νὰ τῆς παραχωρήση τὴ θέσι του. Ἡ Χίλντα πῆρε τὴν κορδέλλα, τὴν τράβηξε ἑπτὰ φορές, δίνοντας ἑπτὰ περιστροφικὲς κινήσεις στὸν κύλινδρο. Κατόπιν μᾶς παραχώρησε τὴ θέσι της καὶ τὴν μιμηθήκαμε κι' ἐμεῖς μὲ τελετουργικὴ κατάνυξι.

Ὁ Δαλάϊ-Λάμα μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια· Φαινόταν διστακτικός. Τότε ἐγώ, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω τὴν εὐλάβειά μας, πῆρα ἀπὸ τὸ πουγγί μου τέσσερα ὁλοκαίνουργα Ἰνδικὰ νομίσματα, μὲ τὴν προτομὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ μὲ σεβασμό, ἀφοῦ ἔκανα πάλι τρεῖς μετάνοιες, τὰ ἀράδιασα ἀπάνω στὸ βάθρο, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Βούδδα. Ἔκανα ἄλλες τρεῖς μετάνοιες καὶ ὀπισθοχώρησα. Τότε ὁ ἡγούμενος πλησίασε στὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, κύτταξε παραξενεμένος τὶς ἀσημένιες ρούπιες, κατόπιν μὲ προσοχὴ τὶς φύλαξε μέσα σ' ἕνα ντουλάπι στὸ βάθρο τοῦ ἀγάλματος.

Οἱ καλόγηροι τώρα εἶχαν ἀλλάξει ἐντελῶς στάσι ἀπέναντί μας. Εἶχαν πεισθῆ, πὼς εἴμαστε πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Βούδδα καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Τότε ἡ Χίλντα σκέφθηκε νὰ τοὺς δείξη τὴν συλλογὴ τῶν φωτογραφιῶν ἀπὸ τοὺς διαφόρους ναοὺς ποὺ εἴχαμε ἐπισκεφθῆ. Οἱ καλόγηροι ἔμειναν ἐκστατικοὶ κι' ὁ ἐνθουσιασμός τους ἦταν ἀφάνταστος, ὅταν ἡ Χίλντα τοὺς φωτογράφισε ἕναν-ἕναν, κάνοντας ἀμέσως τὶς ἐμφανίσεις. Ἡ εἴδησις πὼς εἴμαστε μάγοι διαδόθηκε ἀμέσως στὸ χωριὸ κι' οἱ κάτοικοι μᾶς κύτταζαν μὲ σεβασμὸ καὶ τρόμο. Ἀφοῦ φάγαμε, ὁ ἡγούμενος μᾶς παραχώρησε δυὸ δωμάτια στὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα καὶ κάπως πιὸ ἥσυχοι πλαγιάσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Ἀλλὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ πόρτα τῆς κάμαράς μου ἄνοιξε σιγὰ κι' ἀνήσυχος εἶδα νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιό μου, ὁ Δαλάϊ-Λάμα κι' ὁ μάγειρός μας. Ὁ ἡγούμενος μοῦ εἶπε, πὼς ἐπειδὴ μᾶς εἶχε συμπαθήσει πολύ, δὲν ἤθελε νὰ πάθουμε κακό, γι' αὐτὸ μᾶς εἰδοποιοῦσε πὼς οἱ χωρικοὶ εἶχαν ἀπόφασι νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγουμε, μόνο σκόπευαν νὰ μᾶς σφάξουν καὶ νὰ μᾶς θάψουν στὸ χωριό τους. Ἔτσι ὁ τόπος τῆς ταφῆς τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴ θεία χάρι νὰ κάνουν τὶς εἰκόνες τοῦ κόσμου, θὰ γινόταν ἱερὸς τόπος κι' ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς χώρας θὰ ἐρχόντουσαν εὐλαβεῖς προσκυνηταί! Ἔτσι τὸ χωριό τους θὰ κέρδιζε πολλὰ χρήματα...

Ἐννοεῖται, ὅτι σπεύσαμε νὰ σηκωθοῦμε, ἑτοιμαστήκαμε καὶ πολὺ προτοῦ ξημερώσει ἡ μέρα, ὁ ἴδιος ὁ Δαλάϊ-Λάμα μᾶς συνόδεψε ὡς τὰ σύνορα ἀπὸ ἄλλον δρόμο, χωρὶς ν' ἀναγκασθοῦμε νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸ χωριό.

Χρωστούσαμε τὴν σωτηρία μας στὴν ψυχραιμία καὶ στὴν ἑτοιμότητα τῆς Χίλντα, κι' οὔτε τολμήσαμε πειὰ νὰ τὴν πειράξουμε γιὰ τὶς γνώσεις της γιὰ τὴν θρησκεία τῶν Βουδδιστῶν...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στὴ Σαμόα, ὅλα τὰ παιδιὰ διδάσκονται κολύμπι πρὶν ἀκόμα γίνουν ἑνὸς χρόνων.

* * *

Στὴ Ζουλουλάνδη, ὅταν τὸ φεγγάρι εἶνε γεμάτο, ὅλα τὰ πράγματα διακρίνονται εὐκρινῶς κι' ἀπὸ ἀπόστασι ἑφτὰ χιλιομέτρων ἀκόμη.

* * *

Τὸ ἕνα τρίτον τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ζηλανδίας ἔχουν καταθέσεις στὶς Τράπεζες. Ὁ πλοῦτος τῆς χώρας αὐτῆς ἀναλογεῖ 300 λίρες σὲ κάθε ἄτομο. Καὶ τὸ κυριώτερο, ἡ θνησιμότης εἶνε περιωρισμένη στὸ εὐτυχισμένο αὐτὸ νησὶ περισσότερο ἀπ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Δικαίως λοιπὸν θεωρεῖται ἡ Νέα Ζηλανδία ὡς ὁ ἐπίγειος Παράδεισος!

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν γατοφιλία ἀνέκδοτα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους γατοφίλους τῶν αἰώνων ἦταν κι' ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ. Ὁ μέγας αὐτὸς πολιτικὸς ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα τοῦ μεγάρου του κι' ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸ γιὰ τὴ στέγασι καὶ περιποίησι τῶν γάτων του. Ἡ ἱστορία μάλιστα διετήρησε τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ εὐνοουμένων γάτων του. Ἰδοὺ μερικά : «Φελιμάρ», «Γκαζέτ», «Ἑωσφόρος». Τὴν «Φελιμὰρ» ὁ Ρισελιὲ τὴν ἐθαύμαζε γιὰ τὸ λαμπρὸ κίτρινο τρίχωμά της. Τὴν «Γκαζὲτ» τὴν ἐκτιμοῦσε γιατὶ ἦταν ἥσυχη καὶ φιλότιμη σὲ ὑπέρτατο βαθμό. Τὸν «Ἑωσφόρο» τέλος τὸν ἀγαποῦσε, γιατὶ ἦταν ἀξιοπρεπής, περήφανος καὶ ἀντάρτης. Τὸ τρίχωμα τοῦ «Ἑωσφόρου» ἦταν κατάμαυρο καὶ λαμπερὸ σὰν τὸν ἀχάτη.

Ὁ Ρισελιὲ δὲν ἀγαποῦσε μόνον τὶς δικές του, ἀλλὰ ὅλες γενικῶς τὶς γάτες. Διηγοῦνται σχετικῶς τὸ ἑξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο :

Κάποτε ὁ Βοασρομπὲρ παρουσίασε στὸν Ρισελιὲ τὴν γεροντοκόρη Κουρνέϋ. Ὁ καρδινάλιος ὑποδέχτηκε τὴν ξένη του μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἀλλὰ σὲ λίγο, βλέποντας τὴν κωμικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ γέλασε.

—Γελᾶτε μὲ μιὰ δυστυχισμένη γρηά ! τοῦ εἶπε τότε ἡ γεροντοκόρη, μελαγχολικά.

Καὶ συμπλήρωσε :

—Γελᾶτε ὅμως... Δὲν πειράζει ! Πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ διασκεδάζη ἕναν σοφὸ ἄνδρα....

Ὁ καρδινάλιος ἔμεινε κατάπληκτος μὲ τὴν ἑτοιμότητα τῆς δεσποινίδος Κουρνέϋ. Κι' ἀφοῦ τῆς ζήτησε συγγνώμην, γύρισε κι' εἶπε στὸν Βοασρομπέρ.

—Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε γιὰ τὴν δεσποινίδα Κουρνέϋ. Διαθέτω, λοιπόν, διακόσια τάλληρα γιὰ...τὴν διατροφή της ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο μου.

—Ἡ δεσποινὶς Κουρνέϋ ἔχει καὶ ὑπηρέτες, ἐξήγησε ὁ Βοασρομπέρ.

—Διαθέτω τότε πενῆντα λίρες τὸ χρόνο ! ξανάπε ὁ καρδινάλιος.

—Μὰ ἔχω καὶ τὴν ἀγαπητή μου γατούλα, τὴν Παγιόν ! ἔσπευσε νὰ προσθέση ἡ δεσποινὶς Κουρνέϋ.

—Δίνω καὶ γι' αὐτὴν 20 λίρες ἀκόμη ! Φτάνουν, πιστεύω, γιὰ τὴ διατροφή της, εἶπε ὁ καρδινάλιος.

—Ἀλλά, σεβασμιώτατε, ἡ Παγιὸν ἔχει γεννήσει ἐσχάτως..., ἐξήγησε ὁ Βοασρομπέρ.

—Μὰ τότε, ἀγαπητέ μου, δὲν φτάνουν ἡ ἑβδομῆντα λίρες ! Πρέπει νὰ τὶς κάνουμε ἑκατὸ καὶ ἀμέσως μάλιστα, φώναξε ὁ Ρισελιέ.

Καὶ κάθησε νὰ ὑπογράψη τὰ σχετικὰ ἐντάλματα πληρωμῆς.

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους φίλους τῆς γάτας ὑπῆρξε κι' ὁ μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς Θεόδωρος Μπαρριέρ.

«Ὅταν ὁ Μπαρριέρ, διηγεῖται ὁ Δουκεσνέλ, καθόταν σὲ μιὰ ἐξοχή, εἶχε μαζύ του ἕναν ἐξαίρετο γάτο Ἀγκύρας, τὸν «Φανφάν», ὁ ὁποῖος ἦταν ἡμερώτατος. Ὁ Φανφάν, λοιπόν, εἶχε συνδεθῆ φιλικῶς μὲ μιὰ ἀγριοπεριστερά, ποὺ τὴν λέγανε Κορπίν. Ὁ Φανφὰν κι' ἡ Κορπίν, ἀπὸ μικρά, κοιμόντουσαν μέσα στὸ ἴδιο καλάθι, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ χαλάσουν. Ἕνα πρωῒ ἡ Κορπίν, ὅταν εἶχε μεγαλώσει πειά, πέταξε μακρυὰ καὶ γύρισε κατὰ τὸ βράδυ, μὲ σπασμένο τὸ φτερὸ καὶ γεμάτη αἵματα. Τῆς εἶχε ρίξει φαίνεται κάποιος κυνηγὸς καὶ τὴν πῆραν μερικὰ σκάγια. Ὁ Φανφὰν τὴν ὑποδέχτηκε μὲ χαρά, τὴν τοποθέτησε μέσα στὸ καλάθι, τὴν περιποιήθηκε, τῆς ἔπλυνε τὶς πληγὲς μὲ τὴ γλῶσσα του, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐρεθίστηκε, φαίνεται, ἀπὸ τὴ γεῦσι τοῦ αἵματος καὶ τότε τὸ «εἰδύλλιο» πῆρε ἄλλη τροπή, τραγικώτατη. Ἄρχισαν ν' ἀκούγωνται, λοιπόν, χτυπήματα φτερῶν, σκουξίματα παραπονετικὰ κι' ἄγρια νιαουρίσματα. Σὲ λίγο ὁ σαματᾶς ἔπαψε. Κι' ὅταν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, στὴν ἄλλοτε εὐτυχισμένη καὶ εἰρηνικὴ φωληά, βρῆκαν μόνο τὸν Φανφάν, βυθισμένον μέσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πούπουλα καταματωμένα καὶ ἄλλα ὑπολείμματα ἑνὸς θηριώδους γεύματος. Ὁ Φανφὰν εἶχε ἁπλούστατα καταβροχθίσει τὴν Κορπίν !...».

* * *

Μεταξὺ τῶν διασήμων θαυμαστῶν τῆς γάτας ἦταν κι' ὁ Μωάμεθ.

Μιὰ μέρα τὸ γατάκι τοῦ Προφήτη ἦταν πλαγιασμένο ἀπάνω στὸ μανίκι του καὶ κοιμόταν. Ὁ Μωάμεθ, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, γιὰ νὰ μὴ τὸ ξυπνήση, ἔκοψε τὸ μανίκι του καὶ ἔφυγε, ἀφίνοντάς το νὰ κοιμᾶται ἥσυχο.

Ἐπίσης ὁ Μωάμεθ εὐλόγησε τὶς γάτες καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ μὴν πέφτουν ποτὲ μὲ τὴ ράχη. Ἀπὸ τότε, ἀπ' ὅσο ψηλὰ κι' ἂν πέσει μιὰ γάτα, πέφτει πάντοτε στὴ γῆ μὲ τὰ πάδια καὶ σπάνια σπάζει τὰ κόκκαλά της.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN ARTHUR BARRY

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΣΗΜΑΔΟΥΡΑ

ΜΕΡΙΚΑ μίλλια ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι 'Εντέβερ τῆς Κουξλάνδης, κι' ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ὕφαλο «ἡ Γάτα»—ὅπου τσακίστηκαν ὥς τώρα πάμπολλα καράβια καὶ πνίγηκαν ἑκατοντάδες ἀνθρώπων—ὑπάρχει μιὰ κόκκινη σημαδοῦρα.

Ἡ σημαδοῦρα αὐτὴ εἶνε δεμένη μὲ μιὰ χονδρὴ ἁλυσσίδα ἀπ' τὰ μοιραῖα βράχια τῆς «Γάτας», ἐπιπλέει ἡ μισὴ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, κι' ἔχει στὴν κορυφή της ἕνα κουδοῦνι. Κι' ὅταν ἡ θαλασσοταραχὴ κι' ἡ ὁμίχλη ὁδηγοῦν στὴ φρικιαστικὴ ὕφαλο τὰ ἄτυχα καράβια, ἡ σημαδοῦρα ποὺ ταλαντεύεται ἄγρια ἀπ' τὰ κύματα, ἀναγκάζει τὸ κουδοῦνι της νὰ σημαίνη τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου. Κι' ἔτσι, ἀπ' τὸν σωτήριο αὐτὸν ἦχο προειδοποιοῦνται τὰ καράβια καὶ λοξοδρομοῦν ἀμέσως.

Εἶνε ὅμως πένθιμος σὰν κλάμμα, ὁ ἦχος αὐτός, κι' οἱ ναυτικοὶ διηγοῦνται, ὅτι ἡ σημαδοῦρα εἶνε στοιχειωμένη. Μέσα στὸ ἄδειο σιδερένιο κουφάρι της κλείνει ἕναν ἀνθρώπινο σκελετό, κι' ἡ ἱστορία τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ—ὁ ὁποῖος θρηνεῖ λυπητερὰ σὲ κάθε νύχτα θυέλλης—εἶνε ἡ ἑξῆς:

Πρὸ ἀρκετῶν χρόνων, στὸ φρούριο τοῦ λιμανιοῦ τοῦ 'Εντέβερ, ὑπῆρχαν καὶ φυλακὲς βαρυποινιτῶν καταδίκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πιὸ τρομερὸς ἦταν ὁ ληστὴς Κόμπο Κάρτερ. 'Ο ληστὴς αὐτός, ψηλός, ἀπαίσιος σὰν νεκροκεφαλή, καὶ δυνατὸς σὰν κτῆνος, λογάριαζε ἀπὸ καιρὸ νὰ δραπετεύση ἀπ' τὸ φρούριο. Μιὰ νύχτα,—εἶχε πειὰ ἑτοιμάσει τὸ σχέδιό του,—ἀντὶ νὰ κοιμηθῆ ἢ νὰ ξαπλώση στὸ κρεββάτι τοῦ κελλιοῦ του, ἄρχισε νὰ παραφυλάη ἄγρυπνος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ὁ φύλακας τῆς ὑπηρεσίας Στράττον, ἔκανε τὴν συνηθισμένη περίπολό του στοὺς διαδρόμους τῶν κελλιῶν. Φτάνοντας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Κόμπο, ἄκουσε στεναγμοὺς ὀδυνηρούς, καὶ πλησιάζοντας, ρώτησε μὲ τραχειὰ φωνή:

—Τί σοῦ συμβαίνει, Κόμπο;.. 'Αρρώστησες;

Ο Κόμπο διπλασίασε τοὺς στεναγμούς του, δίχως ν' ἀπαντήση. Μονάχα ἔπιασε δυνατὰ ἀπ' τὶς ἄκρες ἕνα ψιλὸ σύρμα, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὰ χέρια του, καὶ περίμενε μὲ καρδιοχτύπι. Περίεργος ὁ Στράττον, τράβηξε τὸν σιδερένιο φεγγίτη τῆς πόρτας καὶ πρόβαλε τὸ πρόσωπό του νὰ δῆ τί συμβαίνει στὸν κατάδικο, ὑψώνοντας συγχρόνως καὶ τὸ φανάρι του γιὰ νὰ φωτίση τὸ σκοτάδι.

Μιλιὰ ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ βγάλη, ὁ δυστυχισμένος. Γρήγορος σὰν ἀγριόγατα ὁ αἱμοχαρὴς Κόμπο, σφενδόνισε τὴν γλυστερὴ συρμάτινη θηλιὰ στὸ λαιμὸ τοῦ φύλακος καὶ τραβῶντας την μὲ λύσσα τὸν στραγγάλισε μέσα σὲ λίγες στιγμές!...

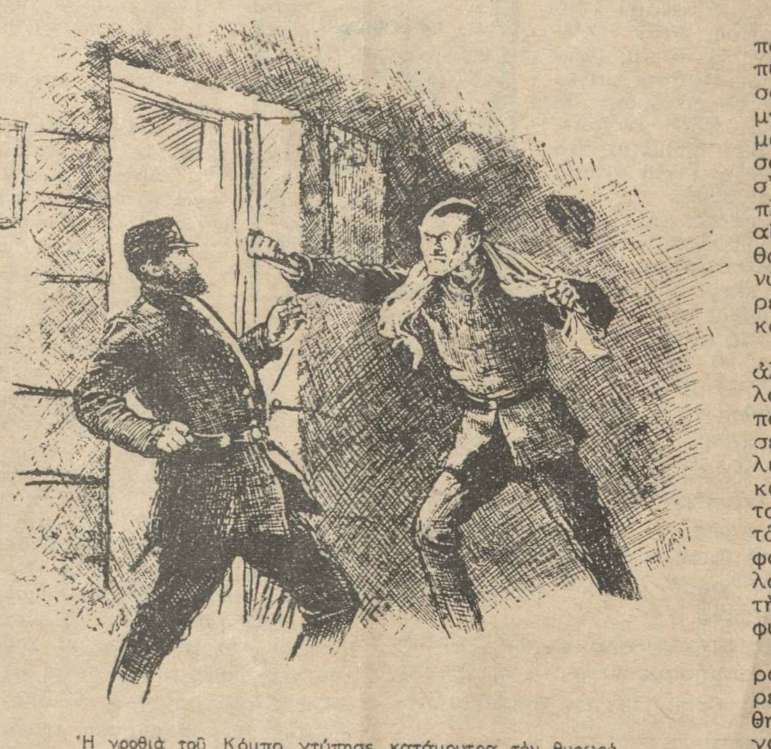

Ἡ γροθιὰ τοῦ Κόμπο χτύπησε κατάμουτρα τὸν θυρωρό...

Κρατῶντας τότε ὄρθιο τὸ πτῶμα ποὺ σπαρτάριζε φρικτά, πέρασε τὸ γυμνὸ μπράτσο του ἀπ' τὸν φεγγίτη καὶ ξεκρέμασε τὴν ἁρμαθιὰ τῶν κλειδιῶν ἀπ' τὸ ζωνάρι τοῦ ἄμοιρου Στράττον. Ἔπειτα, μὲ τὴ γρηγοράδα ποὺ δίνει σ' ὅλους ὁ ἄμεσος κίνδυνος, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα, τράβηξε μέσα στὸ κελλί του τὸ πτῶμα τοῦ φύλακος, καὶ γδύνοντάς το, φόρεσε ἐκεῖνος τὴ στολή του·

Ὅλ' αὐτὰ διαδραματίστηκαν μ' ἀστραπιαία κι' ἀπαισία ταχύτητα. Ντυμένος τώρα σὰν φύλακας ὁ Κόμπο, κλείδωσε στὸ κελλί του τὸ πτῶμα τοῦ Στράττον, καὶ μὲ τὰ κλειδιὰ στὸ χέρι ἄνοιξε διαδοχικὰ ὅλες τὶς ἐνδιάμεσες πόρτες τῶν διαδρόμων, κλειδώνοντάς τες πάλι μὲ φρικιαστικὴ ἀταραξία.

Ἔφθασε ἐπιτέλους ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ φρουρίου καὶ βάδισε πρὸς τὴν ἐξώπορτα μὲ ὕφος ἀδιάφορο. 'Απὸ νωρὶς ἀκόμη ἔβρεχε ραγδαῖα, κι' ὁ νοτερὸς θαλασσινὸς ἀέρας σφύριζε μὲ μανία ἀνάμεσα στὶς ψηλὲς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου καὶ στὰ ξάρτια τῶν καραβιῶν. Γι' αὐτό, μόλις ὁ Κόμπο παρέδωσε τὸ σβυστὸ ἐπίτηδες φανάρι του καὶ τὴν ἁρμαθιὰ τῶν κλειδιῶν στὸν θυρωρόφύλακα, ἐκεῖνος παραξενεύτηκε ἀπ' τὴν παράκλησί του νὰ βγῆ ἔξω στὴν πόλι, κι' εἶπε:

—Ποῦ διάβολο θὰ πᾶς συνάδελφε Στράττον, μιὰ τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιο σκυλόκαιρο;... Ὅλα εἶνε κλειστὰ πειά, καὶ σπίτια καὶ ταβέρνες!...

'Ο Κόμπο ὅμως, ἔχοντας χαμηλωμένο τὸ πιλήκιό του κι' ἕνα «κασκὸλ» στὸ λαιμό του, καὶ μὴ μιλῶντας καθαρὰ γιὰ νὰ μὴν ὑποψιασθῆ ἀπ' τὴν φωνή του ὁ θυρωρός, τὸν παρακάλεσε πάλι νὰ τοῦ ἀνοίξη.

—Μμμ!... Κάποια παληοδουλειὰ θἄχης! ξεφώνισε τότε γελῶντας ὁ θυρωρός. Δὲν ντρέπεσαι ὅμως, χῆρος ἄνθρωπος ἐσὺ καὶ μὲ γυιὸ μηχανικό, νἄχης ἀκόμη τὰ θηλυκὰ στὸ νοῦ σου;

'Ο Κόμπο ἐλαφρογέλασε δῆθεν μὲ σημασία κι' ὁ θυρωρὸς τοῦ ἄνοιξε μὲ ἕνα πελώριο κλειδὶ τὴν ἐξώπορτα τοῦ φρουρίου. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ γρήγορο καὶ τραγικό: Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, ὁ ἐξωτερικὸς ὁρμητικὸς ἀέρας, καθὼς μπῆκε μὲ μανία, πέταξε ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Κόμπο τὸ πιλήκιό του καὶ ξεδίπλωσε ἀπ' τὰ σαγόνια του τὸ κασκόλ. Τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ θυρωρείου ἔπεσε τότε στὸ ἀκάλυπτο πρόσωπο τοῦ Κόμπο κι' ὁ θυρωρός, ἀναγνωρίζοντας ξαφνικὰ τὸν τρομερὸ κακοῦργο—τὸν ὁποῖο νόμιζε γιὰ τὸν συνάδελφό του Στράττον—ὀπισθοχώρησε κατάπληκτος, ξεφωνίζοντας βραχνά!

Τότε, μέσα σὲ λίγες στιγμές, σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ δώδεκα χτυποκάρδια, ἡ σφιχτὴ γροθιὰ τοῦ Κόμπο διέγραψε μιὰ τρομερὴ καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ χτύπησε κατάμουτρα τὸν θυρωρό. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος κλονιζόταν κεραυνωμένος, μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά του τὸν ξάπλωνε ἀναίσθητον κατάχαμα!

—Στὰ ὅπλαα!..Στὰ ὅπλααα!

'Αγωνιώδεις κραυγὲς τῶν σκοπῶν ἀντήχησαν ἀπ' τὶς ἐπάλξεις, πυκνοὶ πυροβολισμοὶ ἀναστάτωσαν τὸ φρούριο κι' ἡ σφαῖρες μπέρδεψαν τὸ θανάσιμο σφύριγμά τους μὲ τὸ ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου. Καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν κοσμοχαλασιά, πληγωμένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα ὁ αἱμοσταγὴς κακοῦργος, κατώρθωσε νὰ κρυφτῆ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὶς ἔρευνες τῶν ἐξαγριωμένων φυλάκων!

Κανένας δὲν ὑποψιάστηκε τὸ ἀλλόκοτο καταφύγιό του: Εἶχε λοξοδρομήσει τεχνικά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἐπιτήδειες περιπλανήσεις, κι' εἶχε φθάσει στὸ ἔρημο λιμάνι. Πήδησε σὲ μιὰ βάρκα, ἔκοψε τὸ σχοινὶ ποὺ τὴν συγκρατοῦσε, κι' ἀψηφῶντας τὴν μανία τῶν στοιχείων, ἀνοίχτηκε στὸ φουρτουνιασμένο καὶ σκοτεινὸ πέλαγος, πιὸ σίγουρο γι' αὐτὸν ἀπ' τὴν ἀναστατωμένη ἐξ αἰτίας τῆς φυγῆς του στεριά!

Τὰ κύματα, ἡ βροχὴ κι' ὁ ἀέρας τὸν ταλάνισαν ἀρκετὲς ὧρες, κι' ὁ Κόμπο ἄρχισε νὰ νοιώθη μιὰ κούρασι θανάσιμη. Μὲ ἀγωνία ἀνέκφραστη ξεχώριζε τώρα, στὸ ὠχρὸ φῶς τῆς χαραυγῆς, ὅτι μόλις λίγα μίλλια εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ λιμάνι, κι' ὅτι ἡ μέρα τὸν πρόφθασε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῆς γραμμῆς ποὺ συχναζόταν περισσότερο ἀπ' τὰ πλοῖα.

Τὰ χέρια του εἶχαν πληγιάσει πειὰ ἀπ' τὸν ἀδιάκοπο χειρισμὸ τῶν κουπιῶν καὶ τὸ κορμί του ἦταν μουδιασμένο ἀπ' τὴν κούρασι κι' ἀπ' τὸ μαστίγωμα τῆς ὁλονύχτιας βροχῆς καὶ τῆς ἄλμης τῶν κυμάτων. Κι' ἀκριβῶς τώρα, ξεχώριζε καθαρὰ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ λιμανιοῦ, νἄρχεται κατεπάνω του ἕνα καράβι μὲ ὁλάνοιχτα πανιά!...

Σίγουρα τὸν κυνηγοῦσαν τώρα καὶ στὴ θάλασσα· Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας σπάραξε τὰ στήθη του κι' ἡ ματιά του στηρίχθηκε λίγες στιγμὲς ἔξαλλη στὸν κόκκινο ὄγκο μιᾶς σημαδούρας, ἐκεῖ λίγα μέτρα μακρυά του κι' ἀκριβῶς στὴν ὕφαλο τῆς «Γάτας». Δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμη ἑτοιμάσει, φαίνεται, κι' ἔτσι τὸ πελώριο κούφιο κορμί της, φάνταζε σὰν αἱματόβρεχτο στὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ὠχροῦ φωτὸς τῆς χαραυγῆς.

Μὲ λύσσα κωπηλάτησε πρὸς τὰ κεῖ, καὶ μὲ μιὰ ἔσχατη προσπάθεια χώθηκε, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ ἀκόμη τρύπα, μέσα στὸ κούφιο κορμὶ τῆς σημαδούρας. Τὰ παγωμένα σιδερένια τοιχώματά της τὸν ἔκαναν νὰ οὐρλιάξη στὴν φρικτὴ ἐπαφή τους καὶ μιὰ ἀπότομη ταλάντευσί της—ἀπὸ κάποιο κῦμα κι' ἀπ' τὸ βάρος τοῦ ἴδιου τοῦ κορμιοῦ του—τὸν σώριασε στὸ βάθος τῆς μισολιπόθυμο·

—Θὰ δοῦν τὴ βάρκα ἔρημη... μὰ κανενὸς δὲν θἄμπη στὸ μυαλό, ὅτι...ὅτι εἶμαι ἐδωμέσα τρυπωμένος!

Ἔτσι πρόλαβε νὰ μουρμουρίση, κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του...

……

—Ἔλα, κυρ-μηχανικέ, νὰ τελειώνουμε!.. εἶπε ἡ τραχειὰ φωνὴ τοῦ προέδρου τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, σ' ἕναν χλωμὸ καὶ δακρυσμένο νέο. Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεὸς νὰ χάσης τόσο τραγικὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα σου... Μὰ τὸ καθῆκον εἶνε καθῆκον, καὶ γενεὲς ναυτικῶν ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ εὐλογοῦν τὸ ὄνομά σου... Ἔλα λοιπὸν νὰ τελειώνουμε μὲ τὴν σημαδούρα σήμερα, κι' ὁ Δίκαιος Κριτὴς θὰ κρίνη τὸν κακοῦργο ποὺ σὲ ὠρφάνεψε πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες!..

Τὸ πλωτὸ συνεργεῖο τοῦ λιμανιοῦ εἶχε ζυγώσει πειὰ στὴν ἕτοιμη σημαδούρα, γιὰ νὰ προβῆ στὴν κανονικὴ βύθισί της. Εἶχε ψαρέψει ἐντωμεταξὺ καὶ τὴν ἔρημη ἐκείνη βάρκα ποὺ θαλασσοδερνόταν στὰ κύματα, μὰ ὅλοι νόμισαν πὼς ἡ φουρτοῦνα τὴν παρέσυρε ἀπ' τὸ λιμάνι, δίχως νὰ ὑποψιαστοῦν τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς παρουσίας της ἐκεῖ.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς Στράττον, κεραυνωμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν εἴδησι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, τοῦ θυρωροῦ ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ Κόμπο, μόλις εἶχε παρατήσει τὸ κρῦο πειὰ πτῶμα του καὶ βρισκόταν τώρα ἕτοιμος γιὰ τὸ καθῆκον. Μὲ ἀταραξία, ἀλλὰ καὶ μὲ νεκρικὴ χλωμάδα, ἐπιστάτησε στὸ βίδωμα τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ κινδύνου ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῆς σημαδούρας. Ἔπειτα ὁ ἴδιος ἐφάρμοσε τὴν πλάκα στὸ ἄνοιγμα τῆς ὀπῆς τοῦ ἄδειου κουφαριοῦ της, κι' ὁ ἴδιος παρακολούθησε τὸ τράβηγμα τῶν ἁλυσσίδων, ἡ ὁποῖες στερέωναν τὴν σημαδούρα στὴν κορυφὴ τοῦ σκεπασμένου ἀπ' τὸ νερὸ βράχου καὶ τὴν βύθιζαν σιγὰ-σιγά.

Κι' ὅταν ἀργὰ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ μισοβυθισμένη σημαδοῦρα ἦταν ἕτοιμη πειὰ γιὰ τὸν σωτήριο προορισμό της, τὸ συνεργεῖο ἀπομακρύνθηκε γιὰ τὸ λιμάνι πάλι, ἐνῶ οἱ ἐργάτες καὶ τὸ πλήρωμα ξέσπαζαν σὲ ζητωκραυγές, καθὼς τὴν ἔβλεπαν νὰ ταλαντεύεται χαριτωμένα ἐπάνω στὴν ἐλαφροκυμάτιστη ἐπιφάνεια τῆς γαλήνιας πειὰ θάλασσας!..

Ἥσυχος τώρα ὁ μηχανικὸς Στράττον, ἀποτραβηγμένος στὴν πλώρη τοῦ πλωτοῦ συνεργείου καὶ ἄφινε ἐλεύθερα τὰ πικρὰ δάκρυά του νὰ τρέξουν γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ πατέρα του. Δὲν ἔμαθε ποτέ του ὅμως, ὅτι φυλάκισε γιὰ πάντα καὶ τιμώρησε ὁ ἴδιος ἀνατριχιαστικὰ τὸν δολοφόνο τοῦ πατέρα του, βιδῶνοντάς τον λιπόθυμο μὰ ζωντανὸ μέσα στὸ σιδερένιο κουφάρι τῆς σημαδούρας...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

—Ἡ «κοινωνικὲς σχέσεις» εἶνε ἐπιζήμιες μόνον τὴν Πρωτοχρονιά. 'Αποφέρουν πλῆθος κέρδη ὅλο τὸν ἄλλο χρόνο.
(Τ. ντὲ Παρὶ)

—Νὰ φέρεστε εὐγενικὰ στὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ ὑπεροπτικὰ στὸν ἰδιοκτήτη του. Ἔχετε ἀνάγκη τοῦ δευτέρου, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ σᾶς·
(Σὰρλ Ναρρὲ)

—Ἕνας ἐπισκέπτης προξενεῖ πάντοτε εὐχαρίστησι. 'Εὰν ὄχι ὅταν φτάση, ἀσφαλῶς ὅταν φεύγη. (Ε. Λὲ Μπερκὲ)

—Ἐὰν ἔβγαζε κανένας ἀπὸ ἕνα γλέντι αὐτοὺς ποὺ πλήττουν καὶ ἀπὸ μιὰ κηδεία ἐκείνους πού...δὲν εἶνε θλιμμένοι, δὲν θὰ ὑπῆρχαν πειὰ οὔτε γλέντια οὔτε κηδεῖες. (Δαν. Στὲρν)

—Συγχωροῦμε καμμιὰ φορὰ ὅσους γελᾶνε, ἐνῶ λέμε πράγματα σοβαρά. Δὲν συγχωροῦμε ὅμως ποτὲ ὅσους δὲν γελᾶνε ἐνῶ λέμε ἀστεῖα!...
(Λ. Ντεπρὲ)

—Ἡ κοσμικὴ κίνησις συνίσταται συνήθως στὸ νὰ πηγαίνη κανεὶς γιὰ νὰ πλήξη ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους, στοὺς ὁποίους εἶνε ἐνοχλητικός.
(Λ. ντὲ Φρεϋσινὲ)

—Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει ἄδικο, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ σπεύσατε νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμη. (Φρ. ντὲ Κροντισσὲ)

—Ὅταν ψάχνη κανεὶς γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶνε εὐτυχισμένος, σημαίνει ὅτι ἡ εὐτυχία του ἄρχισε νὰ λιγοστεύη·
(Ρ. Λὲ Κὲρ)

—Πολλὲς φορὲς ψάχνει κανεὶς γιὰ νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία του, ὅπως ἀκριβῶς ψάχνουν μερικοὶ ἀφηρημένοι νὰ βροῦν τὰ γυαλιά τους... ἐνῶ τὰ φοροῦν! (Γουσταῦος Ντρὸζ)

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

'Απρίλης εἶνε γύρω μας, πετοῦν τὰ χελιδόνια
Καὶ δέντρα, κάμποι καὶ βουνά, ὅλα μοσχοβολᾶνε,
Γλυκὰ λαλοῦν τ' ἀηδόνια,
Καὶ ζευγαρώνει ἡ πέρδικα κ' οἱ κοῦκοι κελαϊδᾶνε.

Ἡ γῆ γελάει κι' ὁ οὐρανὸς μαργαριτάρια χύνει
Εἰς τὰ τριαντάφυλλά της.
Καὶ κάπου-κάπου φαίνονται καὶ μαραμένοι κρῖνοι
'Αγρίμι κὰν τοὺς πάτησε, κὰν ἄπονος διαβάτης.

Σὰν κρῖνο, ποὺ μαράθηκε καὶ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα,
Ὤ, κύτταξ' ἕνα λείψανο, μιὰ νειὰ καμαρωμένη!
Θαρρεῖς ποὺ κρένει ἀκόμα,
'Αλλὰ τὰ λόγια δὲν τ' ἀκοῦς, μ' ἀγγέλους συντυχαίνει.

Κοιμᾶται ἡ νειά, σὰν τὰ νερὰ τῆς λίμνης, ποὺ ἀνέμοι
Καὶ ζάλες δὲν κυλᾶνε,
Κι' ὅμως στὰ χείλη ἕνα πικρὸ χαμόγελο, τῆς τρέμει,
Ὡσὰν νὰ λέη: «Βαρέθηκα, κόσμε σκληρὲ καὶ πλάνε»!

Πόσους ἡ ἀγάπη δύστυχους καὶ νειοὺς καὶ νειὲς θὰ φάη,
Δὲν μπόρεσε στὴν ἀπονιὰ τοῦ Νάσιου νὰ φτουρίση,
Βαρέθηκε καὶ πάει.
'Εκεῖ ποὺ κάθε πλᾶσμα γῆς, ἡ γῆ θὲ νὰ ρουφήση.

Γερόντισσα γονατιστή, μὲ δάκρυα φλογισμένα,
Τὴν πεθαμένη βρέχει.
Μοιρολογάει ἡ κακότυχη, πικρά, φαρμακωμένα,
Καὶ κλαίει καὶ σκοτώνεται. Ἄλλο παιδὶ δὲν ἔχει.

—«Ξύπνα, Νεράϊδα τοῦ χωριοῦ, ξύπνα λαμπρὸ ἀστέρι,
Νὰ ἰδῆς τὴν γῆ πῶς χαίρεται, τοὺς κήπους πῶς ἀνθίζουν,
Μὲ τὸ χρυσό σου χέρι,
Σήκω νὰ κόψης τοὺς ἀνθούς, ὅπου μοσχομυρίζουν».

Ὤ συμφορά μου! Τοὺς ἀνθοὺς τοὺς κόφτουν ἄλλα χέρια,
Τοὺς βλέπουν ἄλλα μάτια,
'Εσὺ μὲ ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ τώρα πετᾶς στ' ἀστέρια,
Καὶ ἐμὲ ἡ καρδιά μου καίγεται καὶ γίνεται κομμάτια.

Ξανθή μου! 'Ακοῦς τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο πῶς κλαίει,
Γιὰ σένα κλαίει τὸ σήμαντρο, γιὰ σὲ ἡ λαμπάδα λυώνει
Καὶ τὸ λιβάνι καίει,
Κι' ὁ ψεύτης τῆς ἀγάπης σου, ὁ Νάσιος, ξεφαντώνει!

Κακὸ στοιχειὸ ἡ ψυχοῦλα της στοὺς ὕπνους σου νὰ γένη.
Φονηᾶ τῆς θυγατρός μου!
Κακὸ στοιχειὸ νὰ κυνηγάη τὸ νοῦ σου ἡ πεθαμένη,
Κι' ὕπνο τὴ νύχτα νὰ μὴν βρῆς, στὴν ἄκρη ἂν πᾶς τοῦ κό-
(σμου!

Τὸ σήκωσαν τὸ λείψανο τέσσεροι νειοὶ στὸν ὦμο,
Κι' ἐκεῖ ποὺ τὸ διαβαίνανε γιομάτο ἀπὸ λουλούδια,
'Απάντησαν στὸ δρόμο
Τραγουδιστάδες καὶ βιολιά. Σωπάσαν τὰ τραγούδια·

Μεγάλο θαῦμα, ὁ Θάνατος μὲ τὴ Ζωὴ νὰ σμίξη!
Ὁ Θάνατος νικάει...
Τὴν διώχνει ἡ λύπη τὴ χαρά, τόσο ἡ χαρὰ εἶνε λίγη.
Γι' αὐτὸ σωπαίνουν τὰ βιολιά, ὅταν νεκρὸς περνάει.

Ὁ Νάσιος ποὖχε τἄργανα, τὸ λείψανο γνωρίζει,
Καὶ κίτρινος σὰν τὸ κερί, μὲ χέρια σηκωμένα,
«Ξανθή μου! ξεφωνίζει.
Ξανθή μου, ἂν πᾶς στὴν ἐκκλησιά, καρτέρα με κι' ἐμένα!»

Καὶ ρίχνει στὸ ζωνάρι του σὰν ἀστραπὴ τὸ χέρι,
Κι' ἀπάνω τὸ σηκώνει,
Ὅλο στὰ στήθια χώθηκε τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι..
'Αποθαμένος τὴν νεκρή, ὁ νειὸς τὴ νειὰ ἀνταμώνει.

Τὸν Νάσιον δὲν τὸν ἔψαλαν, οὐδὲ κεριὰ τοῦ ἄναψαν,
Τὸν δόλιον δὲν τὸν ἔβαλαν εἰς τῆς Ξανθῆς τὸν τάφο,
Στὴν ἐρημιὰ τὸν θάψαν.
Σκεφθῆτε νειοὶ τοὺς στίχους μου, μόνον γιὰ σᾶς τοὺς
(γράφω.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο „ΦΑΟΥΣΤ,, ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχή του)

ΙΔ'.

ΤΟΤΕ μονάχα ἡ Μαργαρίτα γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Φάουστ.

Τὸν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς κ' ἔπειτα τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ξαφνικὰ καὶ λόγια χαρᾶς ξέφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα της·

—Σὺ εἶσαι! φώναξε. Ναί, σὺ εἶσαι! Ἐρρῖκο, ἄχ! Ξαναπές μου το πάλι!...

Ἔπεσε μὲ παραφορὰ στὴν ἀγκαλιά του, καί, μέσα στὰ δάκρυα καὶ στὰ ἀναφυλλητά της, ἐπανελάμβανε:

—Αὐτός!... Αὐτός!.·. Ποῦ εἶνε ἡ πίκρες μου πειά; Ποῦ πῆγαν τῆς φυλακῆς οἱ τρόμοι; Σὺ εἶσαι!... Καὶ ἔρχεσαι νὰ μ' ἐλευθερώσης! Ἄ! Σώθηκα πειά!...

Μὰ ἡ χαρά, ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει τώρα, ἦταν τόσο τρελλή, ὅσο καὶ ἡ προηγούμενη ἀπελπισία. Ἡ ἀλλοφροσύνη της ἐξακολουθοῦσε, τὸ ἄμοιρο πλᾶσμα σπαρταροῦσε ὁλοένα καὶ καμμιὰ ἀχτίδα δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμη τὸ σκοτεινιασμένο λογικό της.

—Σὺ εἶσαι! ἐπανέλαβε. Νά, ὁ δρόμος ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορά!... Νά, κι' ὁ κῆπος ὅπου σὲ περιμέναμε ἐγὼ καὶ ἡ Μάρθα!...

Εἶχε καρφώσει τὸ βλέμμα της ἀπέναντι, στὸν μουχλιασμένο τοῖχο τοῦ κελλιοῦ της καὶ νόμιζε πὼς ξανάβλεπε τὶς ὡραῖες εἰκόνες ἀπὸ τὶς μέρες τῆς εὐτυχίας της.

Μὰ ἡ ἀγωνία ἔσφιγγε τώρα πιὸ πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ Φάουστ. Δοκίμασε ξανὰ νὰ λύση τὶς ἁλυσσίδες της καὶ νὰ τὴν τραβήξη.

—Ἔλα! τῆς ξαναφώναξε. Ἔλα μαζύ μου! Νὰ φύγουμε!...

Μὰ ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὸν ἐμπόδισε.

—Ὤ! μεῖνε, μεῖνε ἀκόμα! τοῦ εἶπε ἱκετευτικά. Μοῦ ἀρέσει τόσο νὰ εἶμαι κοντά σου!

Καὶ ἔπεσε ξανὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν χάϊδευε, πότε μὲ ὁρμή, πότε μὲ μιὰ ἤρεμη κατάνυξι, ποὺ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Φάουστ.

—Βιάσου! τῆς φώναξε πάλι αὐτός. Θὰ πληρώσουμε ἀκριβὰ τὴν ἀργοπορία σου!

Προσπάθησε ν' ἀπομακρύνη τὰ λεπτά της χέρια, ποὺ ἦσαν δεμένα τριγύρω στὸ λαιμό του, μὰ τοῦ κάκου· Ἡ Μαργαρίτα σφιγγόταν περισσότερο ἐπάνω του.

—Πῶς; τοῦ ἔλεγε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν φιλῆ. Δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ μὲ φιλῆς; Καλέ μου, τόσο λίγο λείπεις ἀπὸ κοντά μου καὶ ξέχασες κιόλας νὰ μοῦ χαρίζης τὰ φιλιά σου;... Γιατί μὲ πιάνει τρόμος μέσα στὴν ἀγκαλιά σου, ἐμένα ποὺ ἄλλοτε μοῦ ἄνοιγαν τὸν οὐρανὸ τὰ λόγια καὶ ἡ ματιά σου καὶ μ' ἔπνιγαν τὰ φιλιά σου, τὰ γλυκά; Φίλησέ με λοιπόν, ἐμπρός! Φίλησέ με, γιατὶ ἀλλοιῶς, θὰ σὲ ξαναφιλήσω ἐγὼ ...

Κόλλησε ξανά, μὲ παραφορά, τὰ χείλη της ἐπάνω στὰ δικά του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀποτραβήχτηκε καὶ τὸ πρόσωπό της σκοτείνιασε ξανά·

—Ἄχ! εἶπε. Τὰ χείλη σου εἶνε κρύα, βουβά·.. Ποῦ τὴν ἄφησες τὴν ἀγάπη σου; Ποιὸς μοῦ τὴν πῆρε;

Καὶ παραπονεμένη, γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της.

—Ἔλα! τῆς φώναξε πάλι μὲ ἀγωνία ὁ Φάουστ. Ἔλα λοιπόν, θάρρος, χρυσῆ μου! Χίλιες φωτιὲς μποροῦν νὰ μὲ κάψουν γιὰ χάρι σου. Ἀλλά, ἀκολούθα με! Αὐτὸ μονάχα σὲ παρακαλῶ!

Ἡ Μαργαρίτα κάρφωσε τὰ μάτια της ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Μιὰ περαστικὴ ἀμφιβολία πέρασε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ φουρτουνιασμένο λογικό της.

—Σὺ εἶσαι; ψιθύρισε· Σὺ εἶσαι; Δὲν κάνω λάθος...

Ὁ Φάουστ ἀγωνιοῦσε. Τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔφερε καὶ πάλι τὰ χέρια στὰ δεσμά της γιὰ νὰ τὰ λύση. Ἡ δυστυχισμένη πῆρε τότε μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἔκφρασι.

—Ἄ! ἀνεφώνησε. Λύνεις τὰ δεσμά μου, μὲ σφίγγεις ξανὰ στὴν ἀγκαλιά σου... Πῶς δὲν γυρίζεις μὲ φρίκη τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα; Ξέρεις καλά, χρυσέ μου, ξέρεις καλὰ σὲ ποιὰν χαρίζεις τὴ ζωή;

Τὰ χαρακτηριστικά της πῆραν μιὰ ἔκφρασι ὑπερτάτης φρίκης· Σπαρακτικὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της.

—Ἄ! ἐκραύγασε. Τὴν μητέρα μου τὴ σκότωσα! Καὶ τὸ παιδί μου τὸ ἔπνιξα! Ἦταν δικό μου καὶ δικό σου, ναί, καὶ δικό σου τὸ παιδί!...

Ἡ φωνή της εἶχε βραχνιάσει τρομαχτικά.

—Εἶσαι σὺ λοιπόν; ἐπανέλαβε, ἀλλάζοντας τόνο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.· Δός μου τὸ χέρι σου. Ὄχι, δὲν εἶνε ὄνειρο, εἶνε τὸ χέρι σου τὸ ἀγαπημένο... Μὰ εἶνε ὑγρό! Σκούπισέ το λοιπόν, θαρρῶ πὼς εἶνε αἷμα. Ἄχ, Θεέ μου, τί ἔκανες; Βάλε στὴ θήκη τὸ σπαθί σου, σὲ ἱκετεύω!...

Παραμιλοῦσε· Τρομαχτικὲς ὀπτασίες περνοῦσαν ἐμπρός της, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ἡ μιὰ φριχτότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τοῦ κάκου ὁ Φάουστ προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρη.

—Σῶπα! τῆς φώναζε, κυριευμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ φρίκη. Τὰ περασμένα ξεχασμένα! Μὲ πεθαίνεις ἔτσι!...

Ἡ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας ἔγινε ἔξαφνα ἁπαλὴ καὶ μιὰ γλυκειὰ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

—Ὄχι, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ πεθάνης ἐσύ! Μά, θὰ σοῦ πῶ γιὰ τοὺς τάφους καὶ πρέπει νὰ φροντίσης γι' αὐτοὺς αὔριο, μόλις ξυπνήσης· Τὴν πρώτη θέσι, δῶστε την στὴ μητέρα μου... Ὁ ἀδελφός μου νὰ εἶνε ἐντελῶς κοντά της... Ἐμένα, λίγο παράμερα, ὄχι ὅμως πολὺ μακρυά, καὶ τὸ μικρό μου στὰ δεξιά μου, μὰ ὄχι κοντά μου! Νὰ ἀναπαύωμαι πλάϊ σου, θὰ μοῦ ἦταν μιὰ γλυκειὰ εὐτυχία, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τὴν ἔχω... Κάθε φορὰ ποὺ θέλω νὰ σὲ πλησιάσω, μοῦ φαίνεται πὼς μὲ διώχνεις μακρυά σου. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶσαι σὺ καὶ ἡ ματιά σου ἔχει τόση τρυφερότητα καὶ καλωσύνη!..·

—Ἀφοῦ τὸ καταλαβαίνεις πὼς εἶμ' ἐγώ, ἔλα λοιπόν! φώναξε ὁ Φάουστ μὲ ἀπόγνωσι.

—Ἔξω;

—Ναί! Στὴν ἐλευθερία!

—Ἔξω εἶνε τὸ μνῆμα! Εἶνε ὁ θάνατος καὶ μὲ παραμονεύει! Ἄχ, Ἐρρῖκε, ἂν μποροῦσα νὰ σ' ἀκολουθήσω!...

—Μπορεῖς, ἂν θέλεις. Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς σου εἶνε ἀνοιχτή. Δοκίμασε νὰ τὴν σηκώση, μὰ ἐκείνη τὸν κράτησε.

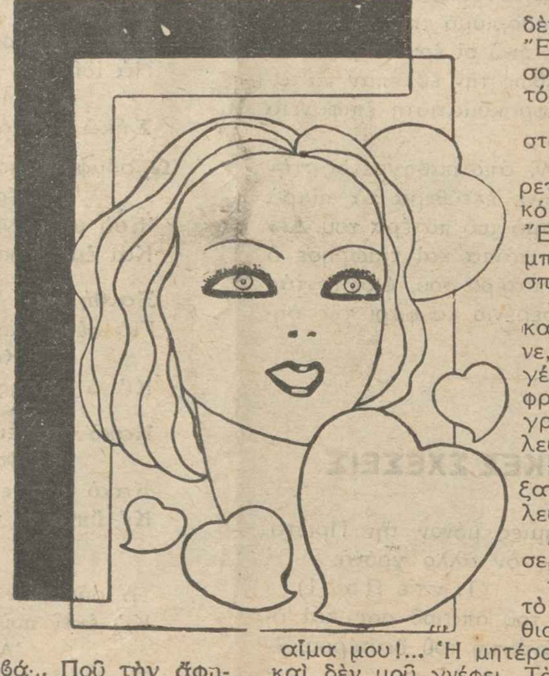

—Δὲν τολμῶ... τοῦ εἶπε. Καμμιὰ ἐλπίδα δὲν μοῦ μένει πειά. Τί μ' ὠφελεῖ νὰ φύγω; Ἔξω, μὲ παραμονεύουν· Ἔπειτα, εἶνε τόσο ἄθλιο πρᾶγμα νὰ ζητιανεύω καὶ νἄχω τόσο βάρος στὴν ψυχή μου!

—Μὰ ὄχι! Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θὰ δυστυχήσης; Θἆμαι ἐγὼ μαζύ σου!

Τὴν φτωχὴ κόρη τὴν ἔκαιε τώρα ὁ πυρετός. Τὰ μάγουλά της εἶχαν γίνει κατακόκκινα. Τῆς ἦρθε μιὰ ἔξαψι τρομερή. Ἔκανε μιὰ ξαφνικὴ κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρός, ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ λόγια σπαραχτικὰ βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα της:

—Γρήγορα! φώναξε, γρήγορα! Τρέξε καὶ σῶσε τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί σου! Πήγαινε, πάρε τὴν ἄκρη τὸ ρυάκι... πέρνα τὴ γέφυρα... μέσα στὸ δάσος, ἀριστερὰ στὸ φράχτη, ποὺ εἶνε ὁ βάλτος.. Ἄρπαξέ το γρήγορα, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια, σαλεύει ἀκόμα... Σῶσε το! Σῶσε το!

—Ἔλα στὰ σύγκαλά σου! κραύγασε ξανὰ ὁ Φάουστ. Ἕνα βῆμα, καὶ εἶσαι ἐλεύθερη!

Μὰ ἡ φτωχὴ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε, μέσα στὴν ἔξαψί της, νὰ παραμιλῆ.

—Τουλάχιστο, ἔλεγε, νὰ εἴχαμε περάσει τὸ βουνό!... Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐκεῖ, καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα· Ὤ! παγώνει τὸ αἷμα μου!... Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐκεῖ, καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα καὶ δὲν μοῦ γνέφει. Τὸ κεφάλι της εἶνε βαρύ, κοιμήθηκε τόσο πολύ!.·. Δὲν θὰ ξυπνήση πειά! Κοιμήθηκε, γιὰ νὰ γλεντοῦμε οἱ δυό μας... Ἦταν τότε εὐτυχισμένοι καιροί...

Ὁ Φάουστ λυσσοῦσε πειὰ ἀπὸ ἀπελπισία. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει, ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος· Πλησίασε τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὴν τράβηξε, ἀποφασισμένος νὰ τὴ σώση καὶ χωρὶς τὴ θέλησί της. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε καὶ πάλι.

—Ὄχι! εἶπε, ἄφησέ με! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ βία... Μὴ μ' ἁρπάζης τόσο ἄγρια. Τί δὲν ἔκανα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἐγώ, καὶ σὺ μοῦ φέρνεσαι ἔτσι...

—Ξημερώνει, καλή μου, πολυαγαπημένη μου! φώναξε μὲ ἀπόγνωσι ἐκεῖνος. Ἔλα!·..

—Ξημερώνει; εἶπε ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἡ φωνή της εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ παίρνη ὅλη τὴν καλωσύνη τοῦ θανάτου. Ναί, ἀλήθεια, ξημερώνει. Εἶνε ἡ στερνή μου μέρα... Μὴν πῆς κανενὸς πὼς ἡ Μαργαρίτα σὲ δέχτηκε καὶ σήμερα στὸ σπίτι της... Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, μὰ ὄχι πειὰ στὸ χορό.·.

Καὶ ἀμέσως τὴν κατέλαβε καὶ πάλι ἡ ἔξαψι, τρομαχτική, θανατηφόρα, γεμάτη ἀγωνία.

—Ὁ κόσμος μαζεύεται... ἐπανέλαβε ψιθυριστά, μὰ δὲν ἀκούεται φωνή... Πλατεῖα καὶ δρόμοι εἶνε γεμάτοι.·. Κτυπάει ἡ καμπάνα, ἀκοῦς; Ἄ! τί φριχτὰ ποὺ μὲ δένει ὁ δήμιος! Νά, μ' ἁρπάζει! Τώρα, βλέπεις; Ὁ κάθε λαιμὸς σπαράζει, βλέποντας τὸ μαχαῖρι ποὺ μὲ κόβει ἐμένα... Νά, ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε βουβός, σὰν τάφος!·..

Ἦταν φρικιαστικὸ αὐτὸ ποὺ συνέβαινε.

—Ἄχ! ἐβόγγησε ὁ Φάουστ μὲ ἀπελπισία. Ἄχ, νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ βαρειὰ πόρτα τοῦ κελλιοῦ μισάνοιξε καὶ στὸ ἄνοιγμά της παρουσιάστηκε ὁ Μεφιστοφελῆς.

—Ἐβγᾶτε! φώναξε πνιχτά, ἀλλοιῶς εἶστε χαμένοι. Πόσα ἀνώφελα λόγια, μὰ τὴν Κόλασι! Τί ἀργοπορίες καὶ τί δισταγμοί!..· Τὰ ἄλογά μου ἀνυπομονοῦν καὶ ἡ μέρα χαράζει!

Ἡ Μαργαρίτα γύρισε καὶ τὸν εἶδε. Καὶ τότε, τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ἔκφρασι μεγάλου τρόμου.

—Αὐτός; ἀνέκραξε. Εἶνε αὐτός!.. Διῶξε τον ἀπ' ἐδῶ, γρήγορα! Τί ἔρχεται νὰ κάνη σ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ τόπο; Ἐμένα θέλει!

—Πρέπει νὰ ζήσης! ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Φάουστ. Ἔστω καὶ μ' αὐτόν!

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ φτωχὴ κόρη σωριάστηκε ἐπάνω στὴ στρωμνή της· Ἡ δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ πειά, τὴν ἄφιναν ὁλοένα. Μὰ σὲ λίγο, κατέβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια, μισοσηκώθηκε καὶ ἕνωσε τὰ κατάχλωμα χέρια της.

—Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ... ψιθύρισε. Σὲ σένα παραδίνομαι!...

Παράλυτος πειὰ ἀπὸ τὴ φρίκη, τὴν κύτταζε ὁ Φάουστ, χωρὶς οὔτε νὰ τὴν πλησιάση νὰ τολμᾶ·

—Ἔξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ ἀντήχησε στ' αὐτιά του, σὰ βόμβος ἑνὸς κακοῦ ὀνείρου:

—Πᾶμε! τοῦ εἶπε αὐτός. Πᾶμε γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς, σ' ἀφίνω μαζύ της κάτω ἀπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ δημίου!

Ἡ Μαργαρίτα, ἕτοιμη πειὰ νὰ ξεψυχήση, ψιθύρισε τὴν τελευταία προσευχή της:

—Εἶμαι δική σου, πατέρα, σῶσε με!... Ἄγγελοι, ἅγια πλήθη, κυκλῶστε με, βοηθῆστε με!...

Καὶ ἔξαφνα μισοσηκώθηκε, μὲ τὶς τελευταῖες δυνάμεις ποὺ τῆς ἀπόμεναν· Κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Φάουστ, μὰ εὐθὺς ἀμέσως ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό της καὶ ἀπὸ τὸ στόμα της ξέφυγαν δυὸ λόγια τρομερά:

—Ἐρρῖκε! ψιθύρισε. Μὲ τρομάζεις!...

Κυριευμένη ἀπὸ ἀποστροφὴ πρὸς τὸν κολασμένον ἄνθρωπο, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, ἑτοιμοθάνατη πειά, προσπάθησε νὰ ξεμακρύνη ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ κοντά του. Μὰ δὲν μπόρεσε, καὶ σωριάστηκε χάμω.

—Ἐκρίθη! οὔρλιαξε ὁ Μεφιστοφελῆς. Εἶνε δική μου πειά!.·.

Μὰ μιὰ ξένη φωνὴ ἀκούστηκε τότε, μιὰ ἄλλη φωνή, ποὺ φαινόταν σὰν νἄρχεται ἀπὸ ψηλά. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶπε μιὰ λέξι μονάχα:

—Ἐσώθη!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μεφιστοφελῆς ἄρπαξε τὸν ἀπολιθωμένο Φάουστ ἀπὸ τὸν μπράτσο του καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

—Ἐδῶ! τοῦ φώναξε. Μαζύ μου!

Τὸν παρέσυρε στὸ διάδρομο, σὰν θηρίο ποὺ παρασύρει τὴν λεία του, ποὺ εἶνε ὁλότελα δική του. Καὶ ὁ Φάουστ, καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ πρὸς τὸ φῶς, ἄκουσε ἀπὸ τὰ κατάβαθα τοῦ κελλιοῦ τὴν γνώριμη φωνούλα τῆς Μαργαρίτας, ποὺ ἔσβυνε ὁλοένα:

—Ἐρρῖκε!... Ἐρρῖκε!...

……

Ὁ Φάουστ ἐξακολούθησε τὸ τραγικό του ταξεῖδι μαζὺ μὲ τὸν Σατανᾶ, στὸν ὁποῖο εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του. Ὑπάρχουν καπηλειά, ὅπου τὸ κρασὶ χαρίζει τὴ λήθη καὶ ὑπῆρχαν κι' ἄλλες μαγικές, ὀργιαστικὲς γιορτές, σὰν τῆς Βαλπούργης, γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὴ σκέψι καὶ νὰ ἀνάψουν τὴ δίψα ἑνὸς σοφοῦ, σὰν αὐτὸν ποὺ τοῦ κάκου εἶχε ἀποζητήσει, μέσα στὰ βιβλία στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα στὴν καθοδήγησι τοῦ Διαβόλου, νὰ βρῆ τῆς ζωῆς τὴν εὐτυχία. Ὁ Σατανᾶς ὑπηρέτησε ἀκόμη τὸν Ἄνθρωπο «ἐδῶ πέρα». Μά, στὸ «ἐκεῖ πέρα», ὁ Ἄνθρωπος θὰ δουλεύη ἀκόμη στὸ Σατανᾶ, ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ αἱμάτινη γραφὴ τοῦ τραγικοῦ συμβολαίου των...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς κόμης Δ' Ἐσταίνγκ, κυνηγοῦσε μὲ λύσσα σὲ μιὰ μάχη ἕναν ἀνδρειότατο Ἄγγλο ἀξιωματικό.

Πλησιάζοντάς τον, ἐπιτέλους, καὶ σηκώνοντας τὸ σπαθί του νὰ τὸν χτυπήση, εἶδε μὲ συγκίνησι ὅτι τὸ δεξί του χέρι ἦταν αἱμόφυρτο καὶ κομμένο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης.

—Τιμὴ στοὺς ἀνδρείους ! φώναξε τότε, σταματῶντας ἀμέσως.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο, τὸ πρὶν ἀπειλητικὸ σπαθί του, χαιρέτησε εὐλαβικὰ τὸν ἀκατάβλητο ἥρωα !...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ φύσις τότε μόνον παράγει γυναῖκες, ὅταν δὲν κατωρθώνει νὰ πλάση ἄνδρες. Ἀριστοτέλης

* * *

Ἂν ἔλειπε ἡ γυναῖκα, ὁ ἄνδρας θὰ ἦταν τραχύς, βάναυσος, μισάνθρωπος, καὶ θὰ ἀγνοοῦσε τί εἶνε χάρις, διότι ἡ χάρις εἶνε τὸ χαμόγελο τοῦ ἔρωτος. Σατωβριάνδος

* * *

Γιὰ τὸν ἄνδρα, ἡ πλουσία γυναῖκα εἶνε ἀκατάδεκτη, ἡ ὥμορφη ὕποπτη καὶ ἡ ἄσχημη ἀναξία προσοχῆς. Βολταῖρος

* * *

Ἡ γυναῖκα τείνει πάντοτε νὰ κάνη ἠλίθιο καὶ τὸν πιὸ συνετὸ ἄνδρα ἀκόμη, ἀλλὰ κι' ἡ ἴδια ἀποκοιμίζεται εὔκολα, σὰν μωρουδάκι, ἀκούγοντας παραμύθια. Ντιντερὸ

* * *

Ἡ γυναῖκες ποὺ θαμπώνονται ἀπ' τὰ χρυσᾶ στολίδια τῆς στρατιωτικῆς στολῆς, μοιάζουν μὲ τὶς μικρὲς ἐκεῖνες πεταλοῦδες τῆς νύχτας, ποὺ πέφτουν ἀπερίσκεπτα ἀπάνω στὰ λυχνάρια καὶ καῖνε τὰ φτερά τους. Ἀδ. Ρίκαρντ

* * *

Ἂν δῆτε μιὰ γυναῖκα νὰ κυττάζεται ὧρες ὁλόκληρες στὸν καθρέφτη της, νὰ εἶσαστε σίγουρος πὼς ἢ εἶνε ἀνόητη ἢ θὰ γίνη ἀνόητη !... Ζὼρζ Λεφέβρ

* * *

Ἂν ὁ ἄνδρας εἶνε τὸ ὡραιότερο λουλοῦδι τῆς φύσεως, ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ μυρωδιά του. Μαλὲρμπ

* * *

Ὁ καλόγερος κι' ἡ γυναῖκα εἶνε....δυὸ νύχια τοῦ Σατανᾶ ! Γαλλικὴ Παροιμία

* * *

Τρία πράγματα εἶνε ὡραῖα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο : Παπᾶς καλλωπισμένος, καβαλλάρης ὡπλισμένος καὶ γυναῖκα στολισμένη. Τοσκανικὴ

* * *

Ἄνδρα κοκκινοτρίχη καὶ γυναῖκα μὲ τρίχωμα μουστακιοῦ, χαιρέτα τους πάντα κρατῶντας ἀπὸ ἕνα μεγάλο λιθάρι στὸ κάθε σου χέρι. Ἰσπανικὴ

* * *

Ὅποιος κρατεῖ τὸ χέλι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν γυναῖκα μὲ τὸ λόγο της, πρέπει νἆναι σίγουρος πὼς τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίποτε, δὲν κρατεῖ. Γαλλικὴ

* * *

Στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ στὸν πόλεμο, δὲν χωράει εὐσπλαχνία. Μαυροβουνιωτικὴ

* * *

Ὅταν ἰδῆς ἕναν ἄνθρωπο νὰ γυρίζη τὶς πλάτες του στὸν ἔρωτα, ξέγραψέ τον ἀπ' τὸ τεφτέρι τῶν ζωντανῶν. Ἀραβικὴ

* * *

Ὅπως οἱ ἠθοποιοὶ φταρνίζονται, γελοῦν, κλαῖνε καὶ βήχουν ὅποια στιγμὴ θέλουν, ἔτσι κι' ἡ γυναῖκες τὰ καταφέρνουν νὰ εἶνε ἐρωτευμένες ὅταν καὶ ἐφόσον αὐτὲς θέλουν !... Α. Μυσσὲ

* * *

Δυὸ ὡραῖα πράγματα ὑπάρχουν στὸν κόσμο : Ἡ γυναῖκες καὶ τὰ τριαντάφυλλα. Καὶ δυὸ καλά : Ἡ γυναῖκες καὶ τὰ πεπόνια. Ὥστε τὸ μόνο πρᾶγμα στὸν κόσμο, ποὺ εἶνε καὶ ὡραῖο καὶ καλό, εἶνε ἡ γυναῖκα. Μαλὲρμπ

* * *

Ἂν οἱ ἄγγελοι κατέβαιναν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, ὅλες ἡ γυναῖκες θὰ τοὺς παντρευόντουσαν. Ἀλλ' ἂν ἀμέσως ἔπειτα οἱ διάβολοι ἀνεβαίνανε ἀπὸ τὴν κόλασι, τότε ὅλες ἡ γυναῖκες θὰ ἀφήνανε τοὺς ἀγγέλους γιὰ νὰ παντρευθοῦν τοὺς διαβόλους. Β. Οὐγκὼ

* * *

Τὸ πρῶτο παιδὶ κάθε γυναίκας εἶνε συνέχεια τῆς κούκλας της. Ἀλ. Δουμᾶς, υἱὸς

* * *

Ὅταν ὁ Θεὸς θύμωσε ἐναντίον τοῦ Ἰώβ, τοῦ ἅρπαξε τὰ παιδιά του, τὴν ὑγεία του καὶ τὰ ἀγαθά του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν βασανίση περισσότερο, γιὰ νὰ τοῦ σπαράξη στὰ σίγουρα τὴν ψυχή, ξέρετε τί τοῦ ἔκανε ἀκόμα ;... Τοῦ ἄφησε τὴ γυναίκα του !... Δνὶς Σκουδερὶ

* * *

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θέλει νὰ παρακουράση τὰ σαγόνια του, κοπανίζει τὸ κρέας τῆς προβατίνας, πρὶν τὸ ψήσει, καὶ κρεμάει τὰ φροῦτα, γιὰ νὰ ὡριμάσουν. Ἡ γυναῖκα δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν προβατίνα καὶ τὰ φροῦτα. Συνεπῶς κάνετε γι' αὐτὴν τὸ ἴδιο. Νοριάκ

* * *

Ἡ ἡδονὲς φέρνουν ζάλη, ὅταν τὶς δοκιμάζει κανεὶς συχνά. Α. Κάρρ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συγχρόνως μὲ τὴν ἐργασία αὐτή, ὁ Ροβέρτος κατέστρωνε καὶ τὰ σχέδια ἑνὸς νέου ἔργου.

Ἔνοιωθε ἐξαιρετικὸ κέφι γιὰ γράψιμο μέσα στὸ μεγάλο γραφεῖο του μὲ τ' ἀνοιχτὰ χρώματα, μὲ τὰ καινούργια καὶ κομψὰ ἔπιπλα. Ἀρώματα κυμάτιζαν παντοῦ: ἀρώματα λουλουδιῶν καὶ τὸ προσωπικὸ ἄρωμα τῆς Ἰσαβέλλας. Μὰ αὐτὸ ποὺ ἐρέθιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν φαντασία, ἦταν ἡ συνεχὴς παρουσία τῆς νέας γυναίκας. Αὐτὴ ἦταν πράγματι γιὰ τὸν Ροβέρτο μιὰ πολύτιμη συνεργάτις, πολὺ διακριτικὴ πάντοτε, μὰ μὲ πνεῦμα εὐθύτατο καὶ λεπτό. Ἔπειτα, τί μεθυστικὴ γλυκύτης νὰ τὴν βλέπη ἀδιάκοπα μπροστά του τόσο τρυφερὰ ἐρωτευμένη, τόσο γοητευτική, νὰ χαϊδεύη τὰ ἔπιπλα μὲ τὶς ἀνάλαφρες πτυχὲς τῶν φωτεινῶν της φορεμάτων, νὰ τακτοποιῆ τὰ πράγματα γύρω της μὲ κινήσεις χαριτωμένες ἢ νὰ σκύβη πρὸς αὐτὸν μὲ μιὰ στάσι ἐγκαταλείψεως ποὺ λύγιζε τὸ κομψό της κορμὶ σὰν ἕνα λυγερὸ κλαδί..

Ὁ Ροβέρτος τῆς ἔλεγε:

—Τώρα ἀναρωτιέμαι πῶς μποροῦσα νὰ ἐργάζωμαι ὅταν δὲν σὲ εἶχα...

Κ' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κ' ἐγὼ ἀναρωτιέμαι πῶς μποροῦσα καὶ ζοῦσα ὅταν δὲν σὲ γνώριζα...

Στὰ γράμματά του πρὸς τοὺς δικούς του, ὁ Ροβέρτος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκθειάζη τὴν γυναίκα του. Δὲν εὕρισκε μάλιστα λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράση τὴν εὐτυχία του. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν τοῦ εἶχε προκαλέσει καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀπογοητεύσεις, τὶς ὁποῖες τοῦ εἶχαν προφητεύσει οἱ ἄλλοι. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ἀνησυχία. Κάθε Κυριακή, ἡ νέα γυναῖκα τὸν συνώδευε στὴν ἐκκλησία κι' ὁ Ροβέρτος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα, χωρὶς ποτὲ νὰ δέχεται καμμιὰ παρατήρησι ἐκ μέρους της. Τὸν ἄκουγε πάντα μ' εὐχαρίστησι νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἔτσι κι' αὐτὸς ἔλπιζε ὅτι τὸ δῶρο τῆς πίστεως δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιφοιτήση σ' αὐτήν.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ κ. Βιλὰν κ' ἡ γυναῖκα του πῆγαν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοὺς δοῦν. Δὲν κατέλυσαν στὴν γειτονικὴ στὸ σπίτι τῶν νεονύμφων οἰκογενειακὴ πανσιόν, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἐξαδέλφη τῆς κ. Βιλάν. σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοικία. Κάθε μέρα πήγαιναν καὶ ἔτρωγαν στοῦ Ροβέρτου. Ἡ Ἰσαβέλλα τοὺς δεχόταν ἀξιαγάπητη κ' ἐξαιρετικὰ περιποιητική. Ὁ κ. Βιλὰν μάλιστα τὴν εὕρισκε τελεία καὶ ἰδεώδη σύζυγο. Μὰ ἡ κ. Βιλὰν ἔβλεπε μὲ μυστικὸ τρόμο τὴν παντοδυναμία της στὸ Ροβέρτο. Δὲν εἶχε πειὰ ἄλλη θέλησι ἀπὸ τῆς γυναίκας του· Κατὰ τὶς σπάνιες στιγμὲς ποὺ μπόρεσε νὰ βρεθῆ μόνη μαζύ της, ἡ κ. Βιλὰν ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ ὅτι δὲν ἐξασκοῦσε καμμιὰ ἐπίδρασι στὴν καρδιὰ τοῦ γυιοῦ της κι' ὅτι ἡ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του στὸ πατρικό του σπίτι ἔσβυναν ὅλες, μπροστὰ στὴν Ἰσαβέλλα.

—Λοιπόν, Μπέλλα, ὁ εὐσεβὴς σύζυγός σου κατώρθωσε νὰ σὲ προσηλυτίση ;...

Ὡστόσο, τῆς ζήτησε πληροφορίες μ' ἐνδιαφέρον, γιὰ τοὺς φτωχοὺς ποὺ προστάτευε ἄλλοτε στὸ Σαρζὲ κ' ἡ μητέρα του ἔλαβε τότε τὴν εὐκαιρία καὶ τοῦ εἶπε:

—Φαντάζομαι, ὅτι ἀσφαλῶς κ' ἐδῶ θ' ἀνακατευτῆς στὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα τῆς ἐνορίας σου;

—Βέβαια, μὰ ὄχι ἀκόμα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ποὺ ἦταν μπροστά, ἐπρόσθεσε:

—Ὄχι! Ὄχι ἀκόμα.. Ἕνας νεαρὸς σύζυγος πρέπει ν' ἀνήκη ὁλόκληρος στὴν γυναίκα του κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τους....

—Ναί, εἶνε πολὺ φυσικό. Μὰ ἀργότερα...

—Ὢ! ἀργότερα, βέβαια!.. Ὁ Ροβέρτος θὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει...

Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν πολὺ φυσικά, πολὺ λογικά, ὅπως τὸ ἀναγνώριζε κ' ἡ ἴδια ἡ κ. Βιλάν. Μὰ ὅταν, ξαφνιασμένη, ρώτησε τὸν Ροβέρτο σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν μόνοι, γιατὶ ἐγκατέλειψε μερικὲς ἀπ' τὶς θρησκευτικές του συνήθειες, ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε:

—Εἶδα, ὅτι αὐτὸ δὲν ἄρεσε τῆς Ἰσαβέλλας, ἂν καὶ εἶχε τὴ λεπτότητα νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆ ποτέ... Θεωρῶ λοιπὸν πιὸ σωστὸ νὰ κάνω μὲ κάποια λεπτότητα ἀπέναντί της τὰ θρησκευτικά μου καθήκοντα, ἐφόσον ἐκείνη δὲν συμμερίζεται ὁλόκληρη τὴν πίστι μου..

Ἡ κ. Βιλὰν θέλησε τότε νὰ τοῦ ἀπαντήση: «Ἂν παντρευόσουν μιὰ πιστή, δὲν θ' ἀναγκαζόμουν νὰ λάβω αὐτὲς τὶς προφυλάξεις τὶς τόσο ἐπικίνδυνες γιὰ σένα...», μὰ κράτησε τὴν ἀπάντησί της.

Τοῦ εἶπε μόνο:

—Πρὶν ἀπὸ τὴν ψυχή της, πρέπει νὰ σκέπτεσαι τὴν δική σου, παιδί μου.. Εἶνε τὸ πρῶτο σου καθῆκον... Μὴν παραλείπῃς τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖο στὴν ψυχή σου...

—Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Θὰ ξαναρχίσω πάλι σιγὰ - σιγὰ τὶς παληές μου συνήθειες...

Μὰ ἡ ὑπόσχεσίς του δὲν διάλυσε καθόλου τὴν σκιὰ τῆς ἀγωνίας ποὺ θόλωνε τὸ βλέμμα της..

Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ τὴν κρατοῦσε..

XII

Οἱ Κερβάλ, οἱ γονεῖς τῆς Ἰσαβέλλας, περνοῦσαν κατὰ κανόνα τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι στὸ Παρίσι. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὅμως πέρασαν πολλοὺς μῆνες στὴν Μεσημβρία γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Ἀριάνας καὶ ξαναγύρισαν κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου.

Ἡ Ἀριάνα ἦταν τώρα καλύτερα. Γι' αὐτό, μόλις πάτησε τὸ πόδι της στὸ σταθμὸ τοῦ Παρισιοῦ, ἀνήγγειλε πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ ξαναρχίση τὴν κοσμικὴ ζωὴ ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε..

—Μὰ ξέρεις καλά, ὅτι οἱ γιατροί σοῦ συνέστησαν μιὰ ζωὴ ἥσυχη! παρατήρησε ἡ μητέρα της...

—Οἱ γιατροί; Μά, ἀγαπητή μου μαμά, ξέρεις καλά, ἂν λογαριάζω τοὺς γιατροὺς καὶ τὶς συνταγές τους!...

Ἔπειτα, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἰσαβέλλας ποὺ εἶχε πάει νὰ τὴν ὑποδεχτῆ, τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

—Ἒ λοιπόν, Μπέλλα μου, ὁ εὐσεβής σου σύζυγος κατώρθωσε νὰ σὲ προσηλυτίση..

Ἡ Ἰσαβέλλα χαμογέλασε γλυκὰ κ' εἰρωνικὰ καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Ἀγνοεῖς, μικροῦλα μου, ὅτι ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἡ σύζυγος προσηλυτίζει τὸν σύζυγο;...

Ἡ Ἀριάνα ἄρχισε νὰ γελάη, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πρὸς τὸν Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος κουβέντιαζε μὲ τὸν πεθερό του..

—Ναί, ναί, εἶπε. Τότε ἐσύ...

—Ναί, ἐγὼ προσηλύτισα τὸν Ροβέρτο, ἀπάντησε γαλήνια ἡ Ἰσαβέλλα.

—Τόσο τὸ καλύτερο!.. Φαντάσου, ὅτι φοβόμουν—ὤ! πολὺ λίγο—μήπως συμβῆ τὸ ἀντίθετο...

—Μὰ δὲν μὲ ξέρεις λοιπόν;

—Ὢ! ξέρεις... Συμβαίνουν πολλὲς φορὲς πράγματα παράδοξα.. Νά, ὁ κ. ντὲ Φὸρζ προσηλύτισε τὴν σύζυγό του..

Ἡ Ἰσαβέλλα χαμογέλασε πάλι, μὲ τὴν ἴδια γλυκειὰ εἰρωνεία, καθὼς ἀπαντοῦσε:

—Ὤ, ἀγαπημένη μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ κ. ντὲ Φόρζ.. οὔτε ὁ Ροβέρτος εἶνε ὁ κ. ντὲ Φόρζ.

Ἡ παρουσία στὸ Παρίσι τῆς οἰκογενείας Κερβάλ, δὲν μετέβαλε σὲ τίποτε τὴ ζωὴ τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου. Ἡ Ἰσαβέλλα, ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τοὺς δικούς της μιὰ στοργὴ πολὺ γαλήνια, τὴν ἔδειχνε, κάνοντάς τους μιὰ-δυὸ ἐπισκέψεις τὴ βδομάδα καὶ γευματίζοντας κάθε τόσο μαζύ τους. Μερικὲς φορές, τοὺς συναντοῦσε σὲ καμμιὰ ἑσπερίδα ἢ κοσμικὴ συγκέντρωσι. Γιατὶ ὁ Ροβέρτος, σύμφωνα μὲ τὶς συμβουλές της, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται κοσμικὸς καὶ νὰ πιάνη χρήσιμες σχέσεις. Ἡ Ἰσαβέλλα ἤξερε βαθειὰ τὴν τέχνη νὰ μπαίνη παντοῦ καὶ νὰ ἐπιβάλεται μὲ τὴ γοητεία της καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Χάρις μάλιστα στοὺς ντὲ Φόρζ, ποὺ κατοικοῦσαν στὸ Παρίσι τὸν χειμῶνα, κατώρθωσε νὰ μπῆ καὶ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ προαστείου τοῦ Σαὶν-Ζερμαίν.

Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Ροβέρτου εἶχε κάνει εὐφήμως γνωστὸ τ' ὄνομά του. Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἄρεσε μὲ τὴ λεπτότητά του, τὰ διανοητικά του χαρίσματα καὶ τὴν ἐκφραστικὴ ὠμορφιὰ τῶν γαλάζιων ματιῶν του. Τὸ δεύτερο ἔργο του, «Σκίτσα τοῦ Ἀνζού», μόλις ἐξεδόθη, σημείωσε τεραστία ἐπιτυχία. Ὅλοι δὲ οἱ κριτικοὶ διακήρυξαν, χωρὶς ὑπερβολὴ ἄλλωστε, ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε ἀποκτήσει ἕναν ἀκόμα μεγάλο συγγραφέα.

—Καὶ πότε θὰ βγάλης ἄλλο ἔργο ; ρώτησε μιὰ μέρα ὁ κόμης ντὲ Φόρζ τὸ Ροβέρτο.

Ἡ κόμησσα κι' αὐτὸς εἶχαν πάει τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ φᾶνε στοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, γιατὶ σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸν πύργο τους στὸ Ἀνζού, ὅπου ξαναγύριζαν πάντοτε κατὰ τὸ Πάσχα. Ἡ Ἰσαβέλλα κι' ἡ κόμησσα κουβέντιαζαν μέσα στὸ σαλόνι, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄνδρες συνομιλοῦσαν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ροβέρτου.

—Θὰ τελειώση κατὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὑπολογίζω νὰ ἐκδοθῆ κατὰ τὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου...

—Καὶ μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ρωτήσω, ποιὸ εἶνε τὸ θέμα του;..

—Τὸ θέμα του ;... Γιατὶ νὰ σοῦ τὸ πῶ ; Θὰ τὸ δῆς... Δὲν θέλω νὰ μάθης γι' αὐτὸ τίποτε ἀπὸ πρίν...

Ὁ κόμης φαντάστηκε ὅτι ὁ Ροβέρτος ἔκρυβε κάποια στενοχώρια κάτω ἀπ' τὸν εὔθυμο μᾶλλον τόνο τῆς κουβέντας του. Καὶ σκέφθηκε «Μήπως ἀπαρνεῖται στὸ νέο του ἔργο τὶς παληές του ἰδέες;» Μὰ δὲν εἶπε τίποτε γιὰ τὴν ἀνησυχία του αὐτὴ στὴν κ. Βιλάν, ὅταν τὴν ξαναεῖδε στὸ Σαρζέ. Ἦταν ἄλλωστε ἀρκετὸ τὸ ὅτι τῆς εἶπε πὼς ὁ γυιός της δὲν θὰ πήγαινε γιὰ καλοκαῖρι στὴν ἐπαρχία του πρὶν ἀπὸ τὸν Αὔγουστο. Ἡ ἐργασία του τὸν κρατοῦσε στὸ Παρίσι καί, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν πολὺ κουρασμένη. Ἡ δικαιολογίες αὐτές, τὶς ὁποῖες ἔγραψε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ροβέρτος στὶς ἐπιστολές του πρὸς τοὺς δικούς του, δὲν ἔγιναν καὶ πολὺ πιστευτές. Μὰ ἡ κ. Βιλὰν δὲν εἶπε τίποτε σχετικῶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι θὰ γινόταν σὲ λίγο γιαγιά, δὲν ἔσβυσε τὴν πτυχὴ τῆς ἀνησυχίας ποὺ ἦταν χαραγμένη στὸ μέτωπό της, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ροβέρτος ἀγάπησε τὴν Ἰσαβέλλα.

Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει χωρὶς θλίψι αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Οἱ δεσμοὶ ποὺ τὸν συνέδεαν μὲ τοὺς δικούς του καὶ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε, ἦσαν ριζωμένοι βαθειὰ στὴν ψυχή του. Ἔνοιωθε ἐπίσης τώρα κάποια ἀνάγκη ν' ἀναπνεύση πάλι τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος του καὶ νὰ λούση σ' αὐτὸν τὴν ζαλισμένη ψυχή του. Μὰ ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ ἀπόδειξε πὼς δὲν θὰ ἦταν καθόλου σωστὸ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶχε τόση ὄρεξι γιὰ δουλειά. Ἐξ ἄλλου κι' ἡ ἴδια εἶχε ἀρχίσει, λόγῳ τῆς ἐγκυμοσύνης ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ κουράζεται. Τὸ ταξεῖδι στὸ Σαρζὲ θὰ ἦταν γι' αὐτὴ μιὰ κούρασις. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ Ροβέρτος θὰ μποροῦσε νὰ μείνη μόνος. Μὰ θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ γι' αὐτήν...

—Ὢ! ὄχι χωρὶς ἐσένα, Μπέλλα μου, ἀγαπημένη! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ πᾶμε ἁπλούστατα ἐπὶ τοῦ παρόντος στὸ Σαρζέ.. Θὰ πᾶμε τὸν Αὔγουστο καὶ θὰ μείνουμε περισσότερο καιρό...

Ἔγραφε ὧρες ὁλόκληρες, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ἰσαβέλλας...

Μετὰ τὴ συμφωνία του αὐτή, ὁ Ροβέρτος ξανάρχισε μὲ τὸ μεγαλείτερο κέφι τὴ δουλειά του. Ἔγραφε ὧρες ὁλόκληρες, ἐμπνευσμένος ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ τὴν εἶχε πάντα μπρὸς στὰ μάτια του. Τὸ ἀρχικὸ σχέδιο τοῦ ἔργου του, ὑφίσταντο, ὅσο προχωροῦσε στὴν ἐπεξεργασία του, ἀξιοσημείωτες μεταβολὲς καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἰσαβέλλας, ἡ ὁποία, μὲ τὸ ὡραῖο καὶ τρυφερὸ γέλιο της, κατηγοροῦσε τὸ σύζυγό της γιὰ τὴ «συντηρητικότητά του».

—Εἶσαι ἕνας γοητευτικὸς πουριτανός, φίλε μου, τοῦ ἔλεγε, καὶ σ' ἀγαπῶ ἔτσι. Μὰ γίνου λίγο πιὸ τολμηρὸς στὰ ἔργα σου... Σὲ βεβαιώνω πὼς ἔτσι ἔχεις νὰ κερδίσης πολύ.

Καὶ τοῦ ἀνέφερε τὶς γνῶμες διαφόρων ἐξοχοτήτων τῆς Φιλολογίας, ποὺ ἔκριναν τὸ Ροβέρτο Βιλὰν ἱκανὸ νὰ φτάση πολὺ ψηλά, ἂν ἔπαυε νὰ εἶνε «ὀπισθοδρομικός».

Ὁ Ροβέρτος ἀντιστεκόταν — ὅπως ἀντιστεκόταν, ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ δοῦνε στὸ θέατρο ἔργα σπουδαῖα βέβαια, μὰ ποὺ ἡ ἠθική του τ' ἀποδοκίμαζε. Κι' ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδέα του. Ἡ Ἰσαβέλλα, χωρὶς νὰ μνησικακῆ, τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τοῦ ἔλεγε : «Ἆ! Τί ὑπερβολικὸς ποὺ εἶσαι, ἀγαπημένε μου!...» Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ροβέρτος ξέσχιζε τὶς σελίδες ποὺ εἶχε γράψει καὶ τὶς ξανάγραφε μὲ ἄλλο πνεῦμα,—τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαβέλλας. Ἔτσι ὁ Ροβέρτος ὑποχωροῦσε στὸ τέλος, ὅπως ὑποχωροῦσε στὸ κάθε τί.

Καὶ τόση ἦταν ἡ τύφλωσίς του, ὥστε δὲν συλλογιζόταν ν' ἀνησυχήση γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐπιπολαιότητα ποὺ ἔδειχναν τὰ γοῦστα κι' ἡ ἰδέες τῆς γυναίκας του. Δὲν ὑπέφερε, γιατὶ ἐκείνη δὲν καταλάβαινε τὴ λεπτότητα τῶν χριστιανικῶν του αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑπάρχουν πάντοτε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του. Μὰ τὸ πάθος τὰ σκέπαζε μ' ἕνα πέπλο κι' ὁ Ροβέρτος γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδιάφορος γιὰ ὅ,τι δὲν εἶχε σχέσι μὲ τὴν Ἰσαβέλλα.

Κατὰ τὸν Αὔγουστο, οἱ δυὸ νέοι σύζυγοι ἔφτασαν στὸ Σαρζὲ καὶ κατέλυσαν στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιές», μολονότι ἡ κ. Βιλὰν ἤθελε νὰ τοὺς ἔχη κοντά της, γιὰ νὰ ξαναποκτήση μὲ τὸ γυιό της κάποια στενὴ ἐπικοινωνία. Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀντιτάξη καμμιὰ παρατήρησι στὴν ἐπιθυμία τῆς Ἰσαβέλλας νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴ μητέρα της, προπάντων γιὰ τὸν τοκετό.

—Θὰ σᾶς στενοχωρούσαμε, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα μὲ τὴ γαλήνιά της χάρι, ὅταν ἡ κ. Βιλὰν ἐξέφρασε στὸ Ροβέρτο τὸ παράπονό της.

—Τὸ παιδί μας κι' ἡ γυναῖκα τοῦ παιδιοῦ μας, δὲν θὰ μᾶς στενοχωρήσουν ποτέ...

—Μὰ κι' ἡ μητέρα ἐπιμένει νὰ μ' ἔχη κοντά της. Θὰ μᾶς βλέπετε πάντως συχνὰ καὶ θἀρχόσαστε στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιές».

Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἡμέρα, τὸ διεισδυτικὸ βλέμμα τῆς μητέρας διέκρινε στὸ Ροβέρτο μιὰ μεταβολή, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα ὅταν τὸν εἶδε πρὸ ὀλίγων μηνῶν στὸ Παρίσι. Τῆς φάνηκε λιγώτερο ἁπλός, λιγώτερο στοργικός, κάπως ἀδιάφορος πρὸς ὅ,τι τὸν προηγούμενο χρόνο, συγκινοῦσε τὴν καρδιά του. Καὶ παρατήρησε μὲ ἀγωνία ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ τίποτε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μέσα στὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ της.

Ἔλπιζε ὡστόσο ὅτι, κατὰ τὴ διαμονή του στὸ Σαρζέ, θὰ τὸν ἔβλεπε συχνά, θὰ τὸν ψυχολογοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἀπηύθυνε διακριτικὰ διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ ν' ἀντιληφθῆ τὴν ψυχική του κατάστασι καὶ τὸ βαθμὸ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἰσαβέλλας. Μὰ γρήγορα ἀπογοητεύθηκε καὶ σ' αὐτό. Ἡ νύφη της—πολὺ κουρασμένη, καθὼς ἔλεγε—δὲν ἄφηνε καθόλου τὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιὲς» καὶ κρατοῦσε τὸ σύζυγό της κοντά της. Ὁ Ροβέρτος δὲ ὑποχωροῦσε μὲ χαρὰ σὲ ὅλες τὶς ἀξιώσεις. Συγγενεῖς, φίλοι, συνήθειες, ἀσχολίες, ξεχνιόντουσαν ὅλα μπρὸς σὲ μιὰ ἐπιθυμία τῆς Ἰσαβέλλας. Καὶ ὅταν ἡ κ. Βιλὰν πήγαινε στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιές», ἡ νέα γυναῖκα, χωρὶς προσποίησι, κατώρθωνε νὰ μὴ μένη ποτὲ μόνη ἡ πεθερά της μὲ τὸ σύζυγό της.

Ἡ Ἰσαβέλλα συνώδευσε τὸ Ροβέρτο καὶ ὅταν ἀκόμα ἐκεῖνος πῆγε νὰ δῆ τὸ γέρο ἐφημέριο τῆς Ἁγίας Καικιλίας καὶ τὸν ἐξάδελφό του, νεαρὸ ἀββᾶ Τρεμάρ, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἄφιξί τους. Ὁ γέρος ἱερεύς, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν, εἶπε, σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου :

—Θὰ σὲ ξαναϊδῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Μάλιστα, κύριε ἐφημέριε.

Ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸ «Σπίτι μὲ τὶς «Πασχαλιές» μὲ τὸ ἁμάξι τῶν Κερβάλ, ἡ Ἰσαβέλλα εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο γλυκειᾶς εἰρωνείας :

—Νὰ σ' ἐξομολογήση θέλει ὁ ἐφημέριος ;

—Ναί, Μπέλλα μου.

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της ἐλαφρὰ καὶ εἶπε :

—Φτωχέ μου φίλε, τί μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς ; Ἡ ζωή σου εἶνε ὑποδειγματική... Σὲ ρωτάω, τί θὰ τοῦ ἐξομολογηθῆς ;

—Τὸ ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολύ, ἴσως! ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγη ἕνα λεπτὸ γέλιο πρόσχαρο καὶ κάπως εἰρωνικό. Συγχρόνως ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἔσφιξε τρυφερά:

—Ἆ! ἀγαπημένε τρελλέ;.. Μήπως ἀγαπάει κανεὶς ποτὲ πολύ. Ἐξ ἄλλου σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μ' ἀγαπᾶς λιγώτερο... Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!.. Καὶ δὲν θέλω νὰ πᾶς νὰ δῆς αὐτὸ τὸν ἐφημέριο...

—Μά, ἀγαπημένη μου, πρέπει...

—Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ εὐχαριστήσῃς ἐμένα... Μοῦ εἶπες μιὰ μέρα, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῆς τίποτε.. Εἶν' ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια!

—Ἒ λοιπόν, θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ πᾶς νὰ δῆς τὸν ἐφημέριο τῆς Ἁγίας Καικιλίας...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΟΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΛΛΙΓΚΕΡ

(Ἡ αἱματηρὰ δρᾶσις τοῦ τρομεροῦ κακούργου ποὺ αὐτοτιτλοφορήθηκε «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1»)

Γ'.

ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ μὲ τὸ σημερινό μας ἄρθρο, τὴν ἐξιστόρησι τῶν αἱματηρῶν κατορθωμάτων τοῦ Τζὼν Ντίλλιγκερ, τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου ἀριθ. 1», τοῦ σατανικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ διεδέχθη τὸν Ἄλ Καπόνε στὸ θρόνο τοῦ ἐγκλήματος.

Χαρακτηριστικὸ τῆς τόλμης καὶ τοῦ θάρρους τοῦ Ντίλλιγκερ εἶνε, τὸ ὅτι τὰ περασμένα Χριστούγεννα, χωρὶς νὰ λογαριάση, ὅτι χιλιάδες ἀστυνομικῶν καὶ ἰδιωτῶν τὸν κυνηγούσανε γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν νεκρὸ ἢ ζωντανό, ὅτι τὸ κεφάλι του εἶχε ἐπικηρυχθῆ ἀπὸ δέκα πολιτεῖες, ὅτι εἶχαν συσταθῆ εἰδικοὶ σύλλογοι, μὲ ἀποκλειστικὴ ἀποστολὴ τὴν ἐξόντωσί του καὶ ὅτι ἡ κυβέρνησι συνιστοῦσε δι' ἐκκλήσεων της πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ πυροβολήσουν κατὰ τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου», ὅπου καὶ ἂν τὸν συναντοῦσαν, ἔστω καὶ σὲ μιὰ ἐκκλησία ἀκόμη, χωρίς, λοιπόν, ὁ Ντίλλιγκερ νὰ τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὰ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν ἐναντίον του, πῆγε τὸν περασμένο Δεκέμβριο νὰ περάση τὰ Χριστούγεννα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του!..

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γέρου κουακέρου εἶχε κάνει τὴν προσευχή της κ' ἑτοιμαζότανε νὰ καθήση στὸ καλοστρωμένο τραπέζι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ ἀπὸ τὸ ἁμάξι κατέβηκαν ἕνας κομψοντυμένος νέος καὶ μιὰ γυναῖκα ὡραία, μὰ βαμμένη καὶ ἀρωματισμένη σ' ἀφάνταστο βαθμό...

—Ἐγὼ εἶμαι, πατέρα! εἶπε ὁ Ντίλλιγκερ,—γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ κομψοντυμένος νέος,—ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὸν γεννήτορά του. Μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴν ἐνόχλησι, μὰ ἤθελα τόσο πολὺ νὰ περάσω τὰ Χριστούγεννα κοντά σας, νὰ φάω μαζύ σας μιὰ γαλοποῦλα ψητή... Ἄ! λησμόνησα νὰ σοῦ συστήσω τὴν γυναίκα μου!...

Ὁ γέρο Ντίλλιγκερ ἄρχισε νὰ τρέμη ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ταραχή του. Εἶχε μῆνες ὁλόκληρους νὰ ξαναδῆ τὸ γυιό του. Ὡστόσο, εἶχε πληροφορηθῆ, μὲ συντριβὴ καὶ ταπείνωσι, τὰ αἱματηρὰ κατορθώματα τοῦ παιδιοῦ του, τὴν θλιβερὴ δόξα ποὺ ἀπόχτησε ὁ Τζὼν του...

Ὁ πατέρας τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ συστήση καὶ πάλι στὸ γυιό του—ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ὁ Τζὼν ἐγκλημάτισε γιὰ πρώτη φορὰ—νὰ πάη νὰ παραδοθῆ μόνος του στὴν ἀστυνομία, γιατὶ καταλάβαινε καὶ μόνος του, πὼς τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἰσακουσθῆ. Ἐξάλλου, ὁ γέρο Ντίλλιγκερ τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ καιρὸ ἀπόφασι, πὼς ὁ γυιός του θὰ πέθαινε μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ὡστόσο, ἦταν παιδί του. Τοῦ εἶχε ζητήσει φιλοξενία. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Κουακέρων, ἔπρεπε νὰ τὸν περιποιηθῆ.

—Κάθησε! τοῦ εἶπε. Κάθησε νὰ φᾶς μαζύ μας... Μά, τί βλέπω; Κουτσαίνεις τώρα ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι;

—Ὤ! δὲν εἶνε τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ Τζών, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του. Ἕνα ἐλαφρὸ ἀτύχημα...

Δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ μάθουμε τὴν συνέχεια τῆς συνομιλίας αὐτῆς. Ὁ γέρο Ντίλλιγκερ ὡμολόγησε στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία πῆγε καὶ τὸν βρῆκε γιὰ νὰ τοῦ ζητήση πληροφορίες, ὅτι ὁ γυιός του τὸν ἐπεσκέφθη πράγματι γιὰ νὰ τὸν χαιρετήση, ἀρνήθηκε ὅμως μὲ πεῖσμα νὰ πληροφορήση τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ποιὸ δρόμο ἀκολούθησε ὁ Τζών, φεύγοντας ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέμειναν νὰ τοὺς πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε, ὁ πατέρας, εἴτε ἐπειδὴ εἶχε βαρεθῆ τὴ ζωή του, εἴτε ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως στὸ τέλος μαρτυρήση τὸ παιδί του, ἅρπαξε ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ἕνα περίστροφο καί, πρὶν προφτάσει κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίση, τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα!...

Ἀπ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε ὁ Τζὼν μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, τὸ πιὸ τρομερὸ ὑπῆρξε ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του, ποὺ τὸν προκάλεσε μὲ τὴν κακὴ διαγωγή του!

* * *

Δυὸ ἀκριβῶς μέρες μετὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ γέρο Ντίλλιγκερ, γινότανε μιὰ ἐπίθεσι κατὰ τῆς Τραπέζης τῆς Πάνα, στὴν πολιτεία τοῦ Ἰλλινόϊς. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ποιὸς ὠργάνωσε τὴν ἐπίθεσι... Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὴ φορὰ αὐτή, ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ παρακολουθήση τὰ ἴχνη τῆς συμμορίας τοῦ Ντίλλιγκερ ὣς τὸ χωριὸ Ρινελάντερ. Μὲ τὴν πρώτη ἀψιμαχία ποὺ ἔδωσαν, οἱ γκάγκστερς τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, γιὰ νὰ ὀχυρωθοῦν ὅμως σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὸ δάσος Μέρσερ.

Οἱ ἀστυνομικοί, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐξαίρετη εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιαζότανε νὰ ξεμπερδεύουν μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν διαβόητο «Δημόσιο Κίνδυνο ἀριθ. 1», ἔλαβαν ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴ ἐξαφανιστῆ καὶ πάλι. Ὄχι μονάχα ἐζήτησαν ἐνισχύσεις ἀπ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς περιφερείας, ἀλλ' εἰδοποίησαν καὶ μιὰ ἀεροπορικὴ βάσι νὰ στείλη τρία ἀεροπλάνα, γιὰ νὰ παρεμποδίσουν τὴν φυγὴ τῶν γκάγκστερς!...

Ὁ Ντίλλιγκερ εἶχε μαζύ του ἔξη μονάχα συντρόφους: τρεῖς ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες, ἐρωτευμένες μαζύ του σὲ βαθμὸ νὰ ἔχουν ἀποφασίσει τὴ ζωή τους, προκειμένου νὰ τοῦ φανοῦν χρήσιμες! Καὶ ὅμως, μὲ τὴν ἐλαχίστη αὐτὴ δύναμι, ὁ Τζὼν κατώρθωσε ν' ἀντισταθῆ ὧρες ὁλόκληρες καὶ νὰ συνάψη μαζύ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς μιὰ μάχη ποὺ θὰ παραμείνη παροιμιώδης στὴν ἱστορία τοῦ ἀγῶνος τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τοῦ Ἐγκλήματος.

Ἡ πρώτη ἐπίθεσις τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τοῦ ξενοδοχείου στὸ ὁποῖο εἶχεν ὀχυρωθῆ ἡ συμμορία τοῦ Ντίλλιγκερ, ἄρχισε στὶς 10 τὸ βράδυ τῆς 28ης Δεκεμβρίου 1933. Ὡς τὶς 3 τὸ πρωῒ βάσταξε ἡ μάχη αὐτή. Ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος» εἶχε μαζύ του ἄφθονα μυδραλλιοβόλα καὶ ὅσες σφαῖρες θὰ χρειαζόντουσαν γιὰ μιὰ μεγάλη μάχη σὲ πόλεμο. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ πολεμοφόδια κατώρθωσε ν' ἀποκρούση τὴν πρώτη ἐπίθεσι...

Οἱ ἀστυνομικοὶ σταμάτησαν γιὰ λίγη ὥρα τὸ πῦρ καὶ ὕστερα ἐπετέθησαν καὶ πάλιν, ἐνῶ τ' ἀεροπλάνα πετοῦσανε χαμηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο..

Ξαφνικά, οἱ πολιορκημένοι γκάγκστερς σταμάτησαν τὸ τουφεκίδι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ προχώρησαν μὲ μεγάλη προφύλαξι, γιατὶ φοβόντουσαν μήπως ὁ Ντίλλιγκερ ἤθελε νὰ τοὺς παρασύρη σ' ἐνέδρα γιὰ νὰ τοὺς ξεκάνη ἀκοπώτερα. Δὲν τοὺς ὑπεδέχθη ὅμως καμμιὰ ὁμοβροντία. Ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, μπῆκανε μέσα καὶ βρήκανε τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τοὺς λιγοστοὺς πελάτες του δεμένους χειροπόδαρα. Μὰ δὲν ἀνακάλυψαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος γκάγκστερ. Ὁ Τζὼν καὶ οἱ ἄνθρωποί του κατώρθωσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν οὔτε τ' ἀεροπλάνα!...

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος» ξεγλυστροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας χωρὶς ν' ἀφήση κανένα νεκρό του στὸ πεδίο τῆς μάχης! Ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, δύο σκοτώθηκαν καὶ τέσσαρες τραυματίστηκαν βαρειά!...

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ντίλλιγκερ λήστεψε τρεῖς ἀκόμα Τράπεζες, ἀψηφῶντας καὶ τοὺς πολισμαν καὶ τοὺς στρατιῶτες, καὶ τοὺς ἀεροπόρους καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸ λαό, ὁ ὁποῖος διοργάνωσε τάγματα ἐθελοντῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἐξόντωσί του! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τρομοκρατήση τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνη νὰ ὀπισθοχωρήση!

Ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ ἐξηγέρθη ἐναντίον του σὰν ἕνας ἄνθρωπος!

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γι' αὐτόν!

Τὸ ὑπεράνθρωπο θάρρος του ἐπιβάλλει τὸν σεβασμό. Ἡ καταπληκτική του τόλμη προκαλεῖ τὸ δέος.

—Εἶμαι βέβαιος, πὼς ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ, καὶ ἂν ἀκόμα βγῆ νὰ κάνη μόνος του ἕναν περίπατο στὴν 42α ὁδὸ—τὸν κεντρικώτερο δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης—κανεὶς δὲν θὰ τολμήση νὰ τὸν πλησιάση καί, πολὺ περισσότερο, νὰ τὸν πυροβολήση, ἀδιάφορο ἂν γνωρίζη, ὅτι θὰ πάρη ἀμοιβὴ ὁλόκληρη περιουσία καὶ ὅτι θὰ κάνη ἕνα ἀνυπολόγιστο καλὸ στὴν πατρίδα του!...

Ξέρετε ποιὸς εἶπε τὰ λόγια αὐτά; Ὁ Κόλλινς, ὁ διαβόητος τέως δήμαρχος τοῦ Σικάγου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε κάποτε προσωπικὸς φίλος τοῦ Ἄλ Καπόνε, εἶνε ἁρμόδιος νὰ ἔχη γνώμη σὲ τέτοιου εἴδους ζητήματα.

Ἡ γυναῖκες ἰδίως, εἶνε ξετρελλαμένες μὲ τὸν Τζὼν Ντίλλιγκερ. Αἰσθάνονται γι' αὐτὸν μιὰ ἀγάπη ποὺ φτάνει τὰ ὅρια τῆς λατρείας. Μέχρι σήμερα, ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ συλλάβη πάνω ἀπὸ δεκαπέντε φιληναδίτσες τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου». Ἔ! λοιπόν, ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες ὄχι μονάχα ἀρνήθηκαν νὰ προβοῦν ἔστω καὶ στὴν παραμικρὴ ἀποκάλυψι σχετικὰ μὲ τὸν Ντίλλιγκερ, ἀλλὰ καὶ ὁρκίζονται ὅτι θὰ τοῦ μείνουν πιστὲς μέχρι θανάτου καὶ ὅτι εἶνε βέβαιες πὼς θἄρθῆ μιὰ μέρα νὰ τὶς ἐλευθερώση ἀπὸ τὶς φυλακές!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΧΑ νὰ δῶ τὸν Πιὲρ Λεβὶς ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκα, δηλαδὴ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Τὰ καλοκαίρια μου τὰ περνοῦσα τότε στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, ἡ ὁποία προτιμοῦσε τὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις ἀπὸ τὴν δροσερὴ Νορμανδία μὲ τὰ σκιερὰ δάση, ὅπου πήγαινε ὁ φίλος μου. Μὰ καλὰ τὸ εἶχα νοιώσει πὼς δὲν ταίριαζε γιὰ γυναίκα μου. Γι' αὐτό, μόλις διαλύθηκαν οἱ ἀρραβῶνες μας, ξαναγύρισα στὶς παληές μου συνήθειες καὶ στοὺς παληοὺς φίλους μου. Κι' ἔτσι, μόλις ἦρθε τὸ καλοκαῖρι, παράτησα τὸ Παρίσι στοὺς ξένους καὶ πῆγα νὰ ξεκουραστῶ στὴν Νορμανδία. Βρῆκα λοιπὸν τὸν Πιὲρ Λεβίς, πιὸ χλωμό, μὲ βαθουλωμένα μάτια καὶ μὲ κάτασπρα μαλλιά. Τί νἄχε; Μήπως ἦταν ἄρρωστος;

Μὲ δέχτηκε μὲ τὴν ἴδια παληὰ ἀγάπη, ἀνοίγοντας διάπλατα τὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ τὸ ἴδιο παράξενο γέλιο του. Ὁ Πιὲρ Λεβὶς ζοῦσε μονάχος, σ' ἐκεῖνο τὸ ἥσυχο Νορμανδικὸ χωριό, γιατὶ ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ κυνῆγι. Μὰ ἦταν ἕνας ἀλλόκοτος κυνηγός. Ἡ ξύλινη βίλλα του ἦταν ἕνα μικρὸ μουσεῖο, γεμάτο ἀπὸ βαλσαμωμένες ἀλεποῦδες, λύκους, τσακάλια κι' ἀπ' ὅλα τὰ ἁρπακτικὰ πουλιά. Μερικὰ γεράκια του ἦσαν περίφημα κι' ἄξιζαν μὰ τὴν ἀλήθεια ἕνα κομμάτι χρυσάφι. Ὁ φίλος μου ἦταν ἀπ' τὸν Καναδᾶ κι' ἀπὸ μητέρα Ἀμερικανίδα...

Καθήσαμε λίγο στὸ γραφεῖο του κι' ἔπειτα ὁ Πιὲρ Λεβὶς μ' ὁδήγησε στὸ μεγάλο δωμάτιο, ποὺ τὸ εἶχε μεταμορφώσει σὲ μουσεῖο. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μ' ἄφησε νὰ περάσω πρῶτος, γιὰ νὰ μοῦ κάνη κάποια ἔκπληξι. Κι' ἀλήθεια, στὴ μέση τοῦ δωματίου, βρισκόταν μιὰ μεγάλη ἀετοφωληὰ μὲ τρεῖς μικροὺς ἀετούς, βαλσαμωμένους. Εἶχαν τὸ ράμφος τους μισανοιχτό. Ἕτοιμοι λὲς ν' ἁρπάξουν κάτι καὶ τὰ γυάλινα μάτια τους, ἄστραφταν περίεργα μέσα στὴ σκιά.

—Ποῦ τὴ βρῆκες τὴ φωληά; ρώτησα μὲ κάποιο φόβο τὸν Λεβίς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρά.

—Στὸ δάσος! μοῦ ἀπάντησε. Ἐδῶ κοντά... Σκότωσα τὴ μάνα τους, μὰ ὁ ἀετὸς πρόφταξε καὶ πέταξε. Τὰ μικρά, τἄπιασα ζωντανά. Μὰ μὲ ξέσκισαν μὲ τὸ ράμφος τους καὶ τὰ στραγγάλισα...

Κι' ὁ Λεβὶς ἀνασήκωσε τὸ βελούδινο μανίκι τῆς ρόμπας του καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μπράτσο του, καταπληγωμένο ἀπ' τὶς τσιμπιές.

—Ξαναγύρισα πολλὲς φορὲς στὸ δάσος, συνέχισε ὁ κυνηγός, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ πετύχω καὶ τὸν ἀετό. Δὲν τὸν ἔπιασε τὸ σημάδι μου.

—Μά, ἀφοῦ τοῦ χάλασες τὴ φωληά, θὰ ἔχη φύγει ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη... τοῦ ἀπάντησα.

—Ὄχι, δὲν ἔφυγε! φώναξε ὁλόχαρος ὁ Λεβίς.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πειά. Ἡ νύχτα σιγὰ-σιγὰ ἔρριχνε τὴν βαθειὰ σκιά της. Βγήκαμε στὴν πόρτα γιὰ νὰ δοῦμε τὸν κάμπο μὲ τὸ μούχρωμα. Στὸν φωτεινὸ ἀκόμα οὐρανό, ὁ Πιὲρ Λεβὶς μοῦ ἔδειξε τότε ἕνα μαῦρο σημεῖο.

—Νάτος! Αὐτὸς εἶνε! Ὁ ἀετός! Κάθε βράδυ, τέτοια ὥρα πετάει πάνω ἀπ' τὸ χωριό, σὰν νὰ γυρεύη τὴν φωληά του.

Ἦταν καιρὸς πειὰ ν' ἀποχαιρετήσω τὸν φίλο μου. Ὁ Πιὲρ Λεβὶς μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του: ἦταν κρῦο καὶ ἱδρωμένο. Χέρι ἀρρώστου.

* * *

Ὅπως τὸ εἶχα καταλάβει, ὕστερ' ἀπὸ πέντε μέρες, ὁ Πιὲρ ἀρρώστησε βαρειά. Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνη γρήγορα μιὰ ἐγχείρησι. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μεταφέρη τὸν ἄρρωστο στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ κατάστασί του ἦταν κρίσιμη κι' ἡ ἐγχείρησι ἔπρεπε νὰ γίνη στὸ σπίτι. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουμε καιρό. Ἄδειασα γρήγορα τὸ σαλόνι ποὺ ἦταν δίπλα στὴν κάμαρη τοῦ ἀρρώστου, τέντωσα καθαρὰ σεντόνια στοὺς τοίχους, ἔβαλα στὴ μέση ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ δυνάμωσα τὸ φῶς μ' ἕνα μεγάλον ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα. Τὸ σαλόνι ἔτσι ἔγινε ἕνας πρόχειρος χειρουργικὸς θάλαμος.

—Φῶς! Θέλω φῶς! μοῦ ἔλεγε ὁ γιατρός.

Μὰ ὅταν εἶδε, ὅτι ἡ λάμπα ἦταν ἑκατὸ κηρίων, ἡσύχασε. Σὲ λίγο λοιπὸν ἔφτασε ὁ χειροῦργος μὲ τὸ βοηθό του. Μόλις ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ κυνηγοῦ, κατάλαβα πὼς παραδεχόταν τὴν διάγνωσι τοῦ γιατροῦ κι' ὅτι ὁ Πιὲρ Λεβὶς τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα. Ἡ τύχη του θὰ παιζόταν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ φοροῦσε τὰ γάντια του ὁ χειροῦργος, πῆγα κοντά του καὶ τὸν ρώτησα στ' αὐτί:

—Κινδυνεύει;

—Μάλιστα... Ἡ κατάστασίς του εἶνε κρίσιμη.

—Ὑπάρχει ἐλπίδα;

—Ἡ ζωή του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ὅσο πιὸ γρήγορα γίνει ἡ ἐγχείρησις, τόσες περισσότερες ἐλπίδες ἔχουμε γιὰ τὴ ζωή του...

Θεέ μου! Ἦταν ἀπίστευτο! Ὁ Λεβίς... Αὐτὸς ὁ σκληραγωγημένος κυνηγός, ἡ «ἀρκούδα τοῦ Καναδᾶ», ὅπως τὸν ἔλεγα, εἶχε τσακίσει τόσο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια! Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴ λύπη, ἀποτραβήχτηκα στὴ βιβλιοθήκη γιὰ ν' ἀφήσω ἐλεύθερους τοὺς γιατρούς. Πῆρα μάλιστα καὶ κάποιο βιβλίο καὶ προσπάθησα νὰ διαβάσω γιὰ νὰ ξεχαστῶ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μυαλό μου σκοτίσθηκε καὶ τὰ γράμματα ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν μπρὸς στὰ μάτια μου. Παράτησα τότε τὸ διάβασμα καὶ κόλλησα τὸ μέτωπό μου στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου γιὰ νὰ τὸ δροσίσω. Ἔπειτα ξαναγύρισα στὴν πολυθρόνα μου καὶ πῆρα πάλι τὸ βιβλίο. Μὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἔσβυσε τὸ φῶς! Ἀμέσως τότε συλλογίσθηκα: θὰ κάηκε ἡ ἀσφάλεια. Καὶ ψηλαφιστά, πῆγα κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἔξω, ἦταν σβυστὰ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ. Κι' ἡ νύχτα, εἶχε πέσει παντοῦ μὲ βαρὺ καὶ πνιχτὸ σκοτάδι...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα μιὰ μεγάλη φασαρία στὸ διάδρομο καὶ τὴ φωνὴ τοῦ γιατροῦ ποὺ στέναζε σὰν νὰ οὔρλιαζε:

—Γρήγορα! Μιὰ λάμπα! Γρήγορα! Γρήγορα! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μιὰ λάμπα!

Ὥρμησα τότε ἔξω ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη κι' ἔπεσα πάνω στὴν ὑπηρέτρια:

—Μιὰ λάμπα! τῆς φώναξα κι' ἐγώ, σὰν τρελλός.

Καὶ μαζύ, στὸ φῶς ἑνὸς ἀναπτῆρα, ψάξαμε στὴν κουζίνα, ὅπου ἀνακαλύψαμε μιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου.

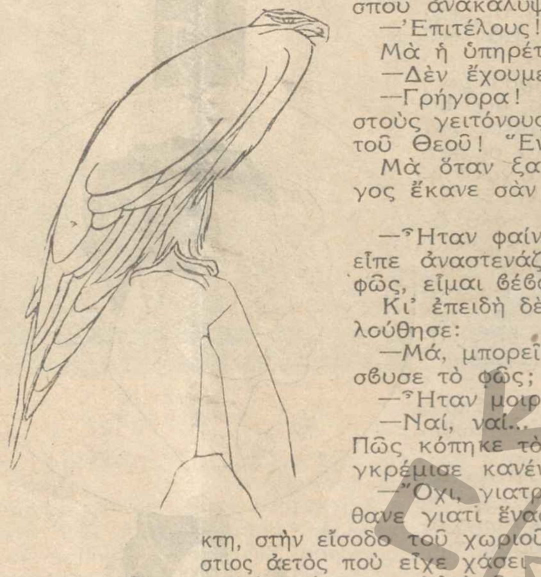

—Ἐπιτέλους! Σωθήκαμε! φώναξα ὁλόχαρος.

Μὰ ἡ ὑπηρέτρια μοῦ ψιθύρισε τρομοκρατημένη:

—Δὲν ἔχουμε πετρέλαιο στὸ σπίτι, κύριε...

—Γρήγορα! Τρέξε νὰ βρῆς κεριά. Πήγαινε στοὺς γειτόνους!... Ζήτησε ἕνα φῶς! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἕνα φῶς! Ἕνα φῶς!

Μὰ ὅταν ξαναγύρισε ἡ ὑπηρέτρια, ὁ χειροῦργος ἔκανε σὰν τρελλός, στὸν σκοτεινὸ διάδρομο...

* * *

—Ἦταν φαίνεται μοιραῖο! Ναί... μοιραῖο!...μοῦ εἶπε ἀναστενάζοντας βαθειά. Ἂν δὲν ἔσβυνε τὸ φῶς, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔσωνα τὸν φίλο σας.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἀπαντοῦσα, ὁ χειροῦργος ἐξακολούθησε:

—Μά, μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ μάθη κανεὶς γιατὶ ἔσβυσε τὸ φῶς;

—Ἦταν μοιραῖο! τοῦ ἀπάντησα.

—Ναί, ναί... Μὰ τί συνέβη; Ξέρετε τί συνέβη; Πῶς κόπηκε τὸ ρεῦμα; Μήπως κανένα αὐτοκίνητο γκρέμισε κανέναν στύλο;

—Ὄχι, γιατρέ, τοῦ ἐξήγησα. Ὁ Πιὲρ Λεβὶς πέθανε γιατὶ ἕνας ἀετὸς ἔπεσε πάνω στὸ μεταλλάκτη, στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, καὶ τὸν χάλασε...ναί, ἕνας τεράστιος ἀετὸς ποὺ εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὴ φωληά του!...

Καὶ πράγματι. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, ἡ μοιραία ἀλήθεια.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

—Θέλω νὰ ἀσφαλίσω χίλια τσιγάρα κατὰ τοῦ πυρός, κύριε! εἶπε μιὰ ἡμέρα ἕνας Ἄγγλος, στὸν διευθυντὴ πυρασφαλιστικῆς ἑταιρείας.

—Εὐχαρίστως! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Κανόνισαν τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας, τὰ ἀσφάλιστρα κι' ἡ ὑπόθεσις σταμάτησε.

Σ' ἕνα μῆνα ὁ Ἄγγλος ξαναπαρουσιάσθηκε:

—Ἐκάηκαν τὰ τσιγάρα μου καὶ θέλω τὰ ἀσφάλιστρά μου! εἶπε.

—Δὲν ἔχουμε εἴδησι γιὰ τὸ ἀτύχημα! εἶπε ὁ διευθυντής. Πῶς συνέβη ἡ πυρκαϊά;

—Ἁπλούστατα, τὰ κάπνισα ἕνα-ἕνα. Ἰδοὺ καὶ ἡ σχετικὴ βεβαίωσις τοῦ ξενοδόχου μου, καθὼς καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου! εἶπε φλεγματικὰ ὁ Ἄγγλος.

Κι' ὁ εἰρηνοδίκης κατόπιν, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχρεώση τὴν ἑταιρεία σὲ ἀποζημίωσι τοῦ πρωτοτύπου πελάτου της, μιὰ ποὺ τὸ ἐμπόρευμά του κατεστράφη ὑπὸ «πυρός»!!..

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ZSOLT HARSAUZ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ - ΣΑΙΝ ΜΟΡΙΤΣ

1.

Τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο κι' ἔτσι ἡ κ. Ἄννα Σανὶν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάθεται μονάχη στὸ τραπέζι τοῦ ρεστωράν. Τὶς δυὸ τελευταῖες μέρες πέρασε ἥσυχα, δίχως τὴν ἐνοχλητικὴ συντροφιὰ κανενός. Τὴν τρίτη ὅμως, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, ἕνας κοντούλης καὶ ροδοκόκκινος Ἑλβετός, ὑποκλίθηκε μπροστά της.

—Λυποῦμαι πολύ, κυρία, τῆς εἶπε, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ βάλουμε κι' ἄλλα τραπέζια στὸ ρεστωράν. Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει χῶρος· Θὰ σᾶς ἀνησυχήσουμε λοιπόν, γιατὶ τὸ τραπέζι σας θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς γιὰ τρία ἄτομα. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοποθετήσουμε ἐδῶ πέρα μιὰ κυρία ποὺ ἦρθε σήμερα ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη. Καθὼς βλέπετε, εἶνε συμπατριώτισσά σας..·

Ἡ Ἄννα χαμογέλασε μ' εὐγένεια. Τί μποροῦσε νὰ κάνη; Εἶχε μαζευτῆ τόσος κόσμος σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Σαὶν-Μόριτς!

Τὸ μεσημέρι λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ γευματίση μὲ μιὰ κυρία μὲ γκρίζα μαλλιά, τρομερὰ φλύαρη καὶ ὑποχονδριακή. Τὴν ἔλεγαν Ντογκάρ, ἦταν βαθύπλουτη κι' εἶχε πάει στὸ Σαὶν-Μόριτς γιὰ κάποια θεραπεία, σ' ἕναν εἰδικὸ γιατρό

—Θεέ μου, στέναξε ἡ Ἄννα ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό της, πῶς θὰ περάσω μαζύ της ἀκόμη τρεῖς ἑβδομάδες; Τί φλύαρη γυναῖκα!

2.

Πέρασαν πέντε μέρες. Ἡ Ἄννα ἤξερε τώρα τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ γιατροῦ τῆς κυρίας μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, σὰν νὰ ἦταν παληὸς γνώριμός της.

—Ἡ Λόττε, ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ μου, τῆς εἶπε τὸ μεσημέρι ἡ κ. Ντογκάρ, μοῦ διηγήθηκε σήμερα ἀπίστευτα πράγματα. Μὰ πρῶτα μὲ ὥρκισε νὰ μὴν πῶ τίποτα σὲ κανένα... Ἔ, λοιπόν, ἡ Λόττε θέλει νὰ χωρίση.

—Γιατί; ρώτησε ἀφηρημένη ἡ Ἄννα·

—Γιατὶ ἡ Λόττε εἶνε πολύ, πάρα πολὺ ὥμορφη. Καὶ στενοχωριέται. Βρίσκει πολὺ πληχτικὸ τὸν ἄνδρα της. Φαντασθῆτε, ὅτι κάνει καὶ τρεῖς μέρες νὰ ξυριστῆ! Εἶνε ἀφοσιωμένος στὴν ἐπιστήμη του. Ἔπειτα, εἶνε λιγάκι κωμικός... Πρέπει νὰ τὸν δῆτε, ἀγαπητή μου. Θέλετε νὰ σᾶς πάρω αὔριο μαζύ μου;

—Αὔριο, λυποῦμαι πολύ, μὰ ἔχω κάποια δουλειά, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἄννα καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ἀρκετὰ τὴν εἶχε ζαλίσει ἡ κ. Ντογκάρ· Θεέ μου! Ἄς ἐρχόταν λοιπὸν ἕνας τρίτος στὸ τραπέζι τους. Μόνο ἔτσι θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν φλυαρία τῆς συμπατριώτισσάς της.

3.

Καὶ ὁ τρίτος ἦρθε. Ἦταν κι' αὐτὸς Οὗγγρος καὶ τὸν ἔλεγαν Λαδίσλαο Σεμπό: Ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ἄνδρας καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρόνων. Καὶ φίλαθλος. Μὰ δειλός. Ὅταν τοῦ μιλοῦσε ἡ Ἄννα καὶ τὸν κύτταζε στὰ μάτια, κοκκίνιζε ἀπὸ τὴν ντροπή του. Χρειάσθηκαν νὰ περάσουν δυὸ ὁλόκληρες μέρες γιὰ νὰ τολμήση νὰ πῆ στὴν Ἄννα:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, μὰ εἶδα στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου ὅτι λέγεστε Σανὶν κι' ὅτι εἴσαστε ἡ χήρα τοῦ Ἀνδρέα Σανίν.·. Στὸν πόλεμο, ξέρετε, εἶχα γνωρίσει ἕναν ἀξιωματικὸ Σανίν. Ὅταν γυρίσαμε στὴ Βουδαπέστη, ἄνοιξε ἕνα κατάστημα ἀθλητικῶν εἰδῶν...

—Ἦταν ὁ ἄνδρας μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννα. Τὸ κατάστημα τώρα τὸ ἔχω ἐγώ...

—Τί σύμπτωσις! ἔκανε ὁ Σεμπό.

—Μὰ κι' ἐσεῖς, ποιὸς εἴσαστε; τὸν ρώτησε, περίεργη, ἡ Ἄννα. Δὲν ξέρω παρὰ μονάχα τ' ὄνομά σας...

—Πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσετε... ψιθύρισε ὁ Σεμπό. Εἶμαι λιγάκι δειλὸς μπροστὰ σὲ μιὰ ὥμορφη κυρία.·. Ὅταν τελείωσε λοιπὸν ὁ πόλεμος, ἄρχισα νὰ ἐργάζωμαι ὡς μηχανικὸς σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Τὸ φθινόπωρο, τὸ ἐργοστάσιο ἔκλεισε κι' ἔμεινα δίχως δουλειά. Μά, εὐτυχῶς, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, κληρονόμησα μιὰ βαθύπλουτη θεία μου. Κι' ἔτσι, μόλις κανόνισα τὶς δουλειές μου, ἦρθα ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ ξεκουραστῶ καὶ νὰ κάνω λίγο σπόρ...

Κι' ὁ Σεμπὸ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη μὲ τὴν Ἄννα, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ κ. Ντογκάρ. Εἶχε ἄλλα νέα ἀπὸ τὴν Λόττε: τὸ εἶχε πάρει πειὰ ἀπόφασι. Θὰ χώριζε τὸν ἄνδρα της καὶ θὰ γινόταν μπαλλαρίνα.

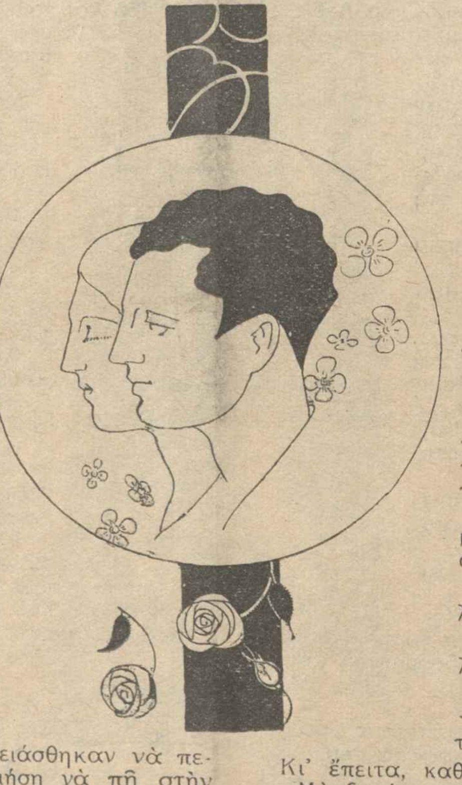

4.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Ἄννα κι' ὁ Σεμπὸ βγῆκαν νὰ κάνουν λίγο σκὶ καὶ γύρισαν τὸ βράδυ ὁλόχαροι κι' εὐχαριστημένοι· Ὁ Σεμπὸ ἦταν περίφημος σκιὲρ κι' ἡ Ἄννα εἶχε μείνει κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν συντροφιά του.

Ὁ δειλὸς Σεμπὸ σιγὰ-σιγὰ εἶχε πάρει θάρρος κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλάη.

—Ἔχετε δουλειὲς μὲ τ' ἀθλητικὰ εἴδη, κυρία; ρώτησε μιὰ στιγμὴ τὴν χήρα τοῦ φίλου του.

—Ἀρκετές, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννα, μά.·.

Ἤθελε νὰ πῆ, ὅτι μὲ λίγα κεφάλαια καὶ μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ἀνδρὸς θὰ τὰ κατάφερνε καλύτερα. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ἐκφράση τὴ σκέψι της. Καὶ ἄλλαξε τὴν κουβέντα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ σκί, γιὰ τὰ σπὸρ στὰ χιόνια κι' ὕστερα τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ χορέψουν στὸ ντάνσιγκ τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν τόσο εὔθυμη! Τόσο εὐτυχισμένη!...

5.

«Ἀγαπητὴ Εἰρήνη,—ἔγραφε ἡ Ἄννα στὴν ἀδελφή της, ποὺ ἦταν μιὰ μεγάλη μοδίστα τῆς Βουδαπέστης,—αὐτὸς ὁ Σεμπό, ξέρεις ποιός, ἐκεῖνος ποὺ σοῦ ἔγραψα ὅτι εἶνε περίφημος σκιέρ, ἀρχίζει νὰ μοῦ γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος· Εἶνε πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Μὰ εἶνε τρομερὰ δειλός. Βλέπω, ὅτι τοῦ ἀρέσω..: Κι' ὡστόσο ἀκόμα δὲν τόλμησε νὰ μοῦ πῆ τίποτα...»

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ἡ Ἄννα κι' ὁ Σεμπὸ πήγανε στὴ λίμνη νὰ παρακολουθήσουν τὸ πρωτάθλημα τοῦ πατινάζ. Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' αὐτοὺς καθόταν ἕνα ἐρωτευμένο ζευγαράκι.

—Πόσο εἶνε εὐτυχισμένοι! ψιθύρισε ἡ Ἄννα στὸν Σεμπό.

Ὁ Σεμπὸ τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιὰ κι' ἔγινε κατακόκκινος σὰν παπαροῦνα. «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε σὰν μικρὸ παιδί... συλλογίσθηκε ἡ Ἄννα. Κρῖμα!.·. Γιατὶ μοῦ εἶνε πολύ, πάρα πολὺ συμπαθητικός...»

Καὶ τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια.

6.

Ἡ Ἄννα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παίξη τὸ τελευταῖο της χαρτί. Τὸ βράδυ εἶχαν βγῆ νὰ κάνουν ἕναν περίπατο καὶ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ ποὺ πατοῦσαν πάνω στὰ χιόνια, ὁ Σεμπὸ γλύστρησε καὶ πιάσθηκε ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἑνὸς κήπου γιὰ νὰ μὴν πέση· Πάνω σ' αὐτὰ τὰ κάγκελλα ἦταν μιὰ ταμπέλλα: «Δόκτωρ Νεγκρέσκο». Καὶ δίπλα, πάνω ἀπὸ τὸ γραμματοκιβώτιο: «Παρακαλῶ νὰ ρίχνετε ἐδῶ μέσα τὰ γράμματα».

—Τί ἀστεῖο! ἔκανε ἡ Ἄννα. Αὐτὴ ἡ ταμπέλλα εἶνε σὰν νὰ σοῦ λέη νὰ γράψης κάτι σ' αὐτὸν τὸν δόκτορα Νεγκρέσκο.

—Καὶ δὲν τοῦ γράφουμε! τῆς ἀπάντησε γελῶντας ὁ Σεμπό.

Ἔχωσε λοιπὸν τὸ χέρι στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε ἕνα κομμάτι χαρτί. Μὰ δὲν εἶχε μολύβι.

—Σταθῆτε, θὰ σᾶς δώσω τὸ κόκκινο κραγιόνι μου, τοῦ εἶπε ἡ Ἄννα κι' ἄνοιξε τὴν τσάντα της.

Κι' ἔπειτα, καθὼς τοῦ ἔδινε τὸ κραγιόνι τῶν χειλιῶν της:

—Μὴ ξεχάσετε ὅμως νὰ μοῦ τὸ δώσετε πίσω, γιατὶ τὸ θέλω γιὰ τὸ ταξεῖδι·

—Γιὰ ποιὸ ταξεῖδι; ρώτησε ὁ Σεμπό, χλωμιάζοντας.

—Μὰ φεύγω αὔριο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννα..

Ὁ Σεμπὸ τὴν κύτταξε σαστισμένος κι' ὕστερα ψιθύρισε κομπιάζοντας:

—Γιὰ πάντα;

—Μὰ ναί, γιὰ πάντα... Ἐμπρός, λοιπόν..· Γράψτε τὸ γράμμα στὸ γιατρὸ Νεγκρέσκο... Τὸ ξεχάσατε;

Ὁ Σεμπὸ ἀκούμπησε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ πάνω στὴν τσάντα τῆς Ἄννας καὶ στὸ φῶς τῆς εἰσόδου τοῦ γιατροῦ ἔγραψε μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι:

«Νεγκρέσκο, εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμέν...»

Μὰ δὲν ἔφτανε τὸ χαρτί, γιατὶ τὰ γράμματα μὲ τὸ κόκκινο κραγιόνι ἦσαν μεγάλα.

—Δὲν πειράζει! φώναξε ὁλόχαρη ἡ Ἄννα

Ὁ Σεμπό, σαστισμένος ἀπὸ τὴν τόλμη του, ἔρριξε τὸ χαρτὶ στὸ γραμματοκιβώτιο κι' ἔπειτα γύρισε καὶ μ' ἕνα ἀπότομο ἀγκάλιασμα, ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του τὴν Ἄννα καὶ τ ησε μ' ἕναν τρελλὸ καὶ τρυφερὸ ἔρωτα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὥρισαν τὴ μέρα τῶν ἀρραβώνων τους.

7.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἡ κ. Ντογκὰρ τοὺς ὑποδέχθηκε στὸ τραπέζι μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

—Ἔχω σπουδαῖα νέα! τοὺς εἶπε. Ἡ Λόττε δὲν θέλει πειὰ νὰ πάρη διαζύγιο. Ἀνακάλυψε, ὅτι κάποια γυναῖκα εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἡ Λόττε κάθε πρωΐ παίρνει τὴν ἀλληλογραφία του ἀπὸ τὸ γραμματοκιβώτιο καὶ σήμερα ἀνακάλυψε μέσα σ' αὐτὴν ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα. Φαντασθῆτε, ὅτι ἦταν γραμμένο μ' ἕνα κόκκινο κραγιόνι τῶν χειλιῶν! Καὶ ξέρετε; Δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἄνδρα της. Μὰ εἶνε τώρα ὑπερήφανη γι' αὐτὸν καὶ φοβᾶται μήπως τῆς τὸν κλέψει καμμιὰ γυναῖκα!.. Φυσικά, δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι πειὰ νὰ τὸν χωρίση...

—Καὶ ζοῦν εὐτυχισμένα; τὴ ρώτησε ἡ Ἄννα.

—Σὰν κι' ἐσᾶς! τῆς ἀπάντησε ἡ πονηρὴ κ. Ντογκάρ, ποὺ εἶχε καταλάβει ἀπὸ μέρες τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους. Κι' ἔτσι ἡ Ἄννα κι' ὁ Σεμπό, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ σχόλια, ἀναγκάσθηκαν ν' ἀρραβωνιασθοῦν τὴν ἄλλη μέρα στὸ Σαὶν Μόριτς.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΑΤΑΪΔΡΩΜΕΝΟΣ καὶ πεινασμένος ὁ φτωχὸς ζευγᾶς, ἔμπηξε τὸ ἀλέτρι του στὸ χῶμα, ξέζεψε τὰ ἄλογα νὰ ξεμουδιάσουν καὶ τράβηξε κάτ' ἀπ' τὸν ἴσκιο τοῦ δένδρου.

Ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ δισάκκι γιὰ νὰ βγάλη τὸ μαῦρο κριθαρένιο ψωμί του, μὰ ἀμέσως στάθηκε ξαφνιασμένος: Τὸ ξερὸ μισοκάρβελο εἶχε κάνει φτερὰ μυστηριωδῶς!

—Καλὴ δουλειὰ κι' αὐτή! μουρμούρισε. Κανένας δὲν ἦρθε ἐδῶ ἀπ' τὸ πρωΐ, κι' ὅμως κάποιος μοὔκλεψε τὸ ψωμί!...

—Γιὰ νὰ δοῦμε!..· Θὰ βλαστημήση ἄραγε ὁ φουκαρᾶς; μουρμούριζε τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἕνας τσαχπίνης μικροδιαβολάκος, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀπαρατήρητος εἶχε κλέψει τὸ ψωμὶ τοῦ ζευγᾶ.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω; ἐξακολούθησε νὰ μουρμουρίζη ὁ ἀγαθὸς χωρικός. Ἔ, ὅποιος μοῦ τὄκλεψε, θὰ πεινοῦσε φαίνεται κι' αὐτός... Ἄς τὸ φάη λοιπὸν στὴν ὑγειά μου, κι' ὅσο γιὰ μένα δὲν θὰ πεθάνω βέβαια ἀπ' τὴν πεῖνα!

Τὸ διαβολάκι, κρυμμένο καθὼς ἦταν πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὰ καμώματα τοῦ χωρικοῦ καὶ χολόσκαζε:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸ πάρη ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ βλαστημήση καθόλου; ψιθύρισε ξανά. Καὶ βλέποντας, ὅτι ὁ χωρικὸς ἤπιε νεράκι μὲ ἐγκαρτέρησι κ' ἔπειτα ξανάπιασε τὸ ἀλέτρι του, ἔτρεξε κι' αὐτὸς νὰ συμβουλευθῆ τὸν ἀρχιδιάβολο.

—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν μπορῆς νὰ κολάσης ἕναν ἀμάθητο παληοχωριάτη; ξεφώνισε θυμωμένος ὁ ἀρχιδιάβολος. Ἀλλοίμονό μας ἂν συνηθίσουν ἔτσι κι' αὐτοὶ κι' ἡ γυναῖκες τους.. Μαῦρα κεσάτια τότε θὰ μᾶς δέρνουν, ἐνῶ ὁ Παράδεισος θὰ πλημμυρίση ἀπὸ ἀνθρώπους!..

—Καὶ τί νὰ κάνω, ἀφεντικό; ρώτησε τρομαγμένος ὁ μικροδιαβολάκος.

—Νὰ κόψης τὸ λαιμό σου! ξαναφώναξε ὁ ἀρχιδιάβολος. Σοῦ δίνω προθεσμία τρία χρόνια κι' ἂν δὲν μπορέσης νὰ κολάσης μέσα σ' αὐτὰ τὸν ζευγᾶ, θὰ σὲ λούσω μὲ ἁγιασμό, κακομοίρη μου·.. Δίνε του τώρα, καὶ τὸ νοῦ σου!...

Ἡ φοβέρα τοῦ λουσίματος μὲ τὸ Ἅγιο Νερό, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της κι' ὁ μικροδιαβολάκος τσακίστηκε νὰ ξαναγυρίση στὴ γῆ, βιαστικὸς κι' ἀποφασισμένος νὰ νικήση.

Ἔχοντας τώρα στὸ διαβολικὸ μυαλό του ἕνα πραγματικῶς διαβολικὸ σχέδιο, μεταμορφώθηκε σὲ ἀγαθὸ ἐργάτη καὶ πῆγε νὰ συναντήση τὸν ζευγᾶ. Ἀπὸ ψιλοκουβέντα σὲ ψιλοκουβέντα, κατάφερε νὰ τὸν πείση νὰ σπείρη γεννήματα σὲ βαλτώδη μέρη. Κι' ἔτσι, ἐνῶ ἡ χρονιὰ πέρασε ξερὴ καὶ καταστρεπτικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους χωρικούς, ὁ ζευγᾶς θέρισε τὰ χωράφια του γεμάτα ἀπὸ ἄφθονο κι' ἐκλεκτὸ καρπό!..·

Τὴν ἑπόμενη χρονιά, ὁ ζευγᾶς, σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλὴ πάντοτε τοῦ διαβολοεργάτη του, ἔσπειρε στὶς βουνοπλαγιές. Ἡ χρονιὰ κύλησε καταστρεπτικὴ ἀπ' τὶς πλημμύρες καὶ τὶς βροχές, κι' ἔτσι ἐνῶ τὰ γεννήματα τῶν ἄλλων παρασύρθηκαν ἀπ' τὰ νερὰ ἢ σάπισαν, ὁ ζευγᾶς θησαύρισε τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἤξερε ποῦ νὰ διαθέση τὰ πλούτη του!

—Ἀγόρασε μπόλικα κρασιὰ τουλάχιστον, καϋμένε! συμβούλευσε ὁ διαβολάκος τὸν πλούσιο πειὰ ζευγᾶ. Ἔτσι, κι' ἐσὺ θὰ εὐφραίνεσαι πίνοντας, καὶ τοὺς ἄλλους θὰ κερνᾶς!...

Ἡ συμβουλὴ ἔπιασε, καὶ ὁ μικροδιαβολάκος φώναξε κρυφὰ κοντά του τὸν ἀρχιδιάβολο:

—Ἐδῶ τώρα νὰ ἰδῆς τί πατιρντὶ θὰ γίνῃ! τοῦ εἶπε περήφανα γιὰ τὴν ἐπιτυχία του·

Καὶ πραγματικὰ κρυμμένοι οἱ δυὸ «Ὀξαποδῶ» ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν συνέχεια. Εἶδαν λοιπὸν τὸν ζευγᾶ, ντυμένο μὲ πολυτελέστατα φορέματα, νὰ στέλνη προσκλήσεις γιὰ γλέντι σὲ ὅλους τοὺς πλουσίους ποὺ ἄλλοτε τὸν περιφρονοῦσαν.

Ἐκεῖνοι πάλι, θαμπωμένοι ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἄλλοτε ταπεινοῦ ζευγᾶ, θεώρησαν τιμή τους νὰ πᾶνε καὶ τὸ γλέντι στήθηκε γερό. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἡ γυναῖκα τοῦ ζευγᾶ, ντυμένη μὲ ὑπέροχες τουαλέττες, ἀλλὰ ἀδέξια καὶ χονδροειδής, ὅπως πάντα, σβάρνισε μὲ τὸ χέρι της ἕνα ποτῆρι μὲ κρασὶ καὶ λέρωσε τὸ τραπεζομάντηλο.

—Νά, στραβοποῦλι τοῦ διαβόλου! φώναξε ὁ πρώην ζευγᾶς θυμωμένος. Γιὰ ξέπλυμα μπουγάδας τὸ πέρασες τὸ κρασάκι. γιὰ νὰ τὸ χύνης ἔτσι;·.

—Περίφημα, ἴσαμε δῶ!... ψιθύρισε ὁ ἀρχιδιάβολος στὸν διαβολάκο. Ἀρχίζουμε καθὼς βλέπω, θαυμάσια!...

—Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη, ἀφεντικό!.·. μουρμούρισε ἐκεῖνος, τρίβοντας μὲ καμάρι τὰ νυχωτὰ δάχτυλά του. Ἔχεις νὰ ἰδῆς ἀκόμα νταραβέρι, ποὺ θὰ νομίσης πῶς ὀνειρεύεσαι!...

Ὁ Λέων Τολστόη

Εἶχε δίκαιο ὁ μικροσκοπικὸς ἐκεῖνος τραγοπόδαρος, γιατὶ λίγη ὥρα μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ ἐπεισόδιο, πέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνας πεινασμένος καὶ κουρελλιάρης γεροντάκος. Ἀκούγοντας ὁ καϋμένος τόσο θόρυβο καὶ τόσα ξεφαντώματα στὸ σπίτι τοῦ ζευγᾶ, τρύπωσε κι' ἐκεῖνος μέσα καὶ στάθηκε σὲ μιὰ γωνιά, ταπεινός.

—Ὦ, διάβολε! γκρίνιασε ὁ ζευγᾶς μόλις τὸν εἶδε. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, νὰ ταΐζουμε καὶ νὰ ποτίζουμε ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς ἀλῆτες!

Καί, γυρίζοντας τὴν πλάτη στὸν ἄτυχο ζητιᾶνο, ποὺ ξεροκατάπινε τὸ σάλιο του, ἄρχισε νὰ πίνη κρασὶ καὶ νὰ χαριεντίζεται μὲ τοὺς ἄλλους μισομεθυσμένους ἀρχοντάδες.

—Δυὸ φορὲς περίφημα! ξεφώνισε μὲ χαρὰ ὁ ἀρχιδιάβολος στὸν ὑποτακτικό του. Μωρέ, πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς ἀποκτηνώσης μὲ κρασί, ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόσο θρήσκους κι' ἐγκρατεῖς προηγουμένως χωριάτες!

—Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα, καπετάνιο! οὔρλιαξε κατενθουσιασμένος ἀπ' τοὺς ἐπαίνους τοῦ προϊσταμένου του ὁ διαβολάκος. Τοὺς βλέπεις; Πρὶν πιοῦν κρασί, ἦσαν σὰν τ' ἀρνάκια καλόβολοι καὶ ψυχόπονοι... Μὲ τὸ πρῶτο-δεύτερο ποτῆρι, ἔγιναν ὀξύθυμοι καὶ ὑβρισταί... Μὲ τὸ τρίτο-τέταρτο τώρα, εἶνε σὰν ἀλεποῦδες πονηροί, ποὺ κουνοῦν τὴν οὐρά τους ὕπουλα κι' ἀλληλοχαριεντίζονται..· Στὸ πέμπτο-ἕκτο θὰ γίνουν λύκοι καὶ θ' ἀλληλοφαγωθοῦν, παρατῶντας στὴν ἄκρη τὶς κολακεῖες κι' ἀρχίζοντας τὸ βρισίδι..· Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὕστερα. θὰ λυσσάξουν σὰν γουρούνια, θὰ γρυλλίσουν καὶ θὰ κυλιστοῦν στὸν βοῦρκο τῆς βλαστήμιας καὶ τῆς κατάρας... Ἔ, τότε θὰ γίνουν κτήματά σου, ἀφεντικό, καὶ θὰ μπορέσης νὰ τοὺς μπαλλάρης σὰν ἐμπόρευμα γιὰ τὰ καζάνια μας!

Ὁ ἀρχιδιάβολος ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ ἀνέκφραστη χαρά· Κύτταξε μὲ εὐμένεια τὸν πολυμήχανο ὑποτακτικό του, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο προστατευτικὰ καὶ μουρμούρισε:

—Νὰ καὶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ ἴσαμε τώρα: Τὸ ἀναθεματισμένο κρασί! Οἱ ἄνθρωποι, πρὶν τὸ ρουφήξουν, εἶνε πεταλοῦδες ἄκακες, προωρισμένες νὰ πετοῦν στὰ λουλούδια τοῦ Παραδείσου... Μὰ μόλις δοκιμάσουν τὸ ἡδονικὸ καὶ ὕπουλο αὐτὸ δηλητήριο, τὸ κτῆνος ποὺ ἔχουν ὅλοι μέσα τους ζωντανεύει, δυναμώνει, φουρτουνιάζει, κυριαρχεῖ κατόπιν στὴν ψυχή τους καὶ μοῦ τοὺς καταντάει μιὰ θαυμασία προμήθεια γιὰ τὰ καζάνια μου!... Εὐλογημένο γιὰ μένα νᾆσαι, κρασάκι καταραμένο!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΫΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΓΙΑΤΙ, μιλόρδε, δὲν μοῦ εἴπατε, ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὑπόθεσί σας. Ἂν τὸ γνώριζα, θὰ ἐφρόντιζα νὰ συνεννοηθῶ μαζύ του.

—Σᾶς βεβαιῶ, κ. Σούλλιβαν, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ λόρδος στὸν συνήγορό του, ὅτι δὲν ἀπευθύνθηκα στὸν κ. Σέρλοκ Χόλμς..· Τόσο ἤμουν σίγουρος πὼς θὰ μὲ ἀθώωνε τὸ δικαστήριο...

—Ὥστε ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐνδιαφέρθηκε μόνος του, αὐθορμήτως γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας!.·. Σᾶς συγχαίρω γι' αὐτό, μιλόρδε!

Ὁ λόρδος Ρότσεστερ σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ μ' ἕναν τόνο τελείως γαλήνιο εἶπε στὸν συνήγορό του.

—Ἔχω σύμμαχο τὴν ἀθωότητά μου κι' αὐτὸ ἀρκεῖ, νομίζω·

—Ὄχι πάντοτε, φίλε μου... Ἡ ἀθωότης μοιάζει μὲ τὸν ἥλιο, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ διαπεράση τὰ σύννεφα, εἶπε στὸν λόρδο Ρότσεστερ ὁ κ. Σούλλιβαν.

Καὶ ἀλλάζοντας τόνο, πρόσθεσε:

—Ἀλλ' ὁ κ. Χόλμς εἶνε κεραυνός, ἀστραπὴ ποὺ διασχίζει τὰ βαθειὰ σκοτάδια τῆς νύχτας καὶ τὰ σύννεφα.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποχωρήσανε ἀπ' τὴν αἴθουσα, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κι' ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ὅλοι οἱ ἄλλοι δικασταί, ἔνορκοι, συνήγοροι καὶ ἀκροαταί, περιμένανε μὲ καρδιοχτύπι τὴν ἐπιστροφή τους. Ὅλοι εἶχαν ἐκνευρισθῆ καὶ συζητοῦσαν μεγαλοφώνως· Κανεὶς δὲ δὲν ἐσκέπτοταν νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι. Τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζε ἡ αἴθουσα θὰ ταίριαζε μᾶλλον σ' ἕνα πανικόβλητο χρηματιστήριο ἐμπορευμάτων, παρὰ σὲ δικαστήριο. Ἔτσι πέρασαν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν ἄξαφνα ξαναφάνηκε ὁ πρόεδρος.

Ἀμέσως τότε σωπάσανε ὅλοι. Ἀπόλυτη ἡσυχία ἁπλώθηκε γύρω. Ὁ πρόεδρος, ὄρθιος μπροστὰ στὴν ἕδρα του καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ σοβαρός, ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀμίλητος καὶ σκεφτικός. Ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν πρόεδρο, στεκόταν ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος χαμογελοῦσε.

—Δυνάμει τοῦ δικαιώματος ποὺ μοῦ παρέχει ὁ νόμος, ἄρχισε ἔξαφνα ὁ πρόεδρος μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητά του, ἀναβάλλω ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τὴν ἔκδοσι τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἐκδικασθείσης ὑποθέσεως. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες τὸ δικαστήριο θὰ συνέλθη καὶ πάλιν σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, γιὰ νὰ ἀπαγγείλη τὴν τελεσίδικο ἀπόφασί του. Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ κατηγορούμενος ἀφίνεται ἐλεύθερος ἀπέναντι ἐγγυήσεως δέκα χιλιάδων λιρῶν, ἡ ὁποῖες κατετέθησαν ἤδη, καὶ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του, ὅτι δὲν θὰ φύγη ἀπὸ τὸ Λονδῖνον·..

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ προέδρου εἰπώθηκαν μέσα σὲ ἀπόλυτη σιγή. Ὅλοι τὸν ἀκούγανε μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ γουρλωμένα ἀπ' τὴν ἔκπληξι μάτια.

—Μιλόρδε, συνέχισε ὁ πρόεδρος, ἀποτεινόμενος στὸν κατηγορούμενο, ὑπόσχεσθε ρητῶς, ὅτι ὕστερα ἀπὸ 72 ὧρες θὰ ξαναπαρουσιασθῆτε στὸ δικαστήριό μας;... Σηκωθῆτε ἀπ' τὸ ἑδώλιό σας καὶ σταθῆτε μπροστά μου.

Ὁ λόρδος Ρότσεστερ κατασυγκινημένος σηκώθηκε ἀπ' τὸ ἑδώλιό του καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν ἕδρα τοῦ προέδρου.

—Τί λέτε λοιπόν; ξαναρώτησε ὁ πρόεδρος τὸν κατηγορούμενο.

—Δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ νεαρὸς εὐγενής, ὅτι θὰ ξαναπαρουσιαστῶ μπροστὰ στοὺς δικαστάς μου, μόλις περάσουν 72 ἀπ' τὴ στιγμὴ τῆς ἀπολύσεώς μου ὧρες.

—Τότε, εἶσθε ἐλεύθερος! εἶπε στὸν κατηγορούμενο ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου·

Κι' ἀμέσως, χτυπῶντας τὸ κουδοῦνι του, πρόσθεσε:

—Ἡ συνεδρίασις λύεται!... Ἡ αἴθουσα νὰ ἀδειάση ἀμέσως, χωρὶς θόρυβο καὶ φωνές. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ διαταράξη τὴν ἡσυχία τοῦ δικαστηρίου, θὰ τιμωρηθῆ παραδειγματικῶς!

Ὡστόσο, παρὰ τὴν αὐστηρὴ σύστασι τοῦ προέδρου, σχηματισθήκανε ἀμέσως ὅμιλοι συζητητῶν κι' ὁ θόρυβος κι' ἡ ἀντεγκλήσεις ξανάρχισαν. Οἱ συζητηταὶ μεταφέρανε τὴ συζήτησι καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ὅπου περίμεναν χιλιάδες περιέργων.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψη τὴν κατάπληξι τοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ τροπὴ τῆς δίκης· Ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἦταν ἐντελῶς πρωτότυπη, δὲν εἶχε ἐκδοθῆ ποτὲ ὡς τότε ἄλλη παρόμοια ἀπόφασις.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ περισσότερο συζητοῦσαν ὅλοι καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν, ἦταν τὸ τί ἀνεκοίνωσε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου. Οἱ περισσότεροι ὑποστηρίζανε στὶς συζητήσεις των, ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὑπέδειξε στὸν πρόεδρο ἁπτὰ στοιχεῖα ἀθωότητος τοῦ νεαροῦ λόρδου.

Ἄλλοι ὅμως, ἀντιθέτως, κατηγοροῦσαν τὸν πρόεδρο, ὅτι ὄχι μόνο κατεπάτησε τὸν νόμο, διὰ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἀλλὰ καὶ παρασύρθηκε ἀπ' τὸν Σέρλοκ Χόλμς καὶ ἀπέλυσε ἕναν κατάδικο!

Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ νευρικότης τοῦ κοινοῦ ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν ἡ μεγαλείτερες ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας, ὁ «Τάϊμς» καὶ τὸ «Νταίηλ Μαίηλ» ἀναγγείλανε τὸ γεγονὸς μὲ ἔκτακτες ἐκδόσεις καὶ μὲ τίτλους σκανδαλιστικούς, ὅπως:

«Ἡ ὑπόθεσις τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τῆς δίδος Ἀμπερδήν. Μοναδικὸν γεγονὸς στὰ δικαστικὰ χρονικὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις ἀνεβλήθη. Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἀποδείξη τὴν ἀθωότητα τοῦ λόρδου Ρότσεστερ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν» !...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἕνα τέταρτο μετὰ τὴν διακοπὴ τῆς δίκης, ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ὁ λόρδος Οὐΐλλιαμ Ρότσεστερ μπῆκαν σ' ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πᾶνε στὸ μέγαρο τοῦ τελευταίου, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὸ Οὐὲστ-Ἔντ, στὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Μόλις ξεκίνησε τὸ ἁμάξι, ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

—Κύριε Χόλμς, χάρις σὲ σᾶς δὲν καταδικάστηκα. Χάρις σὲ σᾶς ἔχω στὴ διάθεσί μου τρεῖς μέρες γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου.·. Θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ τόσο σπουδαῖες ἐλπίδες ὅτι θὰ τὸ καταφέρω... Ἀλλ' ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, κ. Χόλμς, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

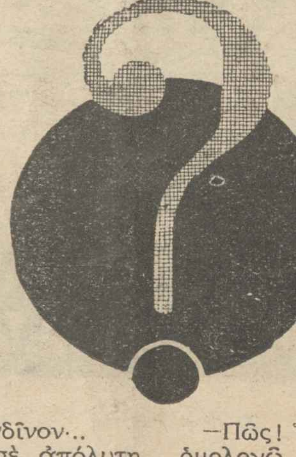

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως στὸν συνομιλητή του. Κάρφωσε τὰ βλέμματά του ἀπάνω στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ λόρδου κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοῦ εἶπε:

—Μήπως ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἀθωότητά σας;

—Δὲν ἀμφιβάλλω, κ. Σέρλοκ Χόλμς! φώναξε ταραγμένος ὁ νεαρὸς λόρδος· Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν ἀπήγαγα τὴν κόρη τοῦ τοκογλύφου.

—Τὸ ξέρω αὐτό. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος..

—Ἀλήθεια; τὸν διέκοψε ὁ νεαρὸς λόρδος.

—Φυσικά. Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ διεκινδύνευα τὴ φήμη μου, δίνοντας τὴν ὑπόσχεσι πὼς μέσα σὲ τρεῖς μέρες θὰ συλλάβω τὸν ἔνοχο.

—Κύριε Χόλμς, φώναξε τότε ὁ νεαρὸς λόρδος ἱκετευτικά, πέστε μου ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός μου.·.

—Ὁ καπνοδοχοκαθαριστής, μιλόρδε! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἤρεμα.

—Πῶς! Ὁ καπνοδοχοκαθαριστής;..·Συγγνώμην κ. Χόλμς, ἀλλ' ὁμολογῶ, πὼς δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

—Βέβαια, ὁ καπνοδοχοκαθαριστής, ποὺ καθάρισε τὴν καπνοδόχο τοῦ μεγάρου σας στὶς 7 Μαΐου.

—Καὶ πάλιν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω, κ. Χόλμς.

—Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα, μιλόρδε. Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε καλύτερα θὰ σᾶς τὰ ἐκθέσω ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή... Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὅταν ἔγινε ἡ ἀπαγωγή, δὲν ἤμουν δυστυχῶς, στὸ Λονδῖνον· Βρισκόμουν στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ διευκρινίσω κάποια μυστηριώδη ὑπόθεσι, ἀπ' ὅπου γύρισα πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὴν ἐξαφάνισι τῆς δίδος Ἀμπερδὴν τὴν ἔμαθα ἀπ' τὶς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων.

—Καὶ ποιὸς σᾶς ἀνέθεσε τὴν ὑπεράσπισί μου;

—Κανείς. Μόνος μου ἀνακατεύτηκα στὴν ὑπόθεσί σας, γιατί εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ὑποθέσεις ποὺ μὲ σκανδαλίζουν. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω.

—Καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίσατε, κ. Χόλμς;

—Ἁπλούστατα, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε ν' ἀρχίση ἡ ἀνάκρισις. Ἀπὸ τὸ ὅτι βρεθήκανε τὰ ροῦχα τῆς δεσποινίδος Ἀμπερδὴν μέσα στὴν καπνοδόχο σας. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῶν ἐνδιαφερομένων γιὰ τὴν ἐνοχοποίησί σας εἶνε χονδροειδεστάτη, γελοία. Περίεργο μοῦ φαίνεται, πῶς δὲν τὸ πρόσεξε κανεὶς αὐτό, γιατί εἶνε ἠλιθιότης νὰ παραδεχτοῦμε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κατώρθωσε νὰ κάνη μιὰ θρασύτατη ἀπαγωγὴ καὶ νὰ ἐξαφανίση τὸ θῦμα του, ἄφησε μέσα στὸ σπίτι του τὰ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς του. Ὅταν τὸ διάβασα αὐτό, μιλόρδε, στὶς ἐφημερίδες, ἦρθα ἀμέσως στὸ μέγαρό σας καὶ παρουσιάστηκα στὸν θυρωρὸ ὡς ἀστυνόμος. Ὁ θυρωρὸς μὲ πληροφόρησε, ὅτι στὸ μέγαρο κατοικοῦν τέσσερες οἰκογένειες κι' ὅτι σεῖς μένετε στὸ τρίτο πάτωμα. Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις μου, μοῦ ἀπάντησε μὲ προθυμία κι' ὅταν τοῦ ζήτησα νὰ μὲ ἀφήση μόνον στὸ διαμέρισμά σας γιὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω, ὁ καλὸς Ἰρλανδὸς μὲ ὡδήγησε ἐκεῖ χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ μ' ἄφησε ὁλομόναχον μιὰ ὁλόκληρη

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΟΥΣ

ΔΕΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΔΩΡΕΑΝ !...

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» δὲν ἐφείσθησαν ποτὲ ἐξόδων, προκειμένου νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, προκειμένου νὰ τοὺς δώσουν κάτι τὸ ἐξαιρετικόν, προκειμένου νὰ πρωτοτυπήσουν.

Σήμερον πάλιν εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ πληροφορήσωμεν το ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῶν περιοδικῶν μας, ὅτι τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» πρόκειται νὰ χαρίσουν σειρὰν ἐκ δέκα ἀριστουργημάτων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Τὰ ἔργα αὐτὰ θὰ τ' ἀποκτήσουν ὅλοι ὅσοι ἀγοράζουν τὰ περιοδικά μας, χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦν εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἰδιαιτέραν δαπάνην...

Χωρὶς νὰ κρατοῦν δελτία... Χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸν κόπον.

Θ' ἀρχίσουν δηλαδὴ δημοσιευόμενα ἐντὸς τῶν περιοδικῶν, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ἑκάστου τεύχους, εἰς ξεχωριστὸ τυπογραφικὸ φύλλο ἐξ ὀκτὼ σελίδων, ἰδιαιτέρως ἀριθμημένων, εἰς σχῆμα 8ον μέγα.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ δύναται ν' ἀφαιρῆ τὸ ἀνεξάρτητον αὐτὸ φύλλον, χωρὶς νὰ καταστρέφεται καθόλου τὸ περιοδικόν, θὰ τὸ διπλώνῃ καὶ θὰ καταρτίζῃ τὴν σειρὰν τῶν φυλλαδίων ἑκάστου ἔργου, μέχρι συμπληρώσεώς του.

Ἔτσι, ὅταν τὸ ἔργον συμπληρωθῆ, θὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης ἕναν ἄρτιον καὶ ὀγκώδη τόμον, τὸν ὁποῖον θὰ καλύπτῃ δι' ἰδιαιτέρου δι' ἕκαστον ἔργον ἐξωφύλλου.

Τὰ ἐξώφυλλα τῶν δέκα ἔργων θὰ τὰ παρέχουν δωρεὰν ἐπίσης στοὺς ἀναγνώστας των τὰ περιοδικά μας.

Θὰ γίνεται δηλαδὴ τὸ ἑξῆς : Ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς δημοσιεύσεως ἑκάστου ἔργου, τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ περιοδικοῦ θ' ἀποτελῆ τὸ ἀνεξάρτητον κάλυμμα τοῦ βιβλίου.

Τὰ καλύμματα αὐτὰ θὰ εἶνε ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ ὡραίας τριχρώμους εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ φιλοτεχνήσῃ ὁ ζωγράφος τῶν περιοδικῶν μας κ. Γερ. Γρηγόρης.

Τὰ δέκα φιλολογικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς χαρίσουν τὰ περιοδικά μας, μετεφράσθησαν ἀριστοτεχνικώτατα ἀπὸ γνωστοὺς λογίους μας. Ἰδοὺ τώρα πίναξ τῶν δέκα αὐτῶν ἐκλεκτῶν ἔργων :

ΤΟ ΜΕΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΕΝΤΕ :

Α΄). Τοῦ διασήμου Γερμανοῦ συγγραφέως τοῦ πολυκρότου ρομάντζου «Εἰκοσιτέσσαρες ὧρες ἀπ' τὴ ζωὴ μιᾶς Γυναίκας», ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΓΚ :

"ΑΜΟΚ
Ἢ
Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ,,

Β΄). Τοῦ γνωστοτάτου Γάλλου συγγραφέως ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ :

"Η ΜΑΧΗ,,

Τὸ ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι τελευταίως στὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας τῆς πρωτευούσης.

Γ΄). Τοῦ διαπρεποῦς Γάλλου κριτικοῦ καὶ λογογράφου ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΟΡΣΕ :

"ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
Ο ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ,,

Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἄκρως ρεαλιστικὴ βιογραφία τοῦ μεγάλου καὶ πολυπαθοῦς Γάλλου ποιητοῦ τῆς «Σοφίας».

Δ΄). Τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΠΩ :

"ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ,,

Ε΄). Τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως Ε. Ζ. ΟΥΕΛΛΣ :

"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,,

Συνταρακτικὸ ἀνάγνωσμα, στὸ ὁποῖο περιγράφεται μία ἐπιδρομὴ τῶν τερατωδῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως ἐναντίον τῆς Γῆς!

Η ΔΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ :

Α΄). Τοῦ γνωστοτάτου συγχρόνου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ :

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

Ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος πολεμικὸ—ἀεροπορικὸ καὶ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα.

Β΄). Τοῦ ἀθανάτου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

"ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ,,

Περιπετειωδέστατο ἀστυνομικὸ—χιουμοριστικὸ μυθιστόρημα

Γ΄). Τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῶν Ρώσσων ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ :

"ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ"

Δ΄). Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ, συγγραφέως τοῦ «Ψαρᾶ τῆς Ἰσλανδίας» καὶ ἄλλων ἀριστουργημάτων:

"ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ"

Μιὰ παθητικὴ ἱστορία ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέως, ἐξελισσομένη στὸ παραμυθένιο περιβάλλον τῆς προπολεμικῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ε΄). Τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ :

"Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ"

Ρεαλιστικώτατο πολεμικὸ μυθιστόρημα.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς σειρᾶς τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,

"ΑΜΟΚ,,

θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου **ἀριθ. 540 τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.**

Ὡς καὶ παραπάνω γράφομεν, εἰς τὸ ἴδιο αὐτὸ τεῦχος θὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον τοῦ ἔργου.

Ὁ «ΑΜΟΚ» τοῦ ΤΣΒΑΪΓΚ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεταπολεμικὰ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ. Ἔχει μεταφρασθῆ δὲ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἀριθμεῖ ἀπειρίαν ἐκδόσεων.

Πρόκειται περὶ τῆς ἱστορίας ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐνδημικῆς ἐν Μαλαισίᾳ νόσου «Ἀμὸκ» (εἶδος λύσσης καὶ παραφροσύνης), καὶ διαπράττει διάφορα ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα, δι' ἐρωτικοὺς λόγους.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς πεντάδος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

τοῦ ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου **ἀριθ. 411 τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.**

Πρόκειται περὶ ἑνὸς συνταρακτικοῦ αἰσθηματικοῦ δράματος, μεταξὺ δύο Γάλλων ἀεροπόρων, κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, γεμάτου συγκλονιστικὰς περιπετείας, στὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν τὰ ΝΕΙΑΤΑ, ὁ ΕΡΩΣ καὶ ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ!...

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΤΙΕΡ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Οἱ νεόνυμφοι, μὲ τὶς οἰκογένειές τους, τοὺς μάρτυρες, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους εἶχαν καθήσει κιόλας στὸ τραπέζι γιὰ τὸ συνηθισμένο γλέντι τοῦ γάμου, σὲ μιὰ σάλλα τοῦ «Κίτρινου Παπαγάλου», ὅταν ἕνα γκαρσόνι πῆγε κοντὰ στὸν γαμπρό, στὸ Μωρὶς Λασουτιὲρ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸν ζητοῦσε κάποιος στὴν πόρτα.

—Δὲν σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του ; τὸν ρώτησε ὁ γαμπρὸς δίχως νὰ σηκωθῆ.

—Ὄχι... Εἶνε ἕνας ἰδιωτικὸς σωφέρ..·

—Πές του ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ τραπέζι.

—Πολὺ καλά.

Τὸ γκαρσόνι ἀποτραβήχτηκε, μὰ ξαναγύρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

—Τὸ πρόσωπο ποὺ θέλει νὰ μιλήση μὲ τὸν κύριο Λασουτιὲρ ἐπιμένει.·. τοῦ εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι θέλει νὰ σᾶς δώση κάτι...

Ὁ γαμπρὸς σηκώθηκε χαμογελῶντας.

—Βάζω στοίχημα, ὅτι θἆναι τὸ γαμήλιο δῶρο κάποιου φίλου μου, ποὺ νομίζει ὅτι ἄργησε καὶ διστάζει νἄρθη... ἔκανε μ' ἕναν εὔθυμο τόνο στὴ φωνή. Συγγνώμην, ἀγάπη μου..· Μὲ συγχωρεῖτε ὅλοι σας... Πάω μιὰ στιγμὴ νὰ δῶ τί τρέχει καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως...

Ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ χάϊδεψε κρυφὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλλα.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ γαμπρὸς δὲν γύριζε. Οἱ καλεσμένοι σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν. Τέλος, ὁ Ἀλβέρτος Βιλλὰρ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του:

—Θὰ πάω νὰ δῶ τί γίνηκε ὁ Μωρίς... τοὺς εἶπε. Μὰ δὲν εἶνε τίποτε. Μὴν ἀνησυχεῖτε.·. Θὰ τὸν φέρω μαζύ μου.

Ὅλοι ἔκαναν ἕνα σιωπηλὸ νόημα μὲ τὸ κεφάλι κι' ὁ Βιλλὰρ προχώρησε καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ σάλλα τοῦ «Κίτρινου Παπαγάλου». Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε, μονάχος, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἦταν κατάχλωμος καὶ μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Ἔ, λοιπόν... Ἐμπρός, τί τρέχει; τὸν ρώτησαν μερικοί, τρομοκρατημένοι.

Ὁ Ἀλβέρτος Βιλλὰρ ἄνοιξε τὰ χέρια του μὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισίας·

—Ξέρω κι' ἐγώ... στέναξε. Ὁ Μωρὶς ἔγινε ἄφαντος!...

Τὰ λόγια του ἔσκασαν σὰν μπόμπα: Ἡ νύφη λιποθύμησε, οἱ γονεῖς μὲ δάκρυα στὰ μάτια πάσχιζαν νὰ τὴν βοηθήσουν, οἱ φίλοι, βουβοί, πάγωσαν ἀπὸ τὴ φρίκη τους· Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Κίτρινου Παπαγάλου» ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τηλεφωνήση στὴν ἀστυνομία.

Μὰ ἡ ἔρευνες τῶν «λαγωνικῶν» τῆς Ἀσφαλείας δὲν κατέληξαν σὲ τίποτα. Ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ εἶχε χαθῆ μὲ τὸν πιὸ παράξενο καὶ μυστηριώδη τρόπο.

Οἱ τρεῖς συνένοχοι ἄρπαξαν τὸν Μωρίς...

Κάποιος, ἕνας πλανόδιος βιβλιοπώλης, τὸν εἶχε δῆ νὰ κατεβαίνη στὸ δρόμο τῆς συνοικίας τῆς Παληᾶς Μασσαλίας καὶ νὰ πηγαίνη μαζὺ μ' ἕνα σωφὲρ κοντὰ σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο ποὺ στεκόταν λίγο πιὸ πέρα, κι' ἀπέναντι ἀπὸ τὸν «Κίτρινο Παπαγάλο». Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν κάποιος, μιὰ γυναῖκα, γιατὶ ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ μιλάη μαζύ της.

—Μήπως μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο; ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοί.

—Δὲν ξέρω, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦρθε κάποιος πελάτης κι' ἔτσι δὲν εἶδα πότε ἔφυγε τὸ αὐτοκίνητο... τοὺς ἀπάντησε ὁ βιβλιοπώλης.

Τί εἶχε γίνει λοιπόν;

Ὁ βιβλιοπώλης εἶχε δίκηο. Ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ εἶχε φύγει μαζὺ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ γιατί; Τὸ ἤθελε μόνος του ἢ μήπως ἀναγκάστηκε ἀπὸ ἄλλους;

—Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔγινε ἀπαγωγή..· παρατήρησε ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ δὲν γελιόταν. Ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ βρῆκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο μιὰ κυρία μ' ἕνα πυκνὸ μαῦρο βέλο. Πάνω στὰ γόνατά της εἶχε ἕνα κουτὶ δεμένο μὲ μεταξωτὲς κορδέλλες.

Μόλις ἡ ἄγνωστος μὲ τὸ μαῦρο βέλο εἶδε μπροστά της τὸν γαμπρό, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ προσποιητὴ φωνή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρύψη τὴ δική της:

—Μωρίς, τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸ γάμο σου.·. Αὐτὸ εἶνε ἕνα δῶρο γιὰ τὴν γυναῖκα σου·..

—Μὰ ποιὰ εἴσαστε; ρώτησε σαστισμένος ὁ γαμπρός.

—Θὰ σᾶς πῶ ὕστερα... τοῦ ἀπάντησε ἡ ἄγνωστος. Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ἂν θὰ τῆς ἀρέση τὸ δῶρο μου...

—Θεέ μου! Γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο! ἔκανε ὁ Λασουτιὲρ στενοχωρημένος. Τί περίεργα στεῖα ποὺ κάνουν οἱ φίλοι στὶς πιὸ ἀκατάλληλες στιγμές!

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο βέλο ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο ποὺ ἔκανε τὸν Λασουτιὲρ ν' ἀνατριχιάση. Τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε ξανακούσει αὐτὸ τὸ γέλιο...

—Ἐλᾶτε, πρέπει νὰ δῆτε τὸ δῶρο... Ἀνεβῆτε στὸ αὐτοκίνητο... τοῦ εἶπε ἡ κυρία καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Λασουτιέρ, δίχως νὰ ξέρ τί κάνει, ἀνέβηκε στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο καὶ κάθησε δίπ στὴν μυστηριώδη ἄγνωστο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕν' ἄλλο ἄτομ ποὺ ἔστεκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ αὐτοκινήτου, ἄνοιξε τὴ πορτιέρα, πήδηξε μέσα σὰν ἀστραπὴ κι' ἔφραξε τὸ στόμα κα τὴν μύτη τοῦ Λασουτιὲρ μ' ἕνα μεγάλο μπαμπάκι βουτηγμέν στὸ γλωροφόρμιο....

* * *

Ὁ Μωρὶς Λασουτιέρ, ὅταν συνῆλθε, βρέθηκε μέσα σ' ἕνα παράξενο ὑπόγειο, γεμάτο ἀπὸ μεγάλες τετράγωνες μπάλλες. Δίπλα του, στεκόντουσαν οἱ ἄγνωστοι ποὺ τὸν εἶχαν ἀπαγάγει. Ἡ μυστηριώδης κυρία, ὁ σύντροφός της μὲ τὸ χλωροφόρμιο κ ὁ σωφέρ.

—Μὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κωμωδία; τοὺς ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ δύστυχος γαμπρός. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;... Δὲ σᾶς ξέρω...

Ἡ ἄγνωστος ξέσπασε πάλι σ' ἐκεῖνο τὸ ἀνατριχιαστικὸ γέλι της κι' ἀνασήκωσε τὸ βέλο. Ὁ Λασουτιέρ, κατάπληκτος, ξεφώνισε:

—Μαρτίνα! Ἐσὺ ἐδῶ! Μὰ γιατί;... Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία;...

—Δὲν ξεχνῶ, ὅπως βλέπεις, τοὺς παληοὺς φίλους μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶχες ἑτοιμ σει τὸ γάμο μας καὶ θὰ μὲ παντρευόσουν, ἂν δὲν μάθαινες τ τελευταία στιγμὴ ὅτι σὲ εἶχα ἀπατήσει μ' ἕναν φίλο σου. Μ παράτησες λοιπόν, μὲ τὸ νυφικὸ πέπλο στὸ κεφάλι κι' ἔφυγ γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴ Μασσαλία... Ὅταν ξαναγύρισες, τὰ ε χες ξεχάσει ὅλα· Κι' ἄρχισες κα νούργιους ἔρωτες καὶ σήμερα ἔκα νες τὸ γάμο σου μὲ τὴ γυναῖ ποὺ πῆρε τὴ θέσι μου κοντά σο Μὰ ἐγὼ δὲν ξέχασα τίποτα. Κ ὡρκίσθηκα νὰ ἐκδικηθῶ σκλη ὅταν θὰ μάθαινα τὴ μέρα τοῦ γ μου σου.·. Μωρίς, δὲν θὰ ξαναδ τὴν γυναῖκα σου!... Ὅταν μ' φησες, ξαναγύρισα στὸν ὑπόκ σμο, ἀπ' ὅπου θέλησες νὰ μὲ βγ λης καὶ σήμερα εἶμαι σὰν μ παντοδύναμη βασίλισσα... Θὰ ἐκ κηθῶ τώρα σκληρά! Ναί..· Σκλη ρά!...

Ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ εἶχε γ μιάσει.

—Μαρτίνα..· ψιθύρισε. Πῶς μπ ροῦσα νὰ σὲ παντρευτῶ; Μοῦ εἶ χες πῆ, ὅτι ἤσουν χήρα, ὅτι δ εἶχες σχέσεις μὲ κανέναν κι' ὡ στόσο μὲ ξεγελοῦσες καὶ γύρι κρυφὰ στὰ κέντρα τοῦ ὑποκόσμ μὲ τοὺς ἐφήμερους θαυμαστ σου... Πῶς μποροῦσα λοιπὸν σὲ παντρευτῶ;

Ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη μῖσος γύρισε στοὺς συντρόφους της.

—Ἐμπρός, ἂς τελειώνουμε..· τοὺς εἶπε. Ἐδῶ εἶνε ὁ Ρου

—Νάτος... Ἔρχεται... τῆς ἀπάντησε ὁ σωφέρ, κυττάζοντ στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

Κι' ἀλήθεια, ἕνας τρίτος ἄγνωστος πλησίασε, μ' ἕνα σατ νικὸ χαμόγελο στὰ χείλη· Σ' ἕνα νόημα τότε τῆς κυρίας μ βέλο, οἱ τρεῖς συνένοχοί της ἄρπαξαν τὸν Μωρὶς Λασου τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα καὶ τὸν παράτησαν καταγῆς.

—Βλέπεις αὐτὲς τὶς μεγάλες μπάλλες... τοῦ εἶπε ἡ Μαρτ Εἶνε μπαμπάκι. Σὲ λίγο θὰ τὶς περάσουν μιὰ - μιὰ ἀπὸ πρέσσα, γιὰ νὰ τὶς συμπυκνώσουν κι' ὕστερα θὰ τὶς φορ σουν ἀμέσως γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ... Ἔ, λοιπόν, θὰ χώσουμε μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μπάλλες· Ἡ πρέσσα ἔ τα θὰ σὲ λυώση κι' ἔτσι δὲν θὰ χρειαστῆ νὰ βάψουμε τὰ ρια μας μὲ τὸ αἷμα σου, ἀγαπητέ μου... Ὅσο γιὰ τὴν γυναῖ σου, θὰ τῆς γράψω σὲ λίγο, ὅτι ἔφυγες μαζύ μου, γιὰ τὴν λήνη τοῦ μέλιτος, στὴν Ἰταλία...

—Μαρτίνα! οὔρλιαξε ὁ Λασουτιέρ. Εἶσαι τρελλή! Τρελ Δὲν θά..·

Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώση τὰ λόγια του. Οἱ σύντρ της τοῦ ἔφραξαν τὸ στόμα μ' ἕνα φίμωτρο κι' ἔπειτα τὸν ἔ σαν βαθειὰ μέσα σὲ μιὰ πελωρία μπάλλα ἀπὸ μπαμπάκι...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ παρουσιά στὴ σάλλα τοῦ «Κίτρινου Παπαγάλου» κατάχλωμος, σὰν νὰ γύριζε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι περίμεναν. Ἔλεγαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ βλέπουν διαρκῶς ἀπαγωγὲς κι' ἐγκλήματα, ἐκεῖ ποὺ δὲν συμβαίνει τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ξαφνικὴ δουλειά, ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό, δίχως καμμιὰ σημασία. Κι' εἶχαν τὴν προαίσθησι ὅτι θὰ ξαναγύριζε ὁ γαμπρός·

Μὰ ὁ γαμπρὸς δὲν θὰ ξαναγύριζε, ἂν τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔχωναν μέσα στὴ μπάλλα δὲν ξέφευγε τὸ φίμωτρο. Κι' ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἐργάτες ξανάπιασαν δουλειὰ καὶ σήκωσαν τὴν μπάλλα γιὰ νὰ τὴν πᾶνε στὴν πρέσσα, ἄκουσαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα δυὸ-τρία βογγητὰ ποὺ τοὺς τρομοκράτησαν...

Κι' ἔτσι σώθηκε ὁ Μωρὶς Λασουτιὲρ καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ συνεχίση τὸ γλέντι τοῦ γάμου, σὰν νὰ τοῦ εἶχε τύχει μιὰ ξαφνικὴ δουλειά, ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό, δίχως καμμιὰ σημασία...

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Τί γράφει ἕνας περίφημος Ἄγγλος συγγραφεύς. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες στάθηκαν εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς στὸ γάμο τους; Πῶς ὁ Ἀλφόνσος Ντωντὲ βρῆκε τὴν εὐτυχία. Ὁ Βάλτερ Σκὼτ καὶ τὸ ἑξαετὲς εἰδύλλιό του. Εἰκοσιεννέα χρόνια συζυγικῆς εὐτυχίας. Ἡ προῖκα τῆς συζύγου τοῦ Σκαρρὸν. Ἡ γυναῖκες τῶν μεγάλων πολιτικῶν, κτλ.

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζὼν Χάρδυ, ποὺ ἔγινε παγκοσμίως γνωστὸς μὲ τὸ ἔργο του «Ἔγγαμος καὶ ὅμως εὐτυχής», σ' ἕνα βιβλίο του γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἀναφέρει ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς χρωστοῦν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας τους στὶς γυναῖκες τους.

Ὁ Ἀλφόνσος Ντωντέ, γράφει ὁ Χάρδυ, εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ παντρευθῆ, γιατί φοβόταν μήπως ὁ γάμος του κατέστρεφε τὴν γονιμότητα τῆς φαντασίας του. Ὅταν ὅμως γνωρίστηκε μὲ τὴν δεσποινίδα Ἰουλία Ἀλλάρ, ἡ ὁποία ἦταν συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς μὲ ἀξιοσημείωτο ταλέντο, ἄλλαξε γνώμη καὶ τὴν παντρεύθηκε. Ὁ Ντωντὲ δὲν μετάνοιωσε ποτὲ γιὰ τὴν ἀπόφασί του αὐτή. Ἡ κυρία Ντωντὲ δὲν ὑπῆρξε μόνο πρότυπο συζύγου καὶ οἰκοδεσποίνης, ἀλλὰ καὶ πολύτιμος συνεργάτης τοῦ συζύγου της. Ὁ μέγας Γάλλος μυθιστοριογράφος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύθηκε, δὲν δημοσίευσε οὔτε μιὰ σελίδα, χωρὶς νὰ τὴν διαβάση προηγουμένως στὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν διορθώση, βασιζόμενος στὶς ὀρθὲς ὑποδείξεις της.

Ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκώτ, ὅταν ἦταν πολὺ νέος, ὡρκιζόταν πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ πέση στὴ θάλασσα, παρὰ νὰ παντρευθῆ. Κι' ὅμως, μιὰ μέρα ποὺ ἔβρεχε, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶδε μιὰ ἄγνωστή του νέα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ὀμπρέλλα καὶ βρεχόταν. Εὐγενὴς καὶ λεπτός, καθὼς ἦταν, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τῆς προσφέρη τὴν δική του. Ἡ κοπέλλα δέχτηκε τὴν εὐγενικὴ προσφορά του, κι' ἔτσι οἱ δυὸ νέοι — ὁ Σκὼτ ἦταν τότε μόλις εἴκοσι χρόνων — προχώρησαν κουβεντιάζοντας κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια ὀμπρέλλα. Ἀπὸ τὴν μέρα ἐκείνη οἱ δυὸ εὐαίσθητοι νέοι ἀγαπηθήκανε, κι' ὁ ἔρως τους κράτησε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ τέλος ὅμως ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα — ἔτσι λεγόταν ἡ νέα — προτίμησε ἄλλον γιὰ σύζυγο κι' ἐγκατέλειψε τὸν Βάλτερ Σκώτ. Ὁ Σκώτ, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ὑπέφερε τρομερά, γνωρίστηκε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς Γάλλου, μὲ τὴν ὁποία παντρεύτηκε, ἀφοῦ ἔμεινε ἀρραβωνιασμένος μαζύ της ἀρκετὸ καιρό. Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Σκὼτ καὶ τῆς γυναίκας του, κατὰ τὸ διάστημα τῆς μνηστείας τους, εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα. Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιστολές της ἡ πνευματώδης Γαλλὶς ἔγραφε στὸν μνηστῆρα της :

> «...Προτοῦ νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολή μου, θἄθελα νὰ σᾶς συστήσω νὰ μὴ μεταχειριζόσαστε τόσα πολλὰ ὀφείλω στὶς ἐπιστολές σας : «Ὀφείλεις νὰ προσέχης...», «ὀφείλεις νὰ μοῦ γράφης συχνά...», «ὀφείλεις νὰ μὲ σκέπτεσαι διαρκῶς...». Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ ὑπενθυμίζετε, γιατὶ σοῦ τὰ ὀφείλει πραγματικὰ ὅλα αὐτά, ἡ μνηστή σας, ποὺ σᾶς λατρεύει».

Ὁ Ἀλφὸνς Ντωντὲ

* * *

Ὁ Γάλλος σατυρικὸς Σκαρὼν ἀγαποῦσε τόσο τὴ γυναῖκα του, ὥστε πολλὲς φορὲς ἔκλαιγε μὲ τὴν ἰδέα πὼς κάποτε ὁ θάνατος θὰ τοὺς ἐχώριζε γιὰ πάντα. Ὅταν κατὰ τὴ σύνταξι τοῦ συμβολαίου τοῦ γάμου του ὁ Σκαρὼν ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο τί προῖκα τοῦ ἔδινε ἡ μνηστή του, ὁ σατυρικὸς ἀπάντησε γελῶντας :

—Δυὸ μεγάλα μάτια, τὸ μεγαλοπρεπές της ἀνάστημα, ἕνα ζευγάρι τρυφερὰ χέρια καὶ πολὺ πνεῦμα !...

—Καὶ σεῖς τί προσφέρετε στὴν κυρία ; ξαναρώτησε ὁ συμβολαιογράφος τὸν Σκαρών.

—Τὴν ἀθανασία !... φώναξε σοβαρώτατα ὁ Σκαρών.

Καὶ πραγματικά, κράτησε τὸ λόγο του.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ποὺ ἐπέτυχαν στὸ γάμο τους, συγκαταλέγονται καὶ ὁ Ντιστραέλι, ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ Γλάδστων.

Ἡ κυρία Γλάδστωνος πρωτοεῖδε τὸν ἔνδοξο πολιτικό, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη σύζυγός της, σὲ μιὰ ἑσπερίδα. Ἦταν πολὺ νέα κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ εἶχε καθήσει πλάϊ σ' ἕνα ὑπουργό, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, δείχνοντάς της τὸν Γλάδστωνα :

—Κυττάξτε καλὰ τὸν νέο, ποὺ κάθεται ἀπέναντί σας. Αὐτὸς θὰ γίνη μιὰ μέρα πρωθυπουργός !...

Ἡ νέα κοπέλλα τότε παρετήρησε μὲ προσοχὴ τὸ ὡραῖο καὶ ἐκφραστικώτατο πρόσωπο τοῦ νεαροῦ βουλευτοῦ Γλάδστωνος, ὁ ὁποῖος, μόλις ἀντίκρυσε τὰ φλογερὰ βλέμματά της, τῆς χαμογέλασε. Ἔ, αὐτὸ ἦταν ὅλο... Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ὁ Γλάδστων παντρευόταν.

* * *

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ μεγάλοι ἄνδρες, ποὺ δὲν ἐπέτυχαν στὸ γάμο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ἐφευρέτης τῆς ἀτμομηχανῆς Γεώργιος Στέφενσον. Ὁ Στέφενσον, ὅταν ἦταν εἴκοσι χρόνων, ἀγάπησε τὴν Ἐλισσάβετ Χίντμαρς, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημά του. Μια μέρα ὅμως ἔπιασε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους νέους ὁ πατέρας τῆς Χίνταρςμ καὶ ἔδιωξε κακὴν-κακῶς τὸ φτωχὸ Στέφενσον. Ὁ Στέφενσον, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ πάθημά του, ἀγάπησε τὴν κόρη ἑνὸς κτηματίου, τὴν δεσποινίδα Ἄννα Χέντερσον. Μιὰ μοιραία μέρα ὅμως, ἐνῷ περπατοῦσαν στὴν ἐξοχὴ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ὁ Στέφενσον εἶδε πὼς τὰ παπούτσια τῆς λατρευτῆς του εἶχαν χαλάσει καὶ τῆς συνέστησε νὰ τὰ μπαλώση. Ἡ Ἄννα ὅμως θεώρησε τὴ σύστασι τοῦ φίλου της τόσο προσβλητική, ὥστε, ἀντὶ νὰ μπαλώση τὰ παπούτσια της, τοῦ ἔδωσε τὰ δικά του στὸ....χέρι !...

Ὁ Στέφενσον δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ ἀπαρηγόρητος, γιατί ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Ἄννας ἦταν πονετικὴ κοπέλλα καὶ τὸν παντρεύθηκε, ἐπειδὴ δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά της νὰ βλέπη νὰ μαραίνεται ἕνας νέος, ἐξ αἰτίας τῆς ἀδελφῆς της. Ὡστόσο, ἡ εὐσπλαχνικὴ καὶ καλόκαρδη αὐτὴ νέα ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτοκαμωμένη. Πέθανε πάνω στὸν τοκετό, μαζὺ μὲ τὸ παιδί της...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ πολυπαθὴς Στέφενσον, γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ κακό του, τὄρριξε στὸ πιοτό. Τότε ἀνέλαβε νὰ τὸν σώση ἡ πρώτη του ἀγαπημένη, ἡ Ἐλισσάβετ Χίντμαρς, καὶ τὸν παντρεύθηκε. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔπαψε ἡ τύχη τοῦ Στέφενσον νὰ τὸν κατατρέχη. Σὲ λίγα χρόνια πέθανε κι' ἡ δεύτερή του γυναῖκα.

Ὁ Στέφενσον, ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια χῆρος, ἀπεφάσισε καὶ παντρεύθηκε γιὰ τρίτη φορά, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν χάρηκε πολὺν καιρὸ τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου. Πέθανε ἑφτὰ μῆνες ὕστερ' ἀπ' αὐτόν.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Στέφενσον ἀποδεικνύει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν παροιμία, ποὺ λέει ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἕνα λαχεῖο.

* * *

Ὁ γάμος ἐπίσης τοῦ Ἄγγλου φυσιοδίφου Ἄγγασιτς στάθηκε ἄτυχος. Ἀφοσιωμένος στὴν ἐπιστήμη του, παραμελοῦσε τὴ γυναῖκα του. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε κάπως πόσο μαρτυρικὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας τοῦ Ἄγγασιτς, σᾶς ἀναφέρουμε τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ τοῦ ἀταίριαστου αὐτοῦ ἀνδρογύνου :

Ἕνα πρωΐ, μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἡ κ. Ἄγγασιτς καὶ θέλησε νὰ φορέση τὰ παπούτσια της, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι.

—Τί συμβαίνει ; τὴν ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ ἄνδρας της.

—Τί συμβαίνει ;... Βρῆκα ἕνα μικρὸ φεῖδι μέσα στὸ παπούτσι μου ! ἀποκρίθηκε ἀμέσως στὸ σοφὸ ἡ γυναῖκα του, τρέμοντας.

Ἀλλ' ὁ σοφὸς καθηγητής, ὅταν ἔμαθε τί συνέβη, εἶπε ἀπαθέστατα στὴ σύζυγό του :

—Μόνον ἕνα, ἀγαπητή μου ; Μὰ πρέπει νἆναι τρία ! Τὰ ἔβαλα ἐγὼ μέσα, γιὰ νὰ μὴν...κρυώσουν τὴ νύχτα !...

* * *

Ὁ Τζὼν Χάρδυ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει στὸ βιβλίο του πολλὰ ἀκόμη παραδείγματα εὐτυχισμένων καὶ ἄτυχων γάμων μεγάλων ἀνδρῶν, λέει στὸ τέλος τοῦ ἔργου του :

—Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μεγάλους ἄνδρες δὲν μετάνοιωσαν ποὺ παντρεύθηκαν. Δυστυχῶς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἄνδρες ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ γάμο τους. Πάντως, κι' ἂν ἀκόμη οἱ περισσότεροι μετάνοιωσαν ἐπειδὴ παντρεύθηκαν, δὲν φταίει γι' αὐτὸ ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι παντρευόμαστε στὴν τύχη ἢ ἀπὸ συμφέρον οἰκονομικό. Οἱ σύζυγοι ποὺ παντρεύθηκαν ἀπὸ ἐκτίμησι γιὰ τὶς σωματικές, τὶς ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς ἀρετές τους, ἦσαν ἐνενῆντα τοῖς ἑκατὸ εὐτυχεῖς.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ Η. DAN

ΕΓΩ, ἡ Κλάρις Ντέρεχαμ, κόρη τοῦ σὲρ Ρίτσαρντ Ντέρεχαμ τοῦ Μέμφορδ, τῆς κομητείας τοῦ Χάμσαϊρ, εἶμαι ἡ ἡρωΐς τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Ὁ πατέρας μου εἶχε ἁρπάξει πυρετοὺς ἀπὸ τοὺς βάλτους ποὺ βρίσκονται στὴν περιφέρειά μας κ' εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο ἐξαντλήσεως, ὥστε ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ χωριοῦ, ἕνας τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος, μᾶς δήλωσε καθαρά, πὼς ἦταν ἀνίκανος νὰ τὸν θεραπεύση καὶ μᾶς συμβούλεψε νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ Λονδῖνον κ' ἐκεῖ νὰ ζητήσουμε τὴν συνδρομὴ ἑνὸς διασήμου γιατροῦ.

Ἔτσι, ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Νοεμβρίου, ξεκινήσαμε ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ μὲ τὸ μεγάλο ταξειδιωτικὸ ἁμάξι μας. Ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια κι' ἔτσι ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ πατέρα μου εἶχε συγκεντρωθῆ σὲ μένα. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ λάτρευα τὸν καλὸ πατέρα μου. Κι' ὅσο τὸν ἔβλεπα ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὴν ἑλονοσία, χλωμὸ καὶ μὲ τὰ μάτια του θολὰ καὶ βαθουλωμένα μέσα στὶς κόγχες τους, τόσο ραγιζόταν ἡ καρδιά μου.. Θὰ θυσίαζα εὐχαρίστως ὅ,τιδήποτε γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ πάλι τὸν πατέρα μου γερὸ καὶ εὔθυμο ὅπως ἄλλοτε. Ὢ! πόσο ἀτέλειωτο μοῦ φάνηκε ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι, καθὼς τὸ ἁμάξι προχωροῦσε ἀργὰ γιὰ νὰ μὴ κουραστῆ ἀπὸ τὰ τραντάγματα, ὁ ἀγαπημένος μου ἄρρωστος. Σταθμεύσαμε τὸ πρῶτο βράδυ τοῦ ταξειδιοῦ μας σ' ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο κ' ἡσύχασα μόνο ἀφοῦ ξαπλώθηκε ὁ πατέρας μου σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ μεγάλο κρεββάτι μὲ κολῶνες, ἀνάμεσα σὲ μοσχοβολημένα ἀπὸ λεβάντα σεντόνια. Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἔκαιγε μέσα στὸ πελώριο τζάκι καὶ σὲ λίγο ὁ πατέρας ἀποκοιμήθηκε. Πῆγα τότε κι' ἐγὼ νὰ δειπνήσω καὶ κατόπιν πλάγιασα νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, βλέποντας πὼς ὁ πατέρας ἦταν ἀκόμα κουρασμένος ἀπὸ τὴν διαδρομὴ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἀποφάσισα νὰ τὸν ἀφήσω ν' ἀναπαυθῆ ὣς τὸ μεσημέρι καὶ τότε μόνο νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ταξεῖδι μας. Ἡ ξενοδόχος, μιὰ ἀγαθὴ καὶ περιποιητικὴ γυναῖκα, μοῦ εἶπε πὼς ἡ ἀπόφασίς μου αὐτὴ δὲν ἦταν φρόνιμη κι' ὅτι θὰ κάναμε καλύτερα ἂν περνούσαμε τὸ δάσος τοῦ Χήθ, ὅσο ἦταν μέρα, γιατὶ τελευταίως εἶχαν πολλὲς ληστεῖες στὴν περιοχὴ ἐκείνη, καὶ μάλιστα ἔλεγαν πὼς ὁ λήσταρχος Κλεμὰν Ο'Ρέϊκ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ λημέρι του μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος ἀκριβῶς.

Γέλασα καὶ χωρὶς νὰ δώσω περισσότερη προσοχὴ στὰ λόγια τῆς ξενοδόχου, ξεκίνησα μιὰ καὶ ὁ πατέρας μου εἶχε ξεκουραστῆ ἀρκετά.

Πυκνὴ ὁμίχλη ἀνέβαινε ἀπὸ τοὺς κάμπους καὶ τὸ ἁμάξι μας προχωροῦσε σὰν μέσα σ' ἕνα σύννεφο. Παγερὸς ἀέρας φυσοῦσε κι' ἔκανε τὶς κορυφὲς τῶν δένδρων νὰ γέρνουν μ' ἕνα θλιβερὸ σφύριγμα.

Βρισκόμαστε ὁλομόναχοι μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ μονάχα ποῦ καὶ ποῦ μερικὰ κοράκια, τρομαγμένα ἀπὸ τὴν παρουσία μας, ἔφευγαν στὸ πέρασμά μας καὶ πετοῦσαν ψηλά, βγάζοντας ἀπαίσιες, πένθιμες κραυγές.

Ὡστόσο δὲν ἔνοιωθα οὔτε τὸν ἐλάχιστο φόβο καὶ γελοῦσα μόνη μου περιφρονητικὰ γιὰ τὰ λόγια τῆς ξενοδόχου. Εἴχαμε περάσει τὴν ἀπέραντη πεδιάδα καὶ κατὰ τὸ σουρούπωμα μπήκαμε στὸ δάσος. Ὁ ἁμαξᾶς μαστίγωσε τ' ἄλογά του καὶ τὸ ἁμάξι προχώρησε πιὸ γρήγορα. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πατέρας μὲ ρώτησε γιατὶ τρέχαμε τόσο πολύ. Τὸν κούραζε τὸ τράνταγμα τοῦ ἁμαξιοῦ. Τότε, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσω μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ ξενοδόχου, τοῦ εἶπα:

—Πρέπει νὰ ἐπισπεύσουμε τὸ δρόμο μας, ἂν θέλουμε νὰ φθάσουμε στὸ πλησιέστερο πανδοχεῖο προτοῦ νυχτώσει ἐντελῶς. Ἐκεῖ θὰ ξεκουραστῆτε καὶ αὔριο θά...

—Δὲν εἶχα προφθάσει ν' ἀποτελειώσω τὴν φράσι μου, ὅταν τὸ ἁμάξι σταμάτησε ἀπότομα καὶ μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

—Ἄλτ! Γιατὶ πυροβολῶ!

Ὁ πατέρας θέλησε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀλλὰ ἀμέσως ἔγειρε πάλι ἐξαντλημένος ἀπάνω στὰ μαξιλάρια, μουρμουρίζοντας:

—Ἀλλοίμονο!... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε.. τίποτε!... Ἄ! καταραμένη ἀρρώστεια, ποὺ μὲ κάνει πιὸ ἀδύνατο κι' ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἀκόμα.. Οὔτε νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ παιδί μου.. δὲν μπορῶ!...

Ἐντωμεταξὺ ἔσκυψα κι' ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας διέκρινα μερικὲς σκιές. Ἕνα φανάρι ἄναψε καὶ στὸ φῶς του εἶδα τέσσερες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ πρόσωπό τους σκεπασμένο μὲ μάσκες καὶ μᾶς ἀπειλοῦσαν μὲ τὰ πιστόλια τους.

—Κατεβῆτε, σᾶς παρακαλῶ, κυρία καὶ κύριε, καὶ παραδώσατε στή...σίγουρη φύλαξί μας ὅ,τι πολύτιμο ἔχετε μαζύ σας. Χρήματα καὶ κοσμήματα.. εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν.

Δίπλα μου, ὁ πατέρας μου, ἦταν πεσμένος ἀπάνω στὰ μαξιλάρια καὶ βογγοῦσε, ἀνίσχυρος νὰ κουνηθῆ... Στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι, ἀνέκτησα ἀμέσως τὴν ψυχραιμία μου καὶ εἶπα παρακλητικά, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γρήγορα:

—Σᾶς ἱκετεύω, κύριοι, φανῆτε εὐσπλαχνικοί! Ὁ πατέρας μου εἶνε βαρειὰ ἄρρωστος κι' ἂν βγῆ ἀπὸ τὸ ἁμάξι μέσα στὸ κρύο καὶ στὴν ὑγρασία, μπορεῖ αὐτὸ νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή του. Ὅσο γιὰ χρήματα καὶ κοσμήματα, ἐλάχιστα ἔχουμε μαζύ μας. Σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλι, ἀφῆστε μας νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας...

Καθὼς μιλοῦσα, ἡ κουκοῦλα τῆς μπέρτας ποὺ φοροῦσα, γλύστρησε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ πρόσωπό μου φάνηκε.

Μὲ βοήθησε νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἁμάξι...

Ἀκούστηκαν μερικοὶ ψιθυρισμοὶ καὶ γέλια κ' ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου ν' ἀνεβαίνη σὰν κῦμα στὸ πρόσωπό μου. Συγχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν πλησίασε κι' ἀφοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. κατόπιν εἶπε μὲ βαθειά, εὐγενικὴ φωνή:

—Δὲν θὰ ἐνοχληθῆτε οὔτε σεῖς, κυρία, οὔτε ὁ πατέρας σας, ἀρκεῖ νὰ κατεβῆτε μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ μοῦ κάνετε μιά...μικρὴ χάρι!

Στὸν ἐπιτακτικὸ καὶ εὐγενικὸ τρόπο τοῦ ἀγνώστου, δὲν μπόρεσα παρὰ νὰ ὑπακούσω. Ἐκεῖνος ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ μὲ βοήθησε νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Ἡ κινήσεις του καὶ τὸ φέρσιμό του ἦταν τόσο εὐγενικό, ὥστε νόμιζα πὼς βρισκόμουν σὲ κανένα σαλόνι ἀριστοκρατικοῦ σπιτιοῦ.

—Τί ζητεῖτε ἀπὸ μένα, κύριε; ρώτησα μὲ περηφάνεια, ἐνῶ σκεπαζόμουν σφιχτὰ μὲ τὴ μπέρτα μου.

—Ὢ! ἕνα ἐλάχιστο πρᾶγμα, εὐγενεστάτη κυρία! Πρῶτον νὰ ξεσκεπάσετε πάλι τὸ χαριτωμένο προσωπάκι σας..

—Ντροπή σας! φώναξα μὲ ἀγανάκτησι. Νὰ πειράζετε μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα. Τί θέλετε ἐπὶ τέλους;...

—Ἡ τύχη σας εἶνε στὰ χέρια σας, ὡραία κυρία! ἐξακολούθησε μὲ ἀπάθεια ὁ ἄγνωστος—προφανῶς ὁ λήσταρχος Κλεμὰν Ο' Ρέϊκ. Θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε ἀνενόχλητη ἂν πληρώσετε τὸ ἀντίτιμο.. Ὢ! ἐλάχιστο πρᾶγμα!—πρόσθεσε μόλις εἶδε μιὰ κίνησι τρόμου ποὺ ἔκανα ἄθελά μου. Ἔχω με κέφι ἀπόψε καὶ ἕνα μόνο φιλάκι ἀπὸ τὰ δροσερὰ χείλη σας μοῦ ἀρκεῖ... Οὔτε χρήματα, οὔτε κοσμήματα θέλω!... Ἂν ὅμως δὲν συμμορφωθῆτε μὲ τὴν ἐλαχίστη χάρι ποὺ σᾶς ζητῶ, τότε...

Κατακόκκινη ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀγανάκτησι, ἔρριξα ἕνα γρήγορο βλέμμα στὸν σχεδὸν λιπόθυμο πατέρα μου, κι' ἕνας τρομερὸς φόβος ἔσφιξε τὴν καρδιά μου μήπως πάθει τίποτε ὁ λατρευτὸς ἄρρωστός μου. Ὡστόσο ἀπάντησα περιφρονητικά:

—Πῶς τολμᾶτε, κύριε! Μάθετε ὅτι τὰ χείλη μου δὲν εἶνε πλασμένα γιὰ νὰ τ' ἀγγίξη ἕνας τυχοδιώκτης, ἕνας ληστὴς τοῦ δρόμου...

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε σὰν νὰ προσεβλήθη. Εἶδα πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ διατάξη τοὺς συντρόφους του νὰ κατεβάσουν τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Ἕνας κρύος ἱδρὼς μὲ περιέλουσε καὶ ἀμέσως προχώρησα ἕνα βῆμα καὶ ἀδίστακτα, ντροπαλά, πρόσφερα τὰ χείλη μου στὸ λήσταρχο. Ἐκεῖνος μὲ πλησίασε καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ σηκώσω τὸ κατακόκκινο ἀπὸ ντροπὴ πρόσωπό μου. Τὸ βλέμμα του βυθίστηκε στὰ μάτια μου καὶ χωρὶς νὰ μὲ φιλήση, ψιθύρισε:

—Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ λήσταρχος, μὲ βοήθησε νὰ ξαναμπῶ μέσα στὸ ἁμάξι, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ διέταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ φύγη...

Τρομοκρατημένος ὁ ἁμαξᾶς χτύπησε τὰ ἄλογα καὶ ἀπομακρυνθήκαμε μ' ἕναν τρελλὸ καλπασμό.

Ἀπὸ τότε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου κι' ἐκείνη ἡ φράσις: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!» ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μου νύχτα καὶ μέρα..

....

Ὁ πατέρας εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά, ὅταν ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουνίου, τὸν ἑπόμενο χρόνο, πῆγα μαζύ του σὲ μιὰ δεξίωσι στὸν πύργο τῆς νουνᾶς μου, τῆς λαίδης Τουΐστλετον.

—Ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ἡ νουνά μου μόλις μὲ εἶδε. Μὲ τὸ κάτασπρο αὐτὸ φόρεμά σου, μοιάζεις μὲ ἄγγελο. Ἀσφαλῶς ἀπόψε ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ.

Ἡ λαίδη Τουΐστλετον ἔγνεψε σ' ἕναν ὑψηλό, κομψὸ νέο, ὁ ὁποῖος στεκόταν λίγο παρέκει, νὰ πλησιάση.

Μοῦ τὸν σύστησε. Ἦταν ὁ λόρδος Στέρντεϊλ.

—Ἐλπίζω, εἶπε ἡ νουνά μου, πὼς θὰ γίνετε δυὸ καλοὶ φίλοι.

—Ἂν ἡ μὶς Κλάρις θελήση νὰ μὲ τιμήση μὲ τὴν φιλία της, θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! εἶπε ὁ νέος.

Μοῦ φάνηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς θὰ λιποθυμοῦσα.

Ἡ φωνή του, ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ... Ἀλλά, Θεέ μου! Ἦταν δυνατόν;

Στὴν μνήμη μου ἐπανῆλθε ἡ σκηνὴ ἐκείνη στὸ δάσος τοῦ Χήθ. Στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια ποὺ μῆνες τώρα δὲν μποροῦσα νὰ ξεχάσω: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!» Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα κατάματα.

—Γιατί αὐτὴ ἡ μεταμφίεσις; εἶπα τότε αὐστηρά. Τί γυρεύετε ἐδῶ μέσα; Φύγετε, κύριε, πρίν...

—Τότε ἤμουν μεταμφιεσμένος, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ τὴν μελωδικὴ φωνή του, ὄχι τώρα! Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, πὼς ὁ ληστὴς Κλεμὰν Ο'Ρέϊκ πέθανε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τοῦ Νοεμβρίου, ποὺ σᾶς συνάντησε στὸ δάσος τοῦ Χήθ, καὶ στὴ θέσι του βλέπετε τὸν μετανοημένο γιὰ τὶς νεανικὲς τρέλλες του, τὸν λόρδο Στέρντεϊλ. Θέλετε νὰ χορέψουμε μαζὺ αὐτὸ τὸ βάλς ἢ προτιμᾶτε νὰ πᾶμε ἔξω στοὺς κήπους;

Τόσο ἤμουν ταραγμένη, ὥστε προτίμησα νὰ περπατήσω λιγάκι. Μόλις βρεθήκαμε μόνοι μας, στὴν δροσερὴ δενδροστοιχία, ὁ λόρδος Στέρντεϊλ στάθηκε, πῆρε τὰ δυὸ χέρια μου μέσα στὰ δικά του χέρια καὶ κυττάζοντάς με κατάματα, εἶπε:

—Κλάρις, μὲ συγχώρεσες; Μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσης;

—Ναί, ψιθύρισα γέρνοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ ἀπαλά, τρυφερά, ἀκούμπησε τὰ χείλη του ἀπάνω στὰ χείλη μου γιὰ δεύτερη φορά.

....

Εἶνε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ἄλλαξα τ' ὄνομά μου...

Δὲν ὀνομάζομαι πειὰ Κλάρις Ντέρεχαμ, ἀλλὰ λαίδη Στέρντεϊλ καὶ εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

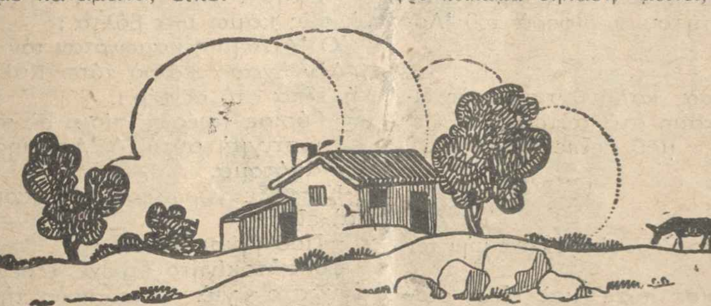

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τοῦ Βολταίρου, μπαίνοντας στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φερνέ, ὅπου ἔμενε ὁ μέγας φιλόσοφος, τὸν βρῆκε νὰ πλέκη κάλτσες!

Προχώρησε κατάπληκτος καὶ στάθηκε πλάϊ στὸν Βολταῖρο, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος στὸ πλέξιμό του, ὥστε δὲν ἀντιληφθῆ τίποτε.

Τέλος ὁ φιλόσοφος ἔπαψε νὰ πλέκη καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του.

—Ἀ! φώναξε μόλις εἶδε τὸ φίλο του. Καταλαβαίνω πόσο ἀνεξήγητο σοῦ φαίνεται αὐτὸ ποὺ βλέπεις. Κι' ὅμως, φίλε μου, σκέφθηκα πὼς ἔτσι μόνο μποροῦσα ν' ἀνταποδώσω τὸ δῶρο ποὺ μοῦ ἔστειλε μιὰ εὐγενικιὰ Ρωσσίδα πριγκήπισσα. Μοῦ ἐδώρησε ἕνα κουτάκι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, τὸ ὁποῖο φιλοτέχνησε μόνη της. Ναί, αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ ὡραία κυρία, κάθησε κι' ἔκανε μιὰ ἐργασία, ποὺ τὴν κάνουν ἄνδρες, γιὰ νὰ μοῦ προξενήση ἔκπληξι... Γιατὶ λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ μὴν κάνω μιὰ δουλειὰ ποὺ ταιριάζει σὲ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς ἀνταποδώσω τὰ ἴδια;

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Χίλιοι φίλοι, εἶνε λίγοι. Ἕνας ἐχθρός, εἶνε πάρα πολύς.

***

Ἡ καρδιά μας εἶνε σὰν μωρὸ παιδάκι: Ἐλπίζει σὲ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

***

Μὴ ζηλεύεις τὴν ἀσπρίλα τοῦ σαρικιοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ πλυντικά εἶνε ἀπλήρωτα ἀκόμη!

***

Φορτώθηκε ὁ γέρος τυφλὸς τὸν παραλυτικὸ ἀνοιχτομάτη, κι' ἔτσι ἔφτασαν σίγουρα στὸ χωριό τους!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Θέλετε ἕνα ἁπλούστατο καὶ πρόχειρο ἀπολυμαντικὸ μέσον, γιὰ νὰ ἀπολυμάνετε ἕνα δωμάτιο, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα μέσα διαθέσιμα; Βάλτε στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀπὸ βραδὺς μιὰ λεκάνη γεμάτη παγωμένο νερό. Αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τραβάη τὰ μικρόβια τῆς ἀτμοσφαίρας, καθὼς καὶ νὰ ἐξουδετερώνη τὶς δυσώδεις ἀναθυμιάσεις της. Ἐννοεῖται, πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ τὸ νερὸ ἐκεῖνο παύει νὰ εἶνε κατάλληλο πρὸς πόσιν.

***

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων, γιὰ νὰ γίνη κανένας δεκτὸς στὴ θέσι τοῦ δημίου, στὴν Κίνα, ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ ἀλλεπάλληλες ἐξετάσεις..... «ἐκ τοῦ φυσικοῦ»! Δηλαδή, ἔπαυαν γιὰ λίγες ἑβδομάδες, οἱ ἀποκεφαλισμοὶ τῶν θανατοποινιτῶν, κι' ἔτσι μαζευόταν γιὰ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων (!) ἀρκετὸς ἀριθμὸς θυμάτων. Οἱ ὑποψήφιοι δήμιοι τότε μοιραζόντουσαν τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς καὶ ἐνώπιον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, τοὺς θέριζαν μὲ τὸ καλοακονισμένο κυρτὸ σπαθί τους τὸ κεφάλι. Ὅποιος ἔκοβε μὲ μιὰ σπαθιὰ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου καὶ τελείωνε ἐπίσης γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴ δουλειά του, ἐκεῖνος γινόταν δεκτὸς ὡς ἐπίσημος δήμιος τοῦ κράτους!...

Στὴν Κίνα δὲν ὑπάρχει [illegible].

***

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν πόλι Γκάρντεν-Πλαίην τοῦ Καναδᾶ, ἡ σιτοπαραγωγὴ ἦταν τόσο πλουσία καὶ ἄφθονη, ὥστε γιὰ νὰ ἐπαρκέση ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία στὸ θερισμό της, ἀναγκάστηκε νὰ λάβη τὸ ἑξῆς πρωτοφανὲς μέτρο: Προκάλεσε διαταγὴ τοῦ διοικητοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὅλες ἡ ἰδιωτικὲς καὶ δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ τὰ καταστήματα ἔκλεισαν ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες κι' ὅλοι οἱ ἔμποροι, δημόσιοι ὑπάλληλοι κλπ. κλπ. βγῆκαν στὰ χωράφια καὶ βοήθησαν τοὺς καλλιεργητὰς στὸ θερισμό!...

***

Ὅταν ἀγοράζετε βωδινὸ κρέας, πιέζετέ το μὲ τὸ δάκτυλο. Ἂν τὸ κρέας ξανασηκωθῆ, τότε εἶνε φρέσκο καὶ καλό. Ἂν ἡ βούλα—τὸ ἐλαφρὸ κοίλωμα δηλαδὴ—μείνει, τότε τὸ κρέας εἶνε μπαγιάτικο.

Τὰ φρέσκα ψάρια, πάλι, ἔχουν μάτια λαμπερά, σπάραχνα κόκκινα καὶ τὰ λέπια τους δὲν βγαίνουν εὔκολα ἀπὸ τὸ κορμί τους.

***

Πιστεύετε, ὅτι ἀπὸ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη οὔτε σπίτι, ὁ ἀετὸς βλέπει ὁλοκάθαρα μιὰ μικρὴ γουστερίτσα; Τόσο καταπληκτικὴ εἶνε ἡ δύναμις τῆς ὁράσεώς του, καθὼς καὶ πολλῶν ἀκόμη ἄλλων [illegible]!

***

Πρὶν ἐφευρεθοῦν ἀκόμη οἱ τρομακτικοὶ Ἀμερικανικοὶ οὐρανοξύσται, μὲ τὰ ἑκατὸ πατώματα καὶ μὲ τὶς χιλιάδες τῶν δωματίων τους, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κτίρια τοῦ κόσμου ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ «Ἐσκουριάλ». Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ Ἱσπανικὸ ἀνάκτορο ἔχει 11 χιλιάδες παράθυρα καὶ οἱ διάδρομοί του εἶνε μήκους δυόμισυ χιλιομέτρων περίπου!

***

Γιατί ὁ ἥλιος, ὅταν εἶνε πολὺ ζεστός, προξενεῖ ἐγκαύματα στὸ λευκὸ δέρμα τῶν Εὐρωπαίων, ἐνῶ τοὺς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς δὲν τοὺς πειράζει; Γιατί τὸ λευκὸ χρῶμα τοῦ δέρματος ἐμποδίζει τὴν ἀπορρόφησι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἡ ὁποῖες, μένοντας ἔτσι στὴν ἐπιφάνεια, τὴν καῖνε. Ἐνῶ τὸ μαῦρο χρῶμα ἀπορροφᾶ τὶς ἀκτίνες, κι' ἔτσι ἡ θερμότης των εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα, χωρὶς νὰ πειράξη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος.

***

Στὸ Θιβέτ, ὅπως καὶ στὴν Τουρκία, οἱ σκύλοι θεωροῦνται ὡς ἱερὸ ζῶο. Στὸ Θιβέτ, μάλιστα, ἡ εἴσοδος τῶν σκύλων στοὺς ναοὺς ἐπιβάλλεται καὶ ὡρισμένοι «λαμά» (ἱερεῖς), ἔχουν ἀναλάβει εἰδικῶς τὴν περιποίησι τῶν τετραπόδων αὐτῶν....προσκυνητῶν!...

Ἐπίσης καὶ στὴν Κίνα ὡρισμένες ράτσες σκύλων θεωροῦνται....ἡμίθεοι κι' ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς θεϊκῶν σχεδὸν τιμῶν!...

***

Πρὸ χρόνων, στὴ Σιβηρία, ὅταν μιὰ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ κορτάρη καὶ μετὰ τὸ γάμο της, ὁ σύζυγός της εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς γδάρη τὰ μάγουλα!...

***

Ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ της, ἡ Κίνα ἔχει τοὺς λιγώτερους ἄρρενας τρελλοὺς καὶ νευρασθενεῖς ἀπ' ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο. Ἀντιθέτως, ἡ περισσότερες Κινέζες εἶνε νευρασθενικὲς καὶ ἡ τρέλλα σ' αὐτὲς κάνει θραῦσι! Ὁ Ἄγγλος νευρολόγος Τζέϊμς Χούδμπολ, τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸ ἀποδίδει στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μὲν Κινέζοι φοροῦν ἁπλόχωρα, μαλακὰ καὶ χωρὶς τακοῦνι παπούτσια, ἐνῶ ἡ Κινέζες φοροῦν τὰ στρεβλωτικὰ ἐκεῖνα παπούτσια, ποὺ τοὺς παραμορφώνουν τὰ πόδια.

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ἀθηναϊκὸ Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὄχι, κόρη μου, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ δεινοπαθήσης. Δὲν ἔχω δὰ καὶ τίποτε... Μὴν ἀφήνης μόνο του τὸν ἄνδρα σου... Πρέπει νὰ γυρίσετε μαζὺ στὸ σπίτι σας. Σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα πολὺ ποὔρθατε νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά!

Ἄ, καλή μου μητέρα! Ἂν ἤξερες... ἂν ἤξερες τί κακὸ μοὔκανες μὲ τὴν ἄρνησί σου αὐτή! Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ καταλάβης! Ποῦ νὰ μαντέψης τί ἐσχεδίαζε ὁ «ἄνδρας μου», ὅπως τὸν εἶπες! Πῶς νὰ εἰσχωρήσης ἐσὺ ἡ ἀγαθὴ κι' ἐνάρετη, στὴν ἀπαισία κόλασι τῆς καρδιᾶς του, στὸ σατανικό του πνεῦμα ;...

Κι' ὅμως, μητέρα, τὰ λόγια σου ἦσαν γιὰ μένα καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Ἂν ἔμενα μαζύ σου τὴ νύχτα αὐτή, δὲν θὰ συνέβαινε ὅ,τι συνέβη. Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό. Γιατὶ θἆχα στὸ μεταξὺ καιρὸ ἀρκετὸ νὰ σκεφθῶ, νὰ κρίνω τὰ πράγματα, νὰ καταλάβω...

Μιὰ ὅμως κι' ἔδωσε ἡ μητέρα μου τὴν ἀπάντησι αὐτή, δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ ἐπιμείνω. Ἤμουν μάλιστα κι' εὐχαριστημένη, ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀρτέμη.

Τί καλὰ ποὺ φερνόταν μαζύ μου!...

Χαιρέτησα τὴ μητέρα μου, τὴ φίλησα, καληνύχτισα τοὺς δικούς μου, κατεβήκαμε κάτω καὶ μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο.

—Θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο, μοῦ εἶπε ὁ Ἀρτέμης, πρὶν γυρίσουμε σπίτι ;

Ἄρχιζε τὸ ἄτιμο σχέδιό του.

Δὲν τοῦ ἀρνήθηκα.

Ὄχι γιατὶ εἶχα διάθεσι γιὰ περίπατο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσαρεστήσω.

—Κάμε μας μιὰ βόλτα, σωφέρ, γύρισε τότε καὶ εἶπε στὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ σωφὲρ δὲν ἀπάντησε.

Ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ξεκινήσαμε.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις μου στὴν ἀρχή, δὲν πρόσεξα κατὰ ποῦ τραβᾶμε. Τί μ' ἐνδιέφερε ἄλλωστε αὐτό ;

Ἐξ ἄλλου, ἡ ὥρα ἦταν, ὅπως εἶπα, περασμένη, τὸ σκοτάδι πυκνὸ καὶ δὲν καλοδιέκρινα ἔξω ἀπὸ τὰ τζάμια τί γινότανε καὶ ποῦ διευθυνόμαστε...

Σιωποῦσαμε καὶ οἱ δύο.

Ὁ Ἀρτέμης εἶχε γείρει τὸ κεφάλι του πίσω καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια του κλειστά.

Δὲν κοιμόταν ὡστόσο.

Οὔτε κὰν ἐνύσταζε.

Τὸ ἔκανε αὐτό, ὅπως κατάλαβα κατόπιν, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν κουβέντα μαζύ μου, γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς ἐρωτήσεις μου.

Ἔτσι ὅμως βρῆκα καιρὸ καὶ σ' ἕνα στρίψιμο τοῦ δρόμου, διέκρινα — τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος—διέκρινα λέω τὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόμαστε.

Ξαφνιάστηκα...

Τὸ αὐτοκίνητο διέσχιζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕναν ἀνηφορικὸ δρόμο, τρέχοντας ὁλοταχῶς.

Μήπως γελάστηκα ὡστόσο ;

Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν Ἀρτέμη.

Βρισκόταν στὴν ἴδια στάσι, μὲ τὰ βλέφαρα πάντα κλειστά. Μὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι κάτω ἀπ' τὰ κλειστά του βλέφαρα, τὰ μάτια του μὲ παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα.

Ἔβγαλα μολαταῦτα τὸ μαντῆλι μου, σκούπισα τὸ τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κύτταξα ἔξω.

Ναί, λοιπόν. Βρισκόμαστε στὴν ἐξοχή. Μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ στὸ σκοτάδι...

Εἶχε γίνει αὐτὸ κατὰ λάθος ;

Τραβοῦσε ὁ σωφὲρ ὅπου ἤθελε, μιὰ καὶ εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ μᾶς κάνη ἕναν περίπατο.

Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσω πλέον, ρώτησα τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου :

—Ποῦ μᾶς πηγαίνεις, παιδί μου ;

Ἐκεῖνος προσποιήθηκε πὼς δὲν ἄκουσε. Δυνατώτερα τότε τοῦ ἔκαμα τὴν ἴδια ἐρώτησι.

—Στὴν τύχη πηγαίνω, κυρία, μοῦ ἀπάντησε. Δὲν μοῦ εἴπατε νὰ σᾶς κάμω μιὰ βόλτα ;

Ὁ Ἀρτέμης καμωνόταν τὸν κοιμισμένο.

Δὲν ἔχασα καιρὸ τότε. Καὶ μὲ φωνὴ ἔντονη καὶ προστακτική, εἶπα στὸ σωφέρ :

—Γύρισε ἀμέσως πίσω, σὲ παρακαλῶ!

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Ἀρτέμης τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε δῆθεν ἀπότομα.

Κύτταξε γύρω του, ξαφνιασμένος τάχα, χαμογέλασε κατόπιν καὶ εἶπε :

—Ποῦ βρισκόμαστε ;

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε, ἔτρεχε διαρκῶς πρὸς τὸ ἄγνωστο—τὸ ἄγνωστο γιὰ μένα—πρὸς τὴ νύχτα, τὸ σκοτάδι, τὴν καταστροφή.

—Ποῦ βρισκόμαστε ; ξαναρώτησε ἀδιάφορα δῆθεν ὁ Ἀρτέμης.

Ἔπεσα στὸ κρεββάτι, κλαίγοντας γοερά...

—Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησα καταφουρκισμένη. Ὁ σωφὲρ πηγαίνει ὅπου τοῦ καπνίσει. Πές του, σὲ παρακαλῶ, νὰ γυρίση πίσω.

Ὁ Ἀρτέμης προσποιήθηκε πὼς δὲν ἄκουσε τὴν τελευταία μου φράσι. Γυρίζοντας ὡστόσο στὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ εἶπε :

—Ποῦ πηγαίνουμε, σωφέρ ;

—Μά... πουθενά, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Κάνουμε ἕναν περίπατο, ὅπως μοῦ εἴπατε.

—Καὶ ποῦ βρισκόμαστε τώρα ;

—Πλησιάζουμε στὸ Μαρούσι.

—Στὸ Μαροῦσι ; εἶπε ὁ Ἀρτέμης, περίεργα δῆθεν.

—Στὸ Μαροῦσι!... φώναξα κι' ἐγὼ παραξενευμένη.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ σωφέρ, χωρὶς ὡστόσο νὰ σταματήση, τρέχοντας διαρκῶς ἐμπρός.

Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν Ἀρτέμη.

Ἦταν ἐντελῶς, ἀπολύτως ἥσυχος.

Περίμενα νὰ διατάξη τὸ σωφὲρ νὰ γυρίση πίσω. Μὰ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ἔβγαλε τὴ σιγαροθήκη του, ἄναψε ἕνα σιγάρο καὶ ξαπλώθηκε καὶ πάλι στὴ θέσι του ἀναπαυτικά.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε, ἔτρεχε διαρκῶς.

Σὲ λίγο φτάσαμε στὸ Μαροῦσι καὶ τὸ περάσαμε καὶ τὸ ἀφήσαμε πίσω μας, προχωρῶντας ἐμπρὸς μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, σὰν νὰ μᾶς κυνηγοῦσαν.

Ὡς πρὸ ὀλίγου, δὲν εἶχα καμμιὰ ὑποψία. Νόμιζα πὼς ὅλα συνέβαιναν τυχαίως. Τώρα ὅμως ἄρχισα νὰ ὑποψιάζουμαι, νὰ ὑποψιάζουμαι σοβαρά. Ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ πλεκτάνης. Καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ πειά, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, γύρισα στὸν Ἀρτέμη καὶ τοῦ εἶπα :

—Ποῦ πηγαίνουμε, σᾶς παρακαλῶ ;

—Κουράστηκες ; μὲ ρώτησε αὐτός, ἀντὶ ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί μου.

—Ναί. Καὶ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ γυρίζαμε πίσω.

—Κι' ὅμως, ἀγαπητή μου, εἶνε τόσο εὐχάριστος ὁ περίπατος αὐτός! Εἶσαστε κουρασμένη, πολὺ κουρασμένη ;

—Ναί, πολὺ κουρασμένη.

—Τότε... Γιὰ σταθῆτε... Ἀντὶ νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ χάνουμε ἔτσι τὴν ὥρα μας, δὲν πηγαίνουμε καλύτερα στὴν ἔπαυλί μας ; Δὲν ἀπέχουμε καὶ πολύ...

Καὶ σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὸν ἑαυτό του, πρόσθεσε :

—Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Τὰ λόγια του μ' ἐφώτισαν ἐντελῶς. Κατάλαβα πειὰ καλὰ τὸ σχέδιό του. Μὲ εἶχε ἐξαπατήσει. Μὲ τραβοῦσε στὴν παγίδα...

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἡ ταραχή μου ἦταν τόση, ὥστε ἔχασα τὰ λόγια μου. Φαντάζομαι ὅτι τὶς στιγμὲς αὐτές, μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια μου θὰ πετοῦσαν σπίθες. Ἐπὶ τέλους συγκράτησα τὴν ταραχή μου καὶ φώναξα ὀρθὰ-κοφτὰ στὸν Ἀρτέμη :

—Σᾶς παρακαλῶ, νὰ γυρίσουμε πίσω ἀμέσως.

Ὁ Ἀρτέμης καμώθηκε πὼς ξαφνιάστηκε.

Καὶ μὲ γλυκειὰ φωνὴ μοῦ εἶπε :

—Γιατί, ἀγαπητή μου! Τί σοῦ συμβαίνει ; Τί ἔπαθες ἄξαφνα, Φλώρα ; Δὲν εἶνε σπίτι μας κι' αὐτό, στὸ ὁποῖο πηγαίνουμε ; Ἀπορῶ, παιδί μου, γιὰ τὰ λόγια σου, γιὰ τὴν ταραχή σου...

Μιλοῦσε, ὁ ἄθλιος, τόσο πειστικά, μὲ τόση ἀθωότητα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ λύγισα. Νόμισα—τί ἀφέλεια!—πὼς ὅλα αὐτὰ συνέβησαν τυχαίως, ὅτι δὲν ἦσαν σκόπιμα, δὲν ἦσαν σχεδιασμένα.

Ὁ Ἀρτέμης ἀντελήφθη τὸν στιγμιαῖο δισταγμό μου καὶ ἐφρόντισε νὰ κερδίση καιρὸ καὶ ἔδαφος.

—Θὲς νὰ γυρίσουμε πίσω; εἶπε ἀδιάφορα καὶ μὲ καλωσύνη. Νὰ γυρίσουμε, Φλώρα μου. Δὲν θέλω, δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ λυπήσω. Πάντως, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἀπορῶ, μὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ταραχή σου...

Ἤμουν ζαλισμένη, ἀναποφάσιστη. Ἡ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ μυαλό μου.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ μεταξὺ ἔτρεχε δαιμονισμένα.

Φτάσαμε στὴν Κηφισσιά..

Τὴν περάσαμε...

Τραβούσαμε τώρα ἴσια γιὰ τὴν ἔπαυλι.

Τὸ κόλπο τοῦ Ἀρτέμη εἶχε πετύχει. Εἶχε κερδίσει καιρό...

Εἶχε κερδίσει ἔδαφος...

Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἐδίσταζα καὶ προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρωθῶ, φτάσαμε στὴν ἔπαυλι.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὸς στὴν εἴσοδο.

Ἦταν ἀργὰ πειά. Τὴν εἶχα πάθει. Ὡστόσο, δίστασα νὰ κατέβω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ἀρτέμης ὅμως δὲν βιαζόταν. Μεταχειρίστηκε καὶ πάλι τὴν ψεύτικη γλύκα του.

—Ἔλα, Φλώρα, μοῦ εἶπε. Ἐφτάσαμε... Κουράστηκες, παιδί μου ;

Τὰ λόγια του μὲ κοίμιζαν, μὲ νάρκωναν, μὲ ξεγελοῦσαν.

Κατέβηκα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κι' ὁ Ἀρτέμης πλήρωσε τὸ σωφέρ, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀμέσως. Κατόπιν πλησίασε καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Αὐτὸ πάλι μὲ ξάφνιασε.

Σὲ ποιὸν χτυποῦσε ; Δὲν ἦταν ἔρημη ἡ ἔπαυλις ;

Ἡ κυρὰ Μάρθα βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ στὸ σπίτι τῆς Ἀθήνας.

Ἕνα φῶς ἄναψε ἀπὸ μέσα.

Βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ ὑπηρέτρια, τὴν ὁποία πρώτη φορὰ ἔβλεπα, παρουσιάστηκε.

Νόμιζα πὼς νειρευόμουν.

Τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά ;

—Λέανδρε, καλέ μου Λέανδρε !...

Τί ζητοῦσε ἡ ὑπηρέτρια αὐτὴ στὴν ἔπαυλι ;

Ὡστόσο, ἦταν ἀργὰ πειά. Δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τίποτε στὴν ἐρημιὰ ποὺ βρισκόμαστε. Καὶ σὰν ὑπνωτισμένη, σὰν αὐτόματο, ἐμπῆκα στὴν ἔπαυλι.

Ἀνεβήκαμε ἐπάνω καὶ μπήκαμε στὴν τραπεζαρία.

Ὁ Ἀρτέμης πέταξε τὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο του σ' ἕναν καναπέ, ἀνάσανε βαθειὰ κι' ἔτριψε τὰ χέρια του, βαθειὰ εὐχαριστημένος. Εἶχα καθήσει σ' ἕνα κάθισμα, χωρὶς νὰ μιλῶ.

Ὁ Ἀρτέμης ἦρθε, στάθηκε μπρός μου καὶ μοῦ εἶπε :

—Πεινᾶς, Φλώρα ;

Πεινοῦσα καὶ πολὺ μάλιστα.

Μολαταῦτα, ἀπάντησα ἀρνητικῶς.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ, τοῦ ἀπάντησα.

Καὶ τὸ ἔκαμα αὐτό, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγω ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα. Τὸ ἔκαμα κυρίως γιὰ νὰ μὴν ἀγγίξω τίποτε, γιὰ νὰ μὴν πιῶ πρὸ πάντων τίποτε.

Ὑποψιαζόμουν καὶ φοβόμουν.

Ὁ Ἀρτέμης θἆχε κάποιο καταχθόνιο σκοπὸ γιὰ νὰ μὲ φέρη σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Στὴν πονηρία του συνεπῶς ἔπρεπε ν' ἀντιτάξω πονηρία.

—Δὲν πεινᾶς! μοῦ εἶπε. Κι' ὅμως δὲν ἔχεις βάλει τίποτε στὸ στόμα σου.

—Ἐπῆρα ἕνα τσάϊ πρὶν φύγουμε γιὰ νὰ πᾶμε στὴ μαμᾶ.

—Δὲν θέλεις νὰ πῶ νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν κάτι ἐλαφρό ;

—Ὄχι, ὄχι, εὐχαριστῶ...

—Λίγο γάλα τουλάχιστον ;

—Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ καθόλου.

—Κι' ὅμως, λίγο γάλα μὲ τσάϊ δὲν θὰ σοὔκανε κακό.

Ἡ ἐπιμονή του αὐτή, ἦταν πολὺ ὕποπτη.

Μὰ ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ὑποκύψω, νὰ μὴ δεχτῶ τίποτε, νὰ μὴν ἀγγίσω τίποτε.

Καὶ τοῦ ἀπάντησα ὀρθὰ-κοφτά :

—Αἰσθάνομαι μᾶλλον τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ.

—Ν' ἀναπαυθῆς ;... Βέβαια... βέβαια, εἶσαι κουρασμένη... Τὸ καταλαβαίνω... Ἀφοῦ ὅμως δὲν θὲς νὰ τσιμπήσης κάτι, κάθησε στὸ τραπέζι νὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά. Δὲν θὰ σὲ ταλαιπωρήσω καθόλου, μὰ καθόλου. Θὰ τσιμπήσω κάτι καὶ θὰ σηκωθῶ. Θέλεις ;

—Εὐχαρίστως.

Καθήσαμε στὸ τραπέζι.

Τὸ μυαλό μου δούλευε.

Παρακολουθοῦσα τὰ πάντα. Τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, τὶς κινήσεις του. Τὸ παραμικρὸ νόημα ποὺ θἄκανε στὴν ὑπηρέτρια, θὰ τὸ ἀντιλαμβανόμουν.

Εἶχα μιὰ διαύγεια πνεύματος ἐξαιρετική. Ἀντὶ νὰ τὰ χάσω, ἀντιθέτως ὁ κίνδυνος μ' εἶχε ἐμψυχώσει, μὲ εἶχε ξυπνήσει.

Ἡ ὑπηρέτρια σερβίρισε ἀμέσως στὸν κύριό της μερικὰ παϊδάκια ψημένα στὴ σχάρα.

Ὁ Ἀρτέμης ἄρχισε νὰ τρώη μὲ κέφι, μ' ὄρεξι.

Ἡ ὑπηρέτρια στεκόταν πλάϊ του.

Τὴν κύτταζα λοξά, μὲ κλεφτὲς ματιές.

Δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ τύπος αὐτός.

Ποῦ τὴν εἶχε βρῆ ὁ Ἀρτέμης ;

Ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχε ψαρέψει καὶ κουβαλήσει στὴν ἔπαυλι ;

Τί συνεννόησις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὑποκειμένων ;

Ποιὸ μυστικὸ τὰ συνέδεε ;

Ἡ ὑπηρέτρια αὐτὴ ἦταν ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων. Μελαχροινή, ἀρκετὰ νόστιμη, ἀλλὰ καθόλου συμπαθής.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε κάτι τὸ πρόστυχο, τὸ χυδαῖο...

Τὰ μαῦρα μάτια της δείχνανε μεγάλη σκληρότητα.

Ἄρπαξα μερικὲς ματιές της, τὶς ὁποῖες μοὔρριχνε κλεφτὰ κι' αὐτὴ καὶ ἡ ὁποῖες δὲν ἦσαν καθόλου καθησυχαστικὲς γιὰ μένα.

Ἡ κόρη αὐτή, τὴν ὁποία πρώτη φορὰ ἔβλεπα, φαινόταν σὰν νὰ μὲ μισοῦσε.

Κι' ὅμως, δὲν τῆς εἶχα κάνει κανένα κακό. Θεέ μου!...

Βρισκόμουν λοιπὸν ὁλομόναχη, μέσα στὴ νύχτα, μέσα στὴν ἐρημιά, στὰ νύχια δυὸ θηρίων, ποὺ ἤθελαν τὸ κακό μου, στὰ νύχια δυὸ κακούργων, τοῦ συζύγου μου καὶ τῆς ὕποπτης συνενόχου του ;

Ἡ θέσις μου ἦταν τραγική. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ "ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ"

(Ἕνα πολύκροτο ἄρθρο τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot μὲ τὶς γνῶμες μεγάλων «ἀστέρων» γιὰ τὴν γοητεία καὶ τὸ «σὲξ-ἀππήλ».)

ΜΙΑ μέρα, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατό του, ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνος, ὁ «ὡραῖος Ρούντι» τῶν Ἀμερικανίδων, ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι σ' ἕναν ρεπόρτερ μιᾶς μεγάλης ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε: «Γιατὶ τοῦ ἀρέσουν μόνο ἡ ὥμορφες γυναῖκες;»

—Ἡ γνώμη μου εἶνε, δίχως νὰ θέλω νὰ φανῶ ἐκκεντρικὸς ἢ παραδοξολόγος, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὥμορφες ἢ ἄσχημες γυναῖκες. Γιὰ μένα, ἐκεῖνο ποὺ παίζει τὸ μεγαλείτερο ρόλο στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος, δὲν εἶνε ἡ ὡμορφιά, ἀλλὰ ἡ γοητεία, ἡ χάρις, κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καθορισθῆ μὲ φυσικὰ χαρίσματα: δὲν εἶνε δυὸ σαγηνευτικὰ μάτια ἢ ἕνα φιλήδονο στόμα ἢ ἕνα θεϊκὸ γυναικεῖο κορμί... Κάθε ἄλλο! Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν γοητευτικὰ μάτια, προκλητικὰ χείλη κι' ἕνα σῶμα ἄψογο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κι' ὅμως κατακτοῦν τὴν καρδιά μας μὲ μιὰ ἀνεξήγητη δύναμι, μὲ μιὰ μαγνητικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ τὶς περιβάλλει. Πῶς μποροῦμε τώρα νὰ ὀνομάσουμε αὐτὴ τὴ δύναμι; Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ «ἔξαλλη Κλάρα», ποὺ μεσουρανεῖ τώρα στὸ Χόλλυγουντ, ὄχι μόνο ἀντιπροσωπεύει αὐτὸν τὸν τύπο τῆς «μαγνητικῆς» γυναίκας ποὺ σᾶς ἀνέφερα, ἀλλὰ ἔδωσε μονάχη της καὶ τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς γοητείας της ἤ, ἂν θέλετε, τῆς ὡμορφιᾶς της: «Ἀρέσω, λέει, στοὺς φίλους της, γιατὶ ἔχω «σὲξ-ἀππήλ»!

Νὰ λοιπὸν ἡ λέξεις ποὺ μᾶς χρειάζονται. Στὴν ἐποχή μας, ποὺ ὅλο καὶ ξεχνιέται ὁ παληὸς κόσμος μπροστὰ στὴ δημιουργία ἑνὸς ὁλότελα καινούργιου, ἡ ὥμορφες γυναῖκες χάνουν τὸ θρόνο τους, ὅπως ἐκθρονίζονται μιὰ-μιὰ ὅλες σχεδὸν ἡ βασίλισσες τῆς Εὐρώπης. Δὲν ὑπάρχουν πειὰ ὥμορφες κι' ἄσχημες γυναῖκες: Ὑπάρχουν μόνο γυναῖκες μὲ σὲξ-ἀππὴλ καὶ δίχως σὲξ-ἀππήλ...

Μ' αὐτὰ τὰ «ἱστορικὰ» λόγια τοῦ Ροδόλφου Βαλεντῖνο, ποὺ εἶχαν ξεχαστῆ πειά, ἄρχισε τὸ πρῶτο μάθημά της ἡ περίφημη Ἀμερικανίδα συγγραφεὺς Ἀνίτα Λοὺς στὴ «Σχολὴ τοῦ Σὲξ-Ἀππὴλ» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ ἀσύρματος, ἔχει κιόλας σκορπίσει σ' ὅλον τὸν κόσμο αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ εἴδησι καὶ κανεὶς φίλος τοῦ κινηματογράφου δὲν θὰ ἀγνοῆ ὅτι ἱδρύθηκε αὐτὲς τὶς μέρες στὸ Χόλλυγουντ μιὰ πολὺ πρωτότυπη σχολὴ γυναικείας γοητείας, μὲ καθηγητὰς καὶ καθηγητρίας ὅλους τοὺς διασήμους συγγραφεῖς τοῦ Νέου Κόσμου κι' ὅλους τοὺς γόητες καὶ τὶς γόησσες τῆς ὀθόνης. Ἐπίσης καὶ μεγάλοι σκηνοθέται, ὅπως ὁ Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ, ὁ βαρῶνος Ἔρρικ φὸν Στραγχάιμ καὶ ὁ μεγαλοφυὴς Ροῦμπεν Μαμουλιάν, θὰ διδάξουν «μιμικὴ» καὶ «ἠθοποιΐα στὴ ζωή»...

Μιὰ «Σχολὴ τοῦ Σὲξ-Ἀππήλ»! Ἦταν τόσο ἀπαραίτητη—κι' ὄχι μόνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ,—ὥστε ἀναρωτιέται κανεὶς πῶς δὲν εἶχε ἱδρυθῆ ἀκόμη! Γιατί, ἂν ἡ ὡμορφιὰ δὲν εἶνε ἀρκετὴ σὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ νἆναι σαγηνευτική, τί πρέπει ἄραγε νὰ κάνη γιὰ ν' ἀρέση, γιὰ νὰ ἔχη γοητεία; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες «σὲξ-ἀππήλ!» καὶ πῶς μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκτήση μιὰ γυναῖκα, ὅταν δὲν τὸ ἔχει;

Κάθε μεγάλη «βάμπ», δηλαδὴ κάθε «μοιραία» γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, μᾶς δίνει διάφορες ἀπαντήσεις, σὰν ἕνα εἶδος **περιλήψεως τῶν μαθημάτων,** ποὺ θ' ἀναπτύξη σ' αὐτὴ τὴν πολύκροτη σχολὴ τῆς Κινηματογραφουπόλεως. Τί συμβουλεύουν λοιπὸν οἱ διάσημοι «ἀστέρες»; Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς γοητείας, τοῦ «σὲξ-ἀππήλ»; Ἂς ἀκούσουμε πρῶτα τί λένε ἡ μεγάλες «βεντέττες» τῆς ὀθόνης:

Ἡ Κόννυ Μπέννετ συμβουλεύει τὶς γυναῖκες νὰ εἶνε πάντα εὔθυμες.

—Μιὰ γυναῖκα μελαγχολικὴ κι' ἄκεφη, κι' ἂν ἀκόμη εἶνε πεντάμορφη, δὲν ἔχει πολλὲς ἐλπίδες ν' ἀρέση στοὺς ἄνδρες. Θ' ἀρέση ἴσως σὲ μερικὲς ἐξαιρέσεις, στοὺς ρωμαντικοὺς ἢ τοὺς «νοσηροὺς τύπους», μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήση κανεὶς ὅτι αὐτοί, ἂν δὲν εἶνε σήμερα σπάνιοι, εἶνε ὡστόσο πάρα πολὺ λίγοι. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει πάντα «μπρίο», ποὺ εἶνε ζωηρή, εὔθυμη, γελαστή, ποὺ δείχνει καθαρὰ τὸν πόθο της νὰ χαρῆ τὴ ζωὴ ὅσο μπορεῖ περισσότερο, θ' ἀρέση πάντα στοὺς ἄνδρες: θὰ ἔχη πάντα «σὲξ-ἀππήλ»! Αὐτὸ δὲ εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ τὸ διαπιστώσετε μονάχες, στὴ ζωή. Πηγαίνετε μιὰ νύχτα σ' ἕνα σαλόνι, σ' ἕνα χορό, σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο μὲ μελαγχολικὸ ὕφος, ἄκεφη, ὀνειροπόλος: θὰ δῆτε ὅτι θὰ ἔχετε πολύ, πάρα πολὺ λίγους θαυμαστάς. Πηγαίνετε τώρα τὸ ἄλλο βράδυ εὔθυμη, γελαστή, γεμάτη «μπρίο» καὶ ζωηρότητα, χορέψετε, εἰρωνευθῆτε, γελᾶστε, δημιουργῆστε γύρω σας μιὰ ἀτμόσφαιρα εὐθυμίας γλεντιοῦ καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ κυττάζουν μόνο ἐσᾶς κι' ὅτι θὰ κατακτήσετε ὅλους τοὺς ἄνδρες!...

Ἡ Λορέττα Γιούνγκ, συμπληρώνει τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς δίνει ἡ Κόννυ Μπέννετ γιὰ τὸ «σὲξ-ἀππήλ»:

—Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, λέει στὶς γυναῖκες, ὅτι πρέπει νὰ εἶσαστε γελαστές, σαγηνευτικές, εὔθυμες ἀκόμη καὶ μὲ τὸν πιὸ βαρετὸ ἢ τὸν πιὸ ἀποκρουστικὸ ἄνδρα, ὅπως καὶ μὲ τὸν πιὸ ἑλκυστικὸ νεαρὸ θαυμαστή σας. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ «σὲξ-ἀππήλ». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θ' ἀποκτήσετε τὴ φήμη, μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνδρῶν, ὅτι εἶσαστε ἡ πιὸ χαριτωμένες γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Ἡ Καρὸλ Λομπὰρ θεωρεῖ ὡς τὸ μεγαλείτερο στοιχεῖο τοῦ «σὲξ-ἀππὴλ» τὴν εὐγένεια:

—Μὴ ξεχνᾶτε, λέει, νὰ εἶσαστε πάντα εὐγενεῖς πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἄνδρες, νέους καὶ γέρους, πλούσιους καὶ φτωχούς. Αὐτὴ εἶνε μιὰ πολύτιμη συμβουλὴ ποὺ δίνω στὶς γυναῖκες. Εἶνε μιὰ συμβουλὴ ἀπὸ πεῖρα. Ἡ ἀνδρικὴ κακογλωσσία εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴ γυναικεία. Σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο; Μὰ ἂν καταφέρετε καμμιὰ φορὰ ν' ἀκούσετε κρυφὰ τοὺς ἄνδρες ὅταν μιλοῦν γιὰ μιὰ γυναῖκα, θ' ἀνατριχιάσετε! Εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς χειρούργους!... Τὰ ὠμά, τὰ σκληρά, τὰ κυνικά λόγια τους μοιάζουν μὲ νυστέρια ποὺ τεμαχίζουν τὸ κορμί τους...

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ, εἶνε λιγώτερη σκληρὴ πρὸς τοὺς ἄνδρες. Νὰ ποιὲς συμβουλὲς δίνει στὶς γυναῖκες:

—Τὸ χαμόγελο, εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς συμπαθείας. Χαμογελᾶστε λοιπὸν ἀκόμη καὶ στὸ δανειστή σας, ποὺ ἔρχεται μὲ ἀπειλητικὸ ὕφος νὰ τὰ κάνη ὅλα θάλασσα ἂν δὲν ἐξοφλήσετε τοὺς λογαριασμούς σας. Μὲ τὸ χαμόγελο θὰ καταφέρετε νὰ τὸν δαμάσετε. Κι' ἔπειτα, ἕνα χαμόγελο δὲ θέλει καὶ πολὺ κόπο γιὰ νὰ γίνη! Τὸ χαμόγελο εἶνε ἡ ὡμορφιὰ τῶν χειλιῶν. Τὰ χείλη ποὺ δὲν χαμογελοῦν, εἶνε ἄρρωστα κι' ἄσχημα. Τὸ χαμόγελο, εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα, τὸ πρῶτο δέλεαρ τοῦ «σὲξ-ἀππὴλ»...

* * *

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὶς μεγάλες «γόησσες» τοῦ κινηματογράφου, στὴ Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ στὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Χόλλυγουντ περιμένει μὲ ἀγωνία τὰ μαθήματά τους στὴ «Σχολὴ τοῦ Σὲξ-Ἀππήλ».

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τοῦ «σὲξ-ἀππήλ» εἶνε ἡ χάρις.

—Μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, εἶνε πεντάμορφη! μᾶς λέει ἡ «Ξανθιὰ Ἀφροδίτη». Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ κάνη τοὺς ἄνδρες νὰ τὴν ἀγαποῦν ὥς τὰ 75 χρόνια της! Τὸ μυστικὸ δὲ εἶνε εὔκολο: φτάνει νὰ ξέρη νὰ ἔχη χάρι. Μὰ ἡ χάρις εἶνε πολύπλοκη. Μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα εἶνε κομψή, πνευματώδης, εὔθυμη, μὲ ἁρμονικὲς κινήσεις, στὸ δρόμο, στὸ σαλόνι, στὸ σπίτι της. Θέλετε νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα; Γιὰ μένα, ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ πιὸ σαγηνευτική, εἶνε ἡ Ἐσθὴρ Ράλστον, μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα ἠθοποιός, ποὺ μόλις ἦρθε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, κατέκτησε τὴν Ἀμερικανικὴ ὀθόνη. Μιλῶ βέβαια γιὰ τοὺς νέους «ἀστέρες» κι' ἀπὸ αὐτοὺς παίρνω τὸ παράδειγμά μου ποὺ σᾶς ἀνέφερα. Γιατὶ ὅλοι οἱ παληοὶ «ἀστέρες», ποὺ εἶνε σήμερα διάσημοι, θὰ γινόντουσαν πασίγνωστοι καὶ μεγάλοι, ἂν δὲν εἶχαν τὴν ἀπαραίτητη χάρι, τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖο τοῦ «σὲξ-ἀππήλ»;

Καὶ τέλος, μιλεῖ πειὰ ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ», ἡ «βασίλισσα τῶν ἀστέρων»:

—Ἡ πιὸ τρομερὴ κι' ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη δύναμις στὸν κόσμο, εἶνε μιὰ σαγηνευτικὴ γυναῖκα, λέει ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Κάθε γυναῖκα λοιπὸν μπορεῖ νὰ γίνη γοητευτική, νὰ ἔχη «σὲξ-ἀππήλ», φτάνει νὰ αὐτοελέγχεται, νὰ προσέχη διαρκῶς τὸν ἑαυτό της καὶ τοὺς ἄλλους. Δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀποξεχνιέται. Ἡ ζωή μας εἶνε μιὰ διαρκὴς ἠθοποιΐα... Ἡ παραμικρὴ ἀφηρημάδα, ἡ παραμικρὴ ἀφέλεια, καταστρέφει ἀμέσως ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γοητείας ποὺ δημιουργήσαμε γύρω μας καὶ ποὺ ἔχει μαγνητίσει ὅλους τοὺς ἄνδρες. Γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν «σὲξ-ἀππήλ», δὲν ὑπάρχουν νειάτα καὶ γεράματα. Ὑπάρχουν μονάχα διαφορετικὲς ἡλικίες... Τὸ «σὲξ-ἀππὴλ» λοιπὸν δὲν εἶνε τὸ τριαντάφυλλο, ἀλλὰ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά του!...

Κι' ἔτσι, καθὼς βλέπετε, μὲ τὴν ἵδρυσι αὐτῆς τῆς πρωτότυπης σχολῆς στὸ Χόλλυγουντ, ὁ κινηματογράφος καὶ οἱ «ἀστέρες» του γίνονται οἱ «διαιτηταὶ» κάθε ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτοὶ θὰ «λανσάρουν» τὸν τύπο τῆς ὡμορφιᾶς, τὴν μόδα καὶ τὸν πολύτροπο ἔρωτα τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

JEANNE ROUDOT

Ἡ διάσημη βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ, Ἐσθὴρ Ράλστον, μὲ τὸ γοητευτικὸ «σὲξ-ἀππήλ»...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἕνας πολὺ περίεργος γάμος ἔγινε στὴν Βουδαπέστη, ὅπου κάποιος κύριος Σόμποντα παντρεύτηκε καὶ χώρισε τρεῖς ἀδελφές. Ὡστόσο ὅμως, κάποιος Τόμας Κάμπρεθ, ἀπὸ τὸ Λέξιγκτον τῆς Βιργινίας, κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ προηγουμένου. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, παντρεύτηκε τὴ Σάρρα Μπράουν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε παντρευτῆ κατὰ σειρὰν τὶς δυὸ κόρες της! Ἐπίσης ὁ Ἀμερικανὸς Φρέντ Ρίπερ, παντρεύτηκε τὴν 19ην Νοεμβρίου τοῦ 1930 τήν... γιαγιά του! Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ὅτι ἡ... νύφη δὲν ἦταν μητέρα τοῦ πατέρα τοῦ γαμπροῦ, ἀλλὰ μητρυιά του.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

—Μὰ ἐσὺ πενθεῖς... Ταξεῖδι ἀναψυχῆς βρέθηκες νὰ κάνης;
—Δὲν πειράζει, γιατὶ θὰ πάω στή..Μαύρη Θάλασσα!

* * *

—Κατηγορούμενε, κατεδικάσθης σὲ θάνατο... Ποιὸ εἶδος θανάτου προτιμᾶς;
—Τὸν θάνατο ἐκ...γήρατος, κύριε πρόεδρε!

* * *

—Μαρία, ποῦ εἶνε ὁ ἀφεντικός σου;.. Θὰ κρυώση τὸ φαί, του....

—Ἀκονίζει τὰ δόντια του, κυρία! ἀποκρίθηκε ἡ ἀφελὴς ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγου εἶδε τὸν κύριό της νὰ πλένη τὰ δόντια του μὲ μιὰ βοῦρτσα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 29η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοί)

Στὶ 6 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 13 Ἰουνίου ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 29η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρισταμένων πολλῶν δημοσιογράφων καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί:

Ὁ ἀριθμὸς **9696,** ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κάτωθι ἐννέα ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀνὰ ἓν βιβλίον τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Πὼλ Φεβὰλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα»: **4763, 16412, 23975, 2111, 5822, 13761, 19633, 18129** καὶ **21004.**

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς **96** (ἤτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 9696), κερδίζουν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ 30ὴ κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας θὰ γίνη καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας, τὴν 20ὴν Ἰουνίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθοῦν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομά των καθαρά, θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῆ—ἐπὶ τούτῳ—μετὰ σχετικοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου, καὶ ἐπεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οἱ κ. κ. Κ. Κοτσύρης Πύργος Ἠλείας, Αἰκ. Δρακοπούλου συνοικία Νεαπόλεως Τράλλεων 19 Χαλκίς, Ἐμ. Μαντζάρας Μυτιλήνη, Φρὶτς Βέντζερ Ἀθῆναι, Δημ. Μιχαλόπουλος Πραξιτέλους 267 Πειραιεύς, Θ. Γιαννόπουλος Μάνδρα, Ν. Πασχίδης Ἰωάννινα, Κ. Ρέγκος Ἐπίδαυρος, Ι. Βιτάλης Χίος, Ζ. Πρωτοπαπαδάκης Χανιά, Ν. Πουλίδης Σκρὰ 16 Καβάλλα, Σ. Δημητριάδης Κρήτη, Δήμητρα Ἐλευθεριάδου Σαπφοῦς 149 Καλλιθέα, Χ. Ἀρβανίτης Ματζαγριωτάκη 88 Καλλιθέα, Ι. Σιδέρης Βίλλια, Ἀν. Βρῶτσος Μελιγαλᾶ, Β. Γεωργιάδης Χαλκίς, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης ὁ κ. Γ. Εὐστρατίου Ἀθῆναι ἐκέρδισεν ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πὼλ Φεβὰλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Η 31η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τὰ Δῶρα)

Εἰς τὴν 31ην κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζη ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐννέα κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα». Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μουκέτου», ὁποιουδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρνουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μέσῳ τῶν Ὑποπρακτορείων μας. Κάθε ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀγοράζη καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, γιὰ νὰ ἔχη περισσότερες ἐλπίδες κέρδους. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΚΑΠΕΛΛΑ - ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Στὴν Κορέα, ἡ γυναῖκες οὐδέποτε μεταχειρίζονται ὀμπρέλλες. Ὅταν βρέχει, φοροῦν κάτι πελώρια καπέλλα, διαμέτρου περίπου δύο μέτρων! Τὰ καπέλλα αὐτὰ κατασκευάζονται ἀπὸ ἄχυρα καὶ τρίχες ἀλόγων καὶ τὶς προφυλᾶνε κάλλιστα ἀπὸ τὴ βροχή.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΕΙΣ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΖΟΥΒ

ΗΓΑΜΕ καὶ οἱ τρεῖς μας στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ βρίσκαμε ἐκεῖ τὴν γαλήνη καὶ ὅτι θὰ μπορούσαμε, ἐπιτέλους, νὰ λησμονήσουμε τὸ παρελθόν μας καὶ τὶς ἀφορμὲς ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ ἐξαφανιστοῦμε ἀπ' τὸν κόσμο·.. Δὲν ἀργήσαμε, ὅμως, νὰ καταλάβουμε, ὅτι μᾶς ἦταν γραφτὸ νὰ πεθάνουμε ἐκεῖ σὰν σκυλιά, σαπίζοντας τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὶς ἀσταμάτητες βροχές, λυώνοντας τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὴ ζέστη, ἀνάμεσα στοὺς λιγοστοὺς Κανάκους ποὺ ἔμεναν στὸ νησί,..

Εἴμαστε κ' οἱ τρεῖς τσακισμένοι ἀπὸ τὴ ζωή, ναυάγια στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σμίξαμε στὸ νησὶ—θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μιὰ ἄγνωστη δύναμι μᾶς ἔσπρωξε καὶ τοὺς τρεῖς σ' αὐτὸ τὸν τόπο—χαιρετηθήκαμε ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα... Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ καθένας λογάριαζε νὰ μὴ βρῆ κανένα ἄλλο λευκὸ στὸ νησί, γιατὶ ὅλοι μας εἴχαμε λόγους νὰ θέλουμε νὰ ξεχάσουμε τὸν κόσμο..· Ὡστόσο, ἀφοῦ τἄφερε ἡ κατάρα ν' ἀνταμώσουμε, ἀναγκαστήκαμε νὰ γίνουμε φίλοι...

—Ὀνομάζομαι Τζίμ! εἶπε ὁ πρῶτος, ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος Ἄγγλος μὲ μαλλιὰ κατάξανθα, μὲ σβυσμένα μάτια καὶ μὲ πρόσωπο ὀργωμένο, αὐλακωμένο ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες. Κάποτε ἀγάπησα μιὰ γυναῖκα... Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου γιὰ ν' ἀκολουθήση ἄλλον·.. Ὅταν τὴν συνάντησα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, στὴν Σαγγάη, τὴν σκότωσα!... Ἀπὸ τότε, γυρνῶ σὰν κολασμένος ἐδῶ καὶ κεῖ, προσπαθῶντας νὰ ξεχάσω τὴ νεκρή...Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου...

—Ὀνομάζομαι Σαμουήλ! εἶπε ὁ δεύτερος, ἕνας Πολωνός, μὲ πρόσωπο τόσο ὠχρό, ὥστε ἔμοιαζε μὲ περγαμηνή, μὲ μακρυά, πεσμένα μουστάκια καὶ μὲ ἀραιὴ γενειάδα·.. Ἀγάπησα κ' ἐγὼ κάποτε μιὰ γυναῖκα... Μιὰ μέρα, τὴν ξελόγιασε κάποιος ἄλλος... Τὴν πῆρε μαζύ του κ' ἔφυγε... Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρό, τὸν συνάντησα καὶ τὸν σκότωσα... Τοῦ ἔστριψα τὸ μαχαῖρι μου στὴν καρδιά... (Ὅταν ξαναθυμᾶμαι τὴ σκηνὴ αὐτή, ἀνατριχιάζω ἀπὸ εὐχαρίστησι...) Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ ξανάβρω τὴν ἀγαπημένη μου·.. Τοῦ κάκου τὴν ἀναζήτησα σ' ὅλες τὶς θάλασσες, σ' ὅλες τὶς πολιτεῖες..· Καὶ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πολὺ ἀκόμα... Καὶ θὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῶ... Ναί, θὰ πεθάνω πολὺ σύντομα·.. Τὸ καταλαβαίνω... Νοιώθω τὴ ζωή μου νὰ μοῦ φεύγη μέρα μὲ τὴ μέρα...

Ἡ ἰθαγενὴς κάθησε στὰ γόνατά του...

Εἶπα κ' ἐγὼ τὴ δική μου ἱστορία. Εἶπα ὅτι...—μὰ τί σ' ἐνδιαφέρουν, ἀναγνῶστα, αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος φτάσει στὴ δική μου κατάπτωσι, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνη εἶνε νὰ μὴ μιλάη διόλου γιὰ τὸν ἑαυτό του...

Σὲ κεῖνο τὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ζούσαμε οἱ τρεῖς κολασμένοι, σαπίζοντας τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὶς ἀσταμάτητες βροχές, λυώνοντας τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὴ ζέστη. Ἕνα παληό, σαραβαλιασμένο γραμμόφωνο, ποὺ ἔφερε μαζύ του ὁ Τζίμ, καὶ μερικὲς σπασμένες πλάκες, ἀποτελούσανε τὴν μοναδική μας διασκέδασι·.. Κάθε μῆνα, τὸ ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς μᾶς ἔφερνε μερικὰ μπουκάλια οὐΐσκυ καὶ τρεῖς-τέσσαρες ἐφημερίδες, παίρνοντας γι' ἀντάλλαγμα διάφορα προϊόντα τοῦ νησιοῦ... Καὶ ἡ μέρες μας περνούσανε ἀργά, μονότονα, μὲ μιὰ πλῆξι ποὺ βάραινε στὴν ψυχή μας σὰν ἀσήκωτο βουνό... Ὁ Σαμουὴλ ἔλυωνε σιγὰ-σιγὰ σὰν λαμπάδα. Ἦταν πάντοτε σκυθρωπὸς κι' ἀμίλητος. Ἡ ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης του ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν βασανίζη—τυραννικὸς ἐφιάλτης ποὺ τὸν ἔκανε ὧρες νὰ κυλιέται χάμω καὶ νὰ σπαρταρᾶ ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά... Ὅσο γιὰ τὸν Τζίμ, μεθοῦσε σὰν γνήσιος Ἄγγλος, ὀργιάζοντας μὲ τὶς ἰθαγενεῖς, τὶς ὁποῖες εἶχε ξελογιάσει μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Οἱ σύζυγοι, οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Τζίμ, δὲν τολμούσανε νὰ τοῦ κάνουν τὴν παραμικρὴ παρατήρησι.·. Πρὶν περάσει πολὺς καιρός, ὁ Τζὶμ εἶχε σχηματίσει ἕνα μεγάλο **χαρέμι**... **Καὶ** γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωή τους, ἡ γυναῖκες τοῦ νησιοῦ ἐκείνου ἔνοιωσαν τὸ αἴσθημα τῆς ζηλοτυπίας. Ὅταν ὁ Τζὶμ ἔδειχνε ξεχωριστὴ προτίμησι γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ ἄλλες τῆς ἔβγαζαν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια ἀπὸ τὴν μοχθηρία τους..

Οἱ γυναικοκαυγάδες αὐτοί, τὸ σαραβαλιασμένο γραμμόφωνο καὶ ἡ ἐφημερίδες ποὺ παίρναμε κάθε μῆνα, μᾶς ἔκαναν νὰ σκοτώνουμε ὁπωσδήποτε τὴν φριχτὴ ἀνία μας...

* * *

Μιὰ μέρα, μιὰ μέρα ποὺ καὶ αὐτὲς ἀκόμα ἡ πέτρες ἔλυωναν ἀπὸ τὴ ζέστη, ὁ Τζὶμ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὴν καλύβα μου, μεθυσμένος ὅπως πάντα.

—Ὁ Σὰμ εἶνε ἄσχημα! μοῦ εἶπε. Πολὺ ἄσχημα.. Ἔλα νὰ τὸν δῆς, νὰ τοῦ δώσης λίγο κουράγιο... Δὲν φαντάζομαι, ὅμως, νὰ ξαναδῆ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου...

Ὁ Τζὶμ ἔμενε μαζὺ μὲ τὸν Πολωνὸ σὲ μια καλύβα ποὺ βρισκότανε σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι μακρυὰ ἀπὸ τὴ δική μου. Ἡ σκέψι ὅτι θὰ ἔκανα τόσο δρόμο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, δὲν μ' ἐνθουσίαζε διόλου. Καὶ προσπάθησα στὴν ἀρχὴ ν' ἀποφύγω αὐτὸν τὸν περίπατο. Μὰ ὁ Τζὶμ ἐπέμενε τόσο πολύ, ὥστε κατάλαβα ὅτι ὁ Σαμουὴλ θὰ ἦταν πραγματικὰ ἄσχημα. Καὶ ἀκολούθησα τὸν Ἄγγλο.

Βρῆκα τὸν Σαμουὴλ ξαπλωμένο στὸ στρῶμα του. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξα, εἶδα ὅτι βρισκότανε πράγματι σ' ἐλεεινὴ κατάστασι. Τὰ μάγουλά του εἶχαν βαθουλώσει σὲ βαθ νὰ σχηματίζουν δυὸ λάκκους, γεμάτους ἱδρῶτα, τὰ χείλη του ἦσαν μελανιασμένα καὶ τὰ μάτια του εἶχαν τὴν ἀνήσυχη καὶ πυρετώδη ἐκείνη λάμψι ποὺ ἔχουν μονάχα τὰ μάτια τῶν ἑτοιμοθανάτων.

Κάθησα δίπλα του καὶ προσπάθησα καὶ τὸν ρώτησα μὲ προσποιητὴ εὐθυμία:

—Τί γίνεσαι, Σαμουήλ;

—Πεθαίνω! μοῦ ἀποκρίθηκε κεῖνος, μὲ βραχνὴ ὑπόκωφη φωνή, ποὺ φαινότανε σὰν νἄβγαινε ἀπὸ ἕνα βαθὺ μνῆμα.

—Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές! τραύλισε ὁ Τζίμ, πλησιάζοντας στὸ στόμα του ἕνα μπουκάλι οὐΐσκυ. Ἐσὺ θὰ μᾶς θάψης πρῶτα ὅλους καὶ ὕστερα θὰ πεθάνης... χά, χά!...

—Πεθαίνω, ἐπανέλαβε ὁ Πολωνός, μὲ παράξενη ἀπάθεια, σὰν νὰ μὴ τὸν τρόμαζε διόλου ὁ θάνατος.

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου, ἄνοιξα μιὰ ἐφημερίδα ποὺ βρέθηκε στὸ τραπέζι, καὶ ἄρχισα νὰ τὴν διαβάζω γιὰ νὰ δείξω στὸν ἑτοιμοθάνατο ὅτι δὲν ἔπαιρνα στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια του, ὅτι δὲν ἀνησυχοῦσα διόλου γιὰ τὴν κατάστασί του... Ὁ Τζὶμ ἔβαλε μιὰ πλάκα στὸ γραμμόφωνο... Ἕνας παληὸς σκοπὸς ἀκούστηκε—μιὰ μουσικὴ σκουριασμένη, ποὺ τρυποῦσε τ' αὐτιά. Ἡ πλάκα ἦταν τόσο παληά, τόσο παληά!...

—Πεθαίνω! εἶπε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Πολωνός.

Καί, τὴ φορὰ αὐτή, ἡ φωνή του εἶχε πάρει ἕναν τόνο τόσο σπαραχτικό, ὥστε ἔνοιωσα τὸ δυνατὸ ρῖγος τοῦ θανάτου ν' ἀγκαλιάζη ὁλόκληρο τὸ σῶμα μου...

Ξαφνικά, μπῆκε στὸ δωμάτιο μιὰ γυμνὴ ἰθαγενής, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες φίλες τοῦ Ἄγγλου.

—Ἔλα ἐδῶ! τῆς εἶπε μὲ προστατευτικὸ τόνο ὁ Τζίμ.

Ἐκείνη τὸν πλησίασε μὲ ὑποταγὴ σκυλιοῦ καὶ κάθησε στὰ γόνατά του. Ὁ Τζὶμ ξανάφερε στὸ στόμα του τὸ μπουκάλι τὸ οὐΐσκυ, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀφήσει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ὕστερα ἔβαλε καὶ τὴν ἰθαγενῆ νὰ πιῆ... Κυττάχτηκαν στὰ μάτια καὶ γέλασαν καὶ οἱ δύο...

Ἡ βραχνὴ μουσικὴ τοῦ γραμμοφώνου, τὸ λαχάνιασμα τοῦ Σαμουὴλ καὶ τ' ἀντιπαθητικὰ γέλια τοῦ ζευγαριοῦ προκαλούσανε ἕναν ὀδυνηρὸ ἐρεθισμὸ στὰ νεῦρα μου, χαλαρωμένα ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη...

—Ρεβέκκα!... φώναξε ξαφνικά. Ρεβέκκα!... Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ!..

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ὁ Τζὶμ τινάχτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ φίλη του, ποὺ ἔπεσε βαρειὰ στὸ πάτωμα. Πλησίασε τὸν Σαμουήλ, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα. Ἀλλ' ὁ ἑτοιμοθάνατος δὲν τὸν ἀντελήφθη...

—Ρεβέκκα! Ποῦ εἶσαι, Ρεβέκκα! ἐπανέλαβε ὁ Πολωνός.

—Ρεβέκκα, λοιπόν, τὴν ἔλεγαν τὴν ἀγαπημένη σου;

ὁ Τζίμ, τραντάζοντας τὸν **Σὰμ ἀπὸ τοὺς ὤμους γιὰ νὰ τὸν συνεφέρη ἀπὸ τὸ βῦθος του.**

—Ναί... Εἶχε ὡραῖο ὄνομα.

—Ἀπὸ ποῦ ἦταν;

—Ἀπὸ τὴ Βαρσοβία...

—Ἀπὸ τὴ Βαρσοβία!... φώναξε ὁ Τζὶμ ὀπισθοχωρῶντας. Καὶ πῶς ἦταν;

—Ἦταν ὡραία... τραύλισε ὁ Πολωνός, ἐνῶ ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φώτιζε τὴν κερένια του ὄψι. Ἦταν ψηλή, μὲ μαῦρα μάτια... Καὶ εἶχε τρεῖς ἐληὲς στὸ ἀριστερὸ μάγουλο... Μιὰ μέρα τὴν ἔχασα... Καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξανάδα... Ρεβέκκα! Ρεβέκκα!...

Ὁ Τζὶμ ἔπεσε σ' ἕνα σκαμνὶ ποὺ βρέθηκε μπροστά του καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυὸ χέρια του...

Τὸν κύτταξα παραξενεμένος. Μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου.. Αὐτό, ὅμως, ποὺ σκέφτηκα, ἦταν τόσο τρομερό, ὥστε δὲν μποροῦσα, δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πιστέψω...

Ξαφνικά, ὁ Τζὶμ ξέσπασε σὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά. Σπάραζε ὁλόκληρος ἀπὸ τοὺς λυγμούς... Τὰ χείλη του ψιθύριζαν ἀκατάληπτα λόγια...

Ὁ ἑτοιμοθάνατος δὲν πρόσεξε, δὲν κατάλαβε τίποτα...

Τὰ μάτια του ὁλοένα βασίλευαν... Ἡ μύτη του ἄρχισε νὰ στενεύη... Ἀνοιγόκλεινε τὰ χείλη του σὰν διψασμένος. Σὲ μιὰ στιγμή, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή:

—Ρεβέκκα!..

Καὶ ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητος...

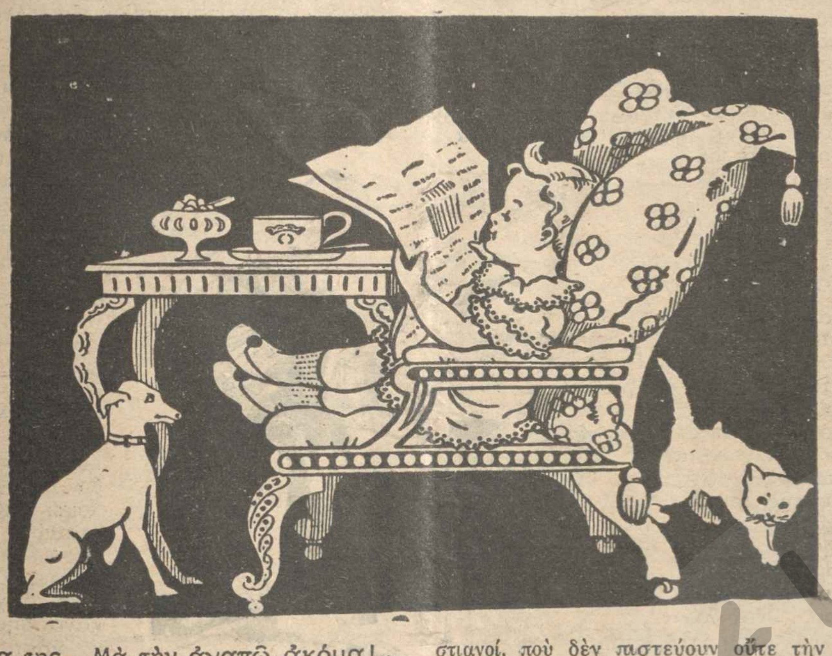

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς βαθειᾶς σιωπῆς. Ἡ ἰθαγενὴς εἶχε μαζευτῆ σὲ μιὰ γωνιά, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της... Ὁ Τζὶμ κ' ἐγὼ κυτταζόμαστε ἀμίλητοι, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, χωρὶς νὰ ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ γυρίσουμε τὸ κεφάλι μας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πολωνοῦ.

—Πέθανε; μὲ ρώτησε τέλος ὁ Τζίμ.

Κούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου.

—Κατάλαβες τίποτα; ἐξακολούθησε ὁ Ἄγγλος.

—Θυμήθηκα τὴν ὑποψία ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ μου πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα.

—Ἡ γυναῖκα, λοιπόν, ποὺ σκότωσες, τραύλισα ἦταν ἡ...

—Ναί, ἦταν ἡ Ρεβέκκα!.. ἀποκρίθηκε ὁ Τζίμ. Θὰ τὴν γνώρισα καθὼς φαίνεται πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὸν Σαμουήλ... Διαβολεμένη γυναῖκα... Δὲν μποροῦσε νὰ μείνη σὲ μιὰ ἀγκαλιά..· Εἶχε τὸ διάβολο μέσα της... Μὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα!... Δυστυχισμένε Σάμ!... Τώρα καταλαβαίνω πόσο θὰ ὑπόφερες!...

Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ξαπλωμένος ἀκίνητος στὸ στρῶμα του. Ἡ ἰθαγενὴς ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέμη στὴ γωνιά της καὶ ἡ χαλασμένη πλάκα τοῦ γραμμοφώνου νὰ σκορπίζη τὴν παράφωνη μουσική της..

MARGUERITE JOUVE

ΑΝΕΚΔΟΤΚΙΑ

Ο «ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ»

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ἦταν ἀκόμη διάδοχος, ἐπῆγε μιὰ μέρα στὰ κτήματά του τοῦ Γουΐνδσορ ὁλομόναχος, ἀλλὰ δὲν βρῆκε ἐκεῖ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ βοσκόπουλο. Τὸ ρώτησε λοιπὸν ποῦ εἶχαν πάει οἱ ἐπιστάτες τῶν κτημάτων.

—Καὶ ποιὸς εἶσαι σύ, ποὺ ρωτᾶς; τὸν ρώτησε τὸ βοσκόπουλο.

—Ὁ πρίγκηπας·.. ἔκανε γελῶντας ὁ Ἐδουάρδος.

—Μωρέ!...πρίγκηπας! φώναξε κοροϊδευτικὰ ὁ μικρός.

Καὶ βάζοντας κοροϊδευτικὰ τὸ χέρι του στὴ μύτη του, ξαναφώναξε:

—Ἄϊντε ἀπ' ἐδῶ ποὺ φαντάστηκες πῶς θὰ μὲ γελάσης!

Ὁ μικρὸς δὲν εἶχε κι' ἄδικο, γιατὶ ὁ Ἐδουάρδος ντυνόταν τόσο ἁπλά, ὅσο λίγοι ἀπ' τοὺς μικροαστοὺς τῆς πρωτευού-

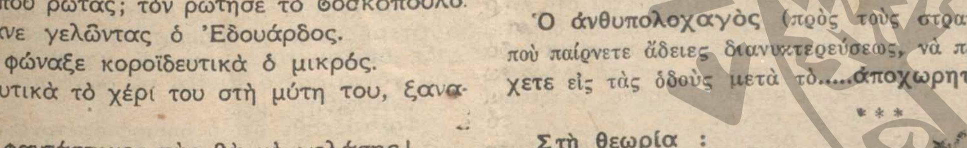

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ὁ λοχίας (στοὺς φαντάρους).—Πειθαρχία, βρέ, θὰ πῆ νὰ εἶσαι πάντοτε κατώτερος....καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου ἀκόμα !...

* * *

Ὁ λοχίας.—Ὁ προορισμὸς τοῦ στρατιώτου εἶνε νὰ κάθεται στὴ γραμμὴ καὶ νὰ μὴν ξύνεται οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά, οὔτε κουνούπια νὰ τὸν τρῶνε, οὔτε σκυλιά !... Μπήκατε ;...

* * *

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς (κατὰ τὰ γυμνάσια).—Ὁμιλῶ πρὸς σᾶς τοὺς **νοημόνους.** Ὅταν λέω «ἄλτ», πρέπει νὰ σταματᾶτε, νὰ γινόσαστε δηλαδὴ...**στιλιάρια ἄλατος !...**

* * *

Ὁ δεκανέας (σ' ἕναν ἀδιόρθωτο φαντάρο).—Ἄτιμε, κτῆνος, ἄγαλμα τοῦ **Ὀλυμπίου Διός,** μασκαρᾶ, **φάντασμα τῆς κυινωνίας!** Ἂν εἶχα μαζύ μου τὸν...**ξιφία** μου (τὸ ξῖφος), θὰ σοὔκανα τὸ....**κεφάλαιον** (κεφάλι) !...

* * *

Ὁ λοχίας.—Δεκανέα, νὰ διδάξης στοὺς στρατιῶτες γιατί μᾶς ἐκάλεσε ἐδῶ ἡ Πατρίς. Ἡ Πατρὶς μᾶς ἐκάλεσε ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπακούουμε, γιατί ἔχει ὁ ἀφέντης μας ἀφέντη κι' ὁ ἀφέντης παραφέντη, τὸ ὁποῖον κι' ἐγὼ ὑπακούω στοὺς ἀνωτέρους μου !...

* * *

Ὁ θαλαμοφύλαξ (πρὸς ἕναν φαντάρο, μετὰ τὸ σιωπητήριο). —Κλεῖσε, βρὲ σύ, τὰ μάτια σου !

Ὁ στρατιώτης.—Μὰ δὲν νυστάζω, κὺρ δεκανέα.

Ὁ θαλαμοφύλαξ.— Δὲν ξέρω ἐγώ ! Ὁ κανονισμὸς λέει νά... νυστάζης !...

* * *

Ὁ ταγματάρχης (σ' ἕναν φαντάρο).—Ἄκουσε, παιδί μου, ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ εἶνε ἐρωμένος, δηλαδὴ....πατριδομανής !

* * *

Ὁ λοχίας (κατὰ τὴ θεωρία).—Ὁ στρατιώτης, ἀφοῦ ἀπομάθει τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς, λαμβάνει τὸ ὅπλο καὶ....**χτυπάει κατὰ τῆς ἐναντιότητος !...**

* * *

Ὁ δεκανέας (κατὰ τὴ θεωρία).—Ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ ὑπακούη τοὺς ἀνωτέρους του μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Θρησκευτικὴ εὐλάβεια θὰ πῆ....**εἶνε λέξις ὅλης τῆς οἰκουμένης...** Π. χ. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ Χριστό, εἶνε ὅμως κι' ἄλλοι χριστιανοί, ποὺ δὲν πιστεύουν οὔτε τὴν Ἁγία Τριάδα... Καταλάβατε ;

* * *

Ὁ ἐπιλοχίας.—Ὁ στρατιώτης, βρὲ σεῖς, δὲν πρέπει νὰ ἔχη **ἀδράνειαν,** διότι τότε **εἶνε κηφήνας ! Κηφήνας** θὰ πῆ **ἕνα πουλί,** ποὺ εἶνε στὴν Ἀμερική, ποὺ ἅμα φάει τὸ φαΐ του, γέρνει τὸ κεφάλι καὶ δὲν ζητάει ἄλλο !...

* * *

Ὁ λοχίας.—Τὸ πλύσιμο τῆς **καραβανὸς** πρέπει νὰ τὸ **λαμβάνη** ἕνας ἕκαστος αὐτοπροσώπως καὶ ὄχι νὰ **δίνη σὲ ἄλλους** νὰ τοῦ τὴν πλένουν, διότι τότε....βράσε πειθαρχία !...

* * *

Στὴ θεωρία :

Ὁ δεκανέας (διαβάζει τὸν κανονισμό).—**«Ἀπόκρυψις ἢ ἀγορὰ πράγματος ἀνήκοντος εἰς τὸ δημόσιον, τιμωρεῖται, κλπ.».**

Ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων.—Στάσου, στάσου, νὰ τοὺς τὸ ξηγήσω... Μαύρου φεῖδι κὶ κουλουβὸ ποὺ σᾶς ἔφαγι ντηλαδὴς ἂν....**ἀπουκρηέψτε στὴν ἀγουρά !** Μπήκατι ;

* * *

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς (πρὸς τοὺς στρατιῶτες τοῦ λόχου).—Ἐσεῖς ποὺ παίρνετε ἄδειες διανυκτερεύσεως, νὰ προσέχετε νὰ μὴν **κατατρέχετε** εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὸ.....**ἀποχωρητήριον !...**

* * *

Στὴ θεωρία :

Ὁ δεκανέας.— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ... Πρέπει νὰ προσέχετε ὅταν ἐγὼ σᾶς μιλάω καὶ σᾶς...ἀναφτύσω τὰ πράγματα. Γιατί σᾶς τάδωκε, βρέ, ὁ Θεὸς τ' αὐτιά ; Γιὰ ν' ἀκοῦτε. Γιατί ὅταν δὲν ἀκοῦτε, δὲν ἀκοῦτε !...

ΤΑ «ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ» ΕΝΟΣ ΦΡΙΧΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ Μ' ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΜΑΧΟ ΚΙΝΕΖΟ ΔΗΜΙΟ

(Ρεπερτάζ τοῦ πασίγνωστου Γάλλου δημοσιογράφου κ. Πιὲρ Ντα

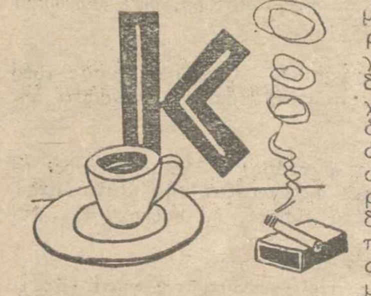

ΚΑΤΑ τὴν διάρκεια τῆς τελευταίας μου μεταβάσεως στὴν Σιγγαπούρη, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἕναν τύπο ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα, τὸν Τσὰγκ Τσέγκ,—ἔχει δεκαπέντε ἄλλα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς τ' ἀναφέρω,—ἕναν ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους καὶ πιὸ σεβαστοὺς ἐμπόρους μετάξης τοῦ τόπου. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ὁ Τσὰγκ Τσὲγκ ἀπολαμβάνει τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως, ὄχι τόσο ἐπειδὴ διαθέτει σήμερα μιὰ τεραστία περιουσία ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βοηθᾶ τοὺς φτωχούς, ὅσο γιατὶ εἶχε ἐξασκήσει στὰ νειάτα του μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημίου!...

Ὁ Τσὰγκ Τσὲγκ εἶνε περήφανος γιὰ τὸ παρελθόν του, γιατὶ προσπάθησε νὰ τελειοποιήση ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ θεωρεῖται στὴν πατρίδα του πραγματικὴ τέχνη. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία, ξαναθυμᾶται καὶ ἀφηγεῖται μὲ μεγάλη προθυμία διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν περασμένη του ζωὴ —γιὰ νὰ νοσταλγήση τὴν παληά, εὐτυχισμένη ἐποχή, τότε ποὺ οἱ δήμιοι ἦσαν καλλιτέχναι καὶ ὄχι χασάπηδες..

Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώση μιὰ συνέντευξι σχετικὰ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ θέμα. Ὁ Τσὰγκ Τσὲγκ προθυμοποιήθηκε νὰ ἱκανοποιήση τὴν περιέργειά μου. Μὲ δέχτηκε σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς Κινεζικῆς ἐθιμοτυπίας, στὸ καλύτερο σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ του, μὲ ρώτησε τί κάνουν ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου καὶ οἱ φίλοι μου, μὲ πληροφόρησε ὅτι ἦταν ἕνα σκουλῆκι ἀνάξιο νὰ σηκώση τὰ μάτια του καὶ νὰ μὲ κυττάξη καί, ἀφοῦ ἀδειάσαμε ὁ καθένας καμμιὰ τριανταριὰ φλυτζάνια τσάϊ, μικρὰ σὰν δαχτυλῆθρες,—χωρὶς νὰ βγάζουμε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τεϊοποσίας—ὁ οἰκοδεσπότης ἄρχισε νὰ μοῦ λέη μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια:

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι σήμερα, μὲ τὶς τελειοποιήσεις τῆς μηχανῆς, δὲν ξέρουμε πειὰ τί θὰ πῆ μιὰ ὡραία θανατικὴ ἐκτέλεσις. Ἡ λαιμητόμος, ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλες ἐφευρέσεις ἔχουν καταστήσει σχεδὸν ἄχρηστο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημίου.. Καὶ λέγοντας δήμιο, ἐννοῶ ἕναν καλλιτέχνη, ὁ ὁποῖος θανατώνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ἕναν ἄνθρωπο, μὲ ὑπομονὴ κ' ἐπιτηδειότητα... Πόσοι, παραδείγματος χάριν, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἀνθρώπους εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ παρακολουθήσουν μιὰ ἐκτέλεσι μὲ ἕντεκα μαχαίρια;...

—Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσετε..

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ:—Καθὼς βλέπετε, ὁ δήμιος αὐτὸς ἔχει χέρι τόσο ἐλαφρὸ καὶ διέγραψε ἕνα κύκλο τόσο μεγάλο, ὥστε, μαζὺ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, ἔκοψε καὶ τὸ....δικό του !...

—Ναί, καταλαβαίνω τὴν περιέργειά σας... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως... Τὸ εἶδος αὐτὸ θανατικῆς ἐκτελέσεως ἀπαιτεῖ πολλὲς γνώσεις, ἰδίως χειρουργικές, ἐκ μέρους τοῦ δημίου καὶ ταχυδακτυλουργικὴ τέχνη· Ὁ δήμιος, λοιπόν, στέκεται σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων ἀπὸ τὸν κατάδικο, ἔχοντας μπροστά του ἕνα καλάθι μὲ ἕνδεκα μαχαίρια, σκεπασμένο μ' ἕνα μεταξωτὸ πανί. Κάθε μαχαῖρι ἔχει χαραγμένη στὴ λαβή του τὴν ὀνομασία ἑνὸς μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος: στῆθος, κοιλιά, λαιμός, μηρὸς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς... Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ δήμιος ἁπλώνει τὸ χέρι του στὸ καλάθι, κάτω ἀπὸ τὸ πανί, πιάνει ἕνα μαχαῖρι στὴν τύχη, τὸ πετάει ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὸ καρφώνει στὸ μέρος ἀκριβῶς τοῦ σώματος τοῦ καταδίκου, ποὺ σημειώνεται στὴ λαβή... Ξέρετε ποῦ ἔγκειται ἡ μεγάλη δυσκολία γιὰ τὸ δήμιο; Στὸ νὰ προσπαθήση νὰ καρφώση καὶ τὰ ἕνδεκα μαχαίρια στὸ σῶμα τοῦ καταδίκου, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ ὄγδοο ἢ τὸ δέκατο... Μονάχα μὲ τὸ τελευταῖο μαχαῖρι πρέπει νὰ ξεψυχήση!... Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ μέθοδος αὐτή;

—Ἐξαίρετη, μοναδική! τραύλισα... Δὲν μοῦ λέτε, ὅμως, εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὑπῆρχαν ἄλλοτε στὸν τόπο σας εἰδικὲς σχολὲς δημίων;

—Ὤ, ὄχι, δὲν εἶνε ἀκριβὲς αὐτό! ἀποκρίθηκε ὁ Τσὰγκ Τσέγκ. Εἶνε, ὅμως, ἀλήθεια, ὅτι οἱ παληοί, οἱ ἀνεγνωρισμένοι δήμιοι, περιστοιχιζόντουσαν ἀπὸ νεαροὺς μαθητάς τους, στοὺς ὁποίους προσπαθούσανε νὰ μάθουν τὴν τέχνη.. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δημίους τοῦ παληοῦ καιροῦ ἔμειναν ἱστορικοί, ἀθάνατοι—χωρὶς νὰ λογαριάσουμε ὅτι ἔχει δημιουργηθῆ ὁλόκληρη φιλολογία γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὰ κατορθώματά τους! Γνωρίζετε τὴν ἱστορία —τὴν κλασικὴ στὴν πατρίδα μου ἱστορία— τῶν τριῶν δημίων ποὺ συναγωνίστηκαν κάποτε ποιὸς θὰ καταλάβη τὴ θέσι τοῦ ἐκτελεστοῦ τῶν ἀνακτόρων; Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤθελε νὰ πάρη στὴν ὑπηρεσία του τὸν καλύτερο δήμιο τῆς Κίνας, ἀφ' ἑνὸς ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος μὲ καλλιτεχνικὰ γοῦστα καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ παρακολουθῆ μιὰ ἐπιτυχημένη ἐκτέλεσι καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τρομοκρατήση τοὺς ἐχθρούς του. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ κάνη καλὴ ἐκλογή, προεκήρυξε ἕναν διαγωνισμὸ δημίων.

»Τὴν ὡρισμένη μέρα, παρουσιάστηκαν ἄπειροι ὑποψήφιοι στ' ἀνάκτορα. Ὁ αὐτοκράτωρ ξεχώρισε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς καλύτερους, τρεῖς μονάχα, καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ συναγωνιστοῦν γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ζηλευτῆς θέσεως. Διέταξε νὰ φέρουν ἀμέσως ἀπὸ τὴ φυλακὴ τρεῖς καταδίκους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν κατηγοροῦντο γιὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα. Εἶχαν καταδικαστῆ σὲ ὀλιγόμηνη μονάχα φυλάκισι. Μὰ δὲν ὑπῆρχαν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὶς φυλακές, κατάδικοι σὲ θάνατο καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπομονοῦσε νὰ τελειώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα αὐτὸς ὁ διαγωνισμός.

»Ὅταν ἔληξαν ἡ προετοιμασίες, ὁ πρῶτος δήμιος χαιρέτησε τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς παρισταμένους αὐλικοὺς—ἡ ἐκτελέσεις αὐτὲς ἔγιναν στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων—κ' ἔβαλε τὸ θῦμα του νὰ γονατίση. Ὕστερα, σήκωσε ψηλὰ τὴ σπάθα του καί, μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, μὲ τόση μαστοριά, ὥστε ἐκεῖνο, ἀφοῦ πετάχτηκε στὸν ἀέρα.. ξανάπεσε στοὺς ὤμους τοῦ καρατομηθέντος... Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ μπρὸς στὴν πρωτοφανῆ ἐπιδεξιότητα αὐτοῦ τοῦ δημίου..

»Κατόπιν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου δημίου, νὰ δείξη καὶ αὐτὸς τὴν τέχνη του. Ὁ ἐκτελεστὴς αὐτὸς παρακάλεσε μὲ μεγάλην εὐγένεια τὸν κατάδικο νὰ στηλώση τὸ κεφάλι του καὶ ὕστερα, σηκώνοντας μὲ τὰ δύο του χέρια τὴ σπάθα του, διέγραψε μ' αὐτὴν ἕναν κύκλο πάνω ἀπὸ τὸ θῦμα του. Ἡ σπάθα ὅμως στάθηκε ἀκίνητη, χωρὶς ὁ κατάδικος νὰ χάση τὸ κεφάλι του! Ὁ αὐτοκράτωρ συνωφρυώθηκε, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι αὐλικοὶ ἄρχισαν ν' ἀποδοκιμάζουν τὸν ἄκανο δήμιο.. Ὡστόσο, ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτοκράτορος καὶ κατόπιν ἔπιασε τὸν κατάδικο ἀπὸ τοὺς δυὸ ὤμους καὶ τὸν κούνησε ἐλαφρά... Τὸ κεφάλι του ἔπεσε τότε κάτω!... Ὁ δήμιος τοῦ τὸ εἶχε κόψει μὲ τόσην ταχύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς δὲν ἀντελήφθη πὼς ἡ ἐκτέλεσι εἶχε γίνει κιόλας!

»Ὕστερα, ἦρθε ἡ σειρὰ καὶ τοῦ τρίτου δημίου, ἑνὸς ἀμούστακου παλληκαριοῦ εἴκοσι μονάχα χρόνων. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα καὶ τοῦ εἶπε:

»—Ἐπιμένεις νὰ συναγωνιστῆς μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους δημίους; Δὲν νομίζεις, ὅτι δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὰ βγάλης πέρα μαζύ τους καὶ ὅτι τὸ μόνο ποὺ θὰ κατορθώσης, θὰ εἶνε νὰ γίνης περιγέλαστος;

»Μὰ ὁ ὑποψήφιος ἐπέμενε νὰ κάνη καὶ αὐτὸς ἐπίδειξι τῆς τέχνης του. Τοῦ ἔφεραν τὸν τρίτο κατάδικο, τὸν ἔβαλε νὰ γονατίση μπροστά του καὶ ἔκανε ἕναν γύρο μὲ τὴν σπάθα του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Οἱ θεαταί, ποὺ παρακολουθούσανε τὴ σκηνὴ αὐτὴ μὲ μεγάλη προσοχή, ἦσαν βέβαιοι, ὅτι τὸ σπαθὶ δὲν ἄγγιξε διόλου τὸν λαιμὸ τοῦ καταδίκου. Καί, ξαφνικά, ἄκουσαν τὸν γονατισμένο Κινέζο νὰ φωνάζη:

—»Λυπηθῆτε με!

»Φαντάζεσθε ὅτι ὁ δήμιος ἀπέτυχε; Κάθε ἄλλο! Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἅπλωσε τὸ χέρι του, ἅρπαξε τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ σήκωσε ψηλά. Ἕνα κῦμα αἵματος ξεπήδησε ἀπὸ τὸ λαιμό... Ὁ δήμιος αὐτὸς εἶχε κόψει τὸ κεφάλι τόσο σβέλτα.. ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ κατάδικος δὲν τὸ πῆρε εἴδησι!...

»Αὐτοὶ ἦσαν οἱ παληοὶ δήμιοι!—συμπλήρωσε ὁ Τσάγκ Τσέγκ κουνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του. Δὲν ἀποκλείεται, βέβαια, ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς εἶπα νὰ εἶνε φανταστική... Μά, ὅπως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, δείχνει σὲ τί ἐκτίμησι εἶχαν οἱ πρόγονοί μας τοὺς δημίους...

—Σήμερα δὲν διατηρεῖται πειὰ αὐτὴ ἡ παράδοσι; ρώτησα τὸν παλαίμαχο δήμιο.

—Ἀλλοίμονον, ὄχι! Σήμερα κρεμοῦν τοὺς καταδίκους, δὲν τοὺς ἀποκεφαλίζουν! Μά, χρειάζονται μήπως εἰδικὲς γνώσεις γιὰ νὰ κρεμάσης ἕναν ἄνθρωπο; Κ' ἐξ ἄλλου, γιατὶ δὲν συλλογίζονται πόσο ἀποκρουστικὸ καὶ ἀντιαισθητικὸ εἶνε τὸ θέαμα ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ πρόσωπο πρασινισμένο, μὲ τὴ γλῶσσα πεταγμένη ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα.. Καὶ ὅταν δὲν κρεμοῦν τοὺς καταδίκους, συνηθίζουν νὰ τοὺς τυφεκίζουν... Τί ἀηδία! Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶνε ὅτι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γίνονται καὶ ἀποκεφαλισμοί. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι τὰ καθήκοντα αὐτὰ τ' ἀναθέτουν σ' ἕναν ἀνίδεο στρατιώτη, ὁ ὁποῖος τὸ μόνο προσὸν ποὺ διαθέτει εἶνε τὰ γερὰ μπράτσα του.. Τελευταῖα, στὴν Καντών, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ὁμαδικῆς ἐκτελέσεως, εἶδα ἕναν δήμιο ν' ἀναγκάζεται νὰ χτυπάη δυὸ φορὲς μὲ τὸ σπαθί του τὸ λαιμὸ ἑνὸς καταδίκου γιὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίση! Τί φρίκη, τί ἀηδία! Στὴν ἐποχή μου, ὅποιος δήμιος θ' ἀποτύχαινε μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα, ἔπρεπε νὰ αὐτοκτονήση, γιὰ νὰ ξεπλύνη τὴν ντροπή του!... Σήμερα ὅμως δὲν ὑπάρχουν πειὰ εὐσυνείδητοι δήμιοι..

Πρὶν εὐχαριστήσω τὸν οἰκοδεσπότη γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ τὶς πληροφορίες του, εἶχα τὴν δύναμι νὰ τὸν ρωτήσω ἂν τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν προσοδοφόρο.

—Ἐξαρτᾶται! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Τσάγκ Τσέγκ χαμογελῶντας. Ὅταν ὁ κατάδικος εἶνε πλούσιος, κάτι κερδίζουμε κ' ἐμεῖς. Οἱ συγγενεῖς του μᾶς δίνουν ἕνα καλὸ φιλοδώρημα γιὰ νὰ μὴ κάνουμε τὸν μελλοθάνατο νὰ ὑποφέρη πολὺ ἢ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ καπνίση, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι, μερικὲς πίπες ὀπίου, ὁπότε μεταφέρεται σ' ἕναν κόσμο παραμυθένιο καὶ δὲν αἰσθάνεται διόλου στὸ λαιμὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ...

Καὶ ὁ Τσάγκ-Τσέγκ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μοῦ ἅπλωσε τὸ κάτασπρο χέρι του, ποὺ ἦταν φορτωμένο δαχτυλίδια. Τὸ ἔσφιξα κατ' ἀνάγκην, ἐνῶ ἀνατρίχιαζα ὁλόκληρος ἀπὸ φρίκη..

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

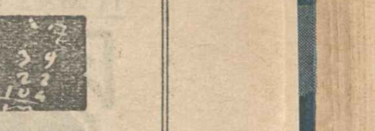

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο ΠΑΓΟΣ

Τί γίνεται μὲ τὸν πάγο;

Στὴν πρωτεύουσα τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες πωλεῖται πάγος δύο διαφορετικῶν τιμῶν.

Πάγος πρὸς 9—10 καὶ 12 δρχ. τὴν κολῶνα καὶ πάγος πρὸς 6 δρχ. τὴν κολῶνα.

Πρόκειται βέβαια περὶ συναγωνισμοῦ.

Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δείχνει συγχρόνως ὅτι μποροῦμε νὰ ἀγοράζουμε τὸν πάγο μας στὴ μισὴ τιμὴ σχεδόν, ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἀγοράζαμε ὡς προχτές.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ λάβη ὑπ' ὄψιν της ἡ ἁρμοδία ἀρχή. Καὶ νὰ κανονίση, μιὰ γιὰ πάντα, τὴν τιμὴ τοῦ πάγου, ὁ ὁποῖος εἶνε πλέον ἡ ἀπαραίτητος στὸ λαὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή.

Θὰ ληφθῆ ὅμως τὸ στοιχειῶδες αὐτὸ μέτρον;

Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα... Ἰδοὺ ἡ ἀπορία...

—ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΣΙΤΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ἡ αὔξησις τῆς σιτοπαραγωγῆς μας καὶ γενικῶς τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς μας, πρέπει νὰ ἑορτασθῆ σὰν μιὰ ἐπιβράβευσις τῶν ἀγώνων τῶν ἀγροτῶν μας καὶ τῆς Κυβερνήσεώς μας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν καλυτέρευσι τῶν ὅρων τῆς ζωῆς μας.

Ἡ πορεία τῆς παραγωγῆς μιᾶς χώρας, εἶπε κάποιος ξένος σοφός, εἶνε τὸ μέτρον τῆς ζωτικότητος τοῦ λαοῦ της».

Ἂν λοιπὸν μελετήσουμε τὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς μας μὲ τὸν φακὸ ποὺ ἐξέταζε τὰ πράγματα ὁ σοφὸς αὐτὸς οἰκονομολόγος, τότε δὲν εἶνε δυνατόν, παρὰ νὰ γίνουμε αἰσιόδοξοι γιὰ τὸ μέλλον μας.

Γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας τί ἐπετύχαμε σχετικῶς, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἔχουν μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ τεράστιο ἔργο, ποὺ συντελέσθηκε μέσα σ' ἕνα χρόνο, χάρις στὴν κοινὴ προσπάθεια τῶν ἀγροτῶν μας καὶ τοῦ Κράτους, καταχωρίζουμε μερικὰ στατιστικὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα ἐλάβαμε ἀπὸ διάφορα ἔντυπα τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Τὸ σύνολο τῶν γαιῶν ποὺ καλλιεργήθηκαν κατὰ τὸ 1933, ἔχουν ἔκτασι 19.045.000 στρεμμάτων, ἐνῶ κατὰ τὸ 1932 εἶχαν καλλιεργηθῆ ἐκτάσεις 16.768.000 στρεμμάτων.

Εἰδικῶς γιὰ τὶς ἐκτάσεις ποὺ ἔχουν ἀποξηρανθῆ, εἶνε γνωστόν, ὅτι κατὰ τὸ 1933 καλλιεργήθησαν 620 χιλιάδες στρέμματα περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχαν καλλιεργηθῆ κατὰ τὸ 1932.

Ἐπίσης ἡ ἀπόδοσις κατὰ στρέμμα κατὰ τὸ 1933, εἶνε κατὰ κανόνα ἀνωτέρα ἀπ' τὴν ἀπόδοσι τοῦ 1932. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἦταν ἀνώτερη, ἀφοῦ καταβληθήκανε μεγάλες προσπάθειες καὶ κατορθωθήκανε ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐπέκτασι τῆς ἐπιστημονικῆς καλλιεργείας.

Τὸ τί κατορθώθηκε γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια, μποροῦμε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι. ἐνῶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη λειτουργοῦσαν—καὶ μάλιστα ἐλλειπῶς —5 κέντρα βελτιώσεως τῆς σιτοκαλλιεργείας, πέρυσι ἐλειτούργησαν 20, στὰ ὁποῖα ἐργαστήκανε περισσότεροι ἀπὸ 60 γεωπόνοι. Ἀπὸ πέρυσι, ἐπίσης, ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν 10 αὐτοκίνητα σιτοκαθαριστήρια καὶ 15 ἀπολυμαντικὲς μηχανές. Χορηγήθηκε ὡσαύτως σ' ὅλη τὴ χώρα 6.000.000 ὀκάδες ἐκλεκτοῦ σπόρου. Ἐδόθη δηλαδὴ διπλάσιος σπόρος ἀπὸ κάθε προηγούμενο χρόνο, καὶ διανεμήθηκαν μεγάλα ποσὰ τροφῆς τῶν κτηνῶν, μὲ τιμὲς ἐλαττωμένες. Μὲ εἰδικὲς ἐπιχορηγήσεις, κατορθώθηκε τέλος ἡ ἐπέκτασις τῆς βαθυτέρας ἀρόσεως καὶ διαδοθήκανε σχεδὸν παντοῦ τὰ σιδηρᾶ σβαρνίσματα. Πρέπει ἀκόμη νὰ σημειωθῆ ὅτι σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα ἔγιναν κατὰ τὸ 33 ἄπειρα μικροστραγγιστικὰ καὶ μικροαρδευτικὰ ἔργα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συγκέντρωσις σίτου ἦταν σχεδὸν τριπλασία κατὰ τὸ 1933 ἀπὸ τὸ 1932. Τὸ 1933 ἔφτασε τὰ 170 ἑκατομ. ὀκάδες, ἐνῶ κατὰ τὸ 32 μόνον τὰ 60 ἑκατομ. ὀκάδες.

Ἐφέτος ἡ παραγωγή μας, ἐνῶ ὡς πρὸς τὴν ποσότητα θὰ εἶνε ἀρκετὰ μεγαλείτερη ἀπ' τὴν περυσινή, ὡς πρὸς τὴν ποιότητα θὰ εἶνε κατὰ πολὺ ἀνώτερη. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ ποιοτικὴ ἀνωτερότης ὀφείλεται κυρίως στὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ἡ Κυβέρνησις καὶ στὴν σημαντικὴ προσαρμογὴ τῶν χωρικῶν μας πρὸς κάθε τί τὸ καινούργιο, τὸ θετικό, τὸ ἐπωφελές.

—ΤΑ ΝΕΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΛΗΜΜΥΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀρχίση συντομώτατα—πρὶν περάσει τὸ καλοκαῖρι—τὴν ἐκτέλεσιν ἀποξηραντικῶν καὶ ἀντιπλημμυρικῶν ἔργων στὴ Θεσσαλία, Λοκρίδα, Λεβάδειαν καὶ Βοιωτίαν.

Μὲ τὰ ἔργα αὐτά, πρόκειται νὰ ἀποξηρανθοῦν: στὴ Θεσσαλία 37 χιλιάδες στρέμματα τῆς ἑλώδους περιοχῆς τῆς λίμνης Κάρλας, στὴ Λοκρίδα καὶ τὴ Λεβάδεια 4.500 στρέμματα ἑλωδῶν ἐκτάσεων, καὶ νὰ προστατευθοῦν ἐξ ἄλλου ἀπ' τὶς πλημμύρες τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισσοῦ 180.000 στρέμματα γῆς ποὺ καλλιεργεῖται ἤδη.

Ἡ δαπάνη γιὰ τὰ ἀποξηραντικὰ ἔργα τῆς Κάρλας, ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φτάση τὰ 8 ἑκ. δρχ. καὶ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Κηφισσοῦ τὰ 31 ἑκατομμύρια.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville Congo-Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις τῶν παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ **ἀναφέρουν ἀμέσως.**

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Πονεμένην Καρδίαν. Δυστυχῶς τὸ ποιηματάκι σας δὲν εἶνε καλό. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις :

ΗΣΤΕΡΙΜΕΝΟΣ ΕΥΤΥΧΕΙΑΣ

Ἀπὸ ὅταν τὸν κόσμον ἠσθάνθην
τὴν χαρὰν δὲν τὴν ἦδα ποτέ,
μόν' βάσανα θλύψεις καὶ πόνους
τακτικὰ μοῦ χαρίζης Θεέ !
Ἄχ Θεὲ διατὶ δὲν λυπάσε
μίαν κόρην ποῦ πάντα πονοῖ ;
Μίαν κόρην ποῦ πάντα πρυσμένη
εὐτιχεῖαν κι' αὐτὴ νὰ ἰδῆ.
Πάντα ἤλπιζα, μὰ τώρα οἱ ἐλπί-
[δες μου χαθῆκαν,
δὲν ἐλπίζω ἡμέραν νὰ ἰδῶ.
Πάντα νίκτα θὰ βλέπο ἐμπρός
[μου,
ἕως ὅτου στὸ τάφω θὰ μπῶ.
Ἄς ἐλπίζω στὸ μαύρο μου μνήμα
ἡσηχεῖαν ἐκεῖ νὰ ἀποκτήσω.
Κι' ἴσως ! ἴσως αὐτὸ ποὺ ἐλπήζω
εἰς τὸν μαύρον τάφω νὰ βρῶ.

Διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς. Θὰ κατατοπισθῆτε ἔτσι στὴν ποίησι. — Ν. Μητσιτσιόν. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

Ἀγαπητό μου μπουκέτο παρακολουθόντας τακτικὰ καθὼς ξέρεις τὰ ἐκλεκτά σου διηγήματα καὶ ποιήματα προπαντὸς ποιήματα ἀπέκτισα λίγες γνώσις καὶ κατόρθωσα νὰ κάνω κι' ἐγὼ κάτι. Αὐτὸ τὸ κάτι λοιπὸν ἀγαπημένο μπουκέτο σοῦ τὸ στέλνω μὲ τὴν ἐλπίδα ἡ μάλον μὲ τὴν πεπίθηση ναὶ μὲ τὴν πεπίθηση ὅτι θὰ καταδεχτῆς νὰ τοῦ δώσης μία μικρὴ θέση στ' ἀγαπημένα σου φύλλα. Μάθε ἀκόμη ἀγαπητό μου μπουκέτο ὅτι εἶμε μόνον τετάρτης δημοτικοῦ καὶ δὲν ξεύρω ὄχι τῆς καθαρεβούσης ἀλλὰ οὔτε τῆς δημοτηκὴς γλώσης ὅλες τὶς λέξεις. Φανοῦ λοιπὸν ἐπιεκεῖς.

Ἡ εἰλικρίνειά σας μᾶς συγκινεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Καὶ νὰ μερικοὶ στίχοι του :

Ὦ χρόνια γοργοκύλιστα
τῆς Νιότης μὴ ἀκόμα
μ' ἀφίσετε ἀγύριστα
σὰν ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα...
Ὦ μὴ μ' ἀφίστε γέροντα
ἀπ' ὅλους συχαμένο
μὲ τὸ κορμί μου σέρνοντα
σκυφτὸ καὶ μαραμένο.

Μὴ βιάζεστε, λοιπόν. Νέος εἶσαστε ἀκόμα. Διαβάζετε κι' ἔχει ὁ Θεός. — Ἕνα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου». Μᾶς ἀδικεῖτε. Μᾶς ἀδικεῖτε σκληρὰ καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς ξένους συγγραφεῖς. Εἶνε τὰ διηγήματα αὐτὰ ἐπιλήψιμα, ἐπαναστατικὰ !... Τότε ποιὰ εἶνε τὰ ὀρθόδοξα ; Γιατί βλέπετε κινδύνους, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν ; Ἀγνοεῖτε ὅτι τὸ «Μπουκέτο» — μόνον τὸ «Μπουκέτο» — ἀποφεύγει τοὺς σκοπέλους αὐτούς ; Ὅτι ἡ ὕλη του ψιλοκοσκινίζεται ; Καὶ ἀρνεῖσθε τὴν πρόοδό του ; Μὴν παρασύρεσθε καὶ σεῖς — πρὸς Θεοῦ ! — ἀπὸ τὸ «κάθε πέρσι καὶ καλύτερα». Ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, ἔχουν ἐξυμνήσει τὴν προσπάθειά μας. Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε αὐστηρὰ οἰκογενειακὸ περιοδικό. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Γιατί νομίζετε, λοιπόν, ὅτι βγαίνουμε κάποτε ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο μας ; Ὄχι, φίλε κύριε. Ἀκολουθοῦμε πιστὰ καὶ τίμια τὸ πρόγραμμά μας, 11 χρόνια τώρα. Ἕντεκα χρόνια κόπων, ἀγώνων, προσπαθειῶν, ἱδρώτων. Μὴ μᾶς πικραίνετε συνεπῶς καὶ μὴ μᾶς ἀπογοητεύετε. Γιατί δὲν ἔχετε δίκηο. Ἂν ἐσφάλαμε, θὰ τὸ ὁμολογούσαμε. Ἔχουμε τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται γι' αὐτό, ἔχουμε τὴν εἰλικρίνεια ποὺ ἀπαιτεῖται. Δὲν θέλετε νὰ τὸ δεχθῆτε ; —Α.Β.Ε.Ζ.Α.Π., Πειραιᾶ. Καὶ σὲ σᾶς ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἴδια. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε καθόλου ἐπιτυχές. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὴν ἀρχή του :

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΣΒΥΝΟΥΝ ΚΙ'Ο ΣΩΤΥΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΓΕΝΙΕΤΑΙ

Ἦταν ἡ δεύτερη ὥρα μετὰ τὸ μεσονύχτιον ὅταν ὁ νεαρὸς Ἀζοὺς σκιφτὸς καὶ σιλογισμένος διάβενε τὴν ὁδὸν ὡραίων. Ἡσιχία ἁπλωνόταν παντοῦ καὶ μόνο οἱ ἁπαλὲς καὶ κατάλευκες νιμφάδες χόρευαν τὸν ξοτικὸ χορό τους. Θὰ ἔλεγες πὼς ἤθελαν ἔτσι σκεπάζοντας τῆ φῦσι κατάλευκα νὰ γιορτάσουν κι' αὐτὲς τὴ γένηση τοῦ χρυστοῦ μας. Νεβριασμένος ὁ Νεαρὸς ἀξιοματικὸς κύταζε ἀπολιθωμένος πὼς ὅλα γύρω του ἦταν τόσο εὐτυχισμένα καὶ δὲν συμερίζονταν τὴ δυστυχία του. Περπατοῦσε ἀργὰ συλογισμένος ἐνὼ ἡ φουρτουνιασμένη φαντασία του τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ καλλύ του. Ἔβλεπε τὰ κατάμαβρα ἄλλοτε μάτια της ποῦ παιγνίδιαζαν καὶ ἄστραφταν στὸ σκοτάδι, τώρα ὑγρά, καὶ κατακόκκινα κυτάζουν ἀπλανές. Οἱ χαρούμενι καὶ γελαστὴ ὄψη της ἔδιχνε τώρα ὀχρὴ τὴν δυστιχία της», κλπ. κλπ.

Ἰωάν. Ν. Οἰκονόμου, Βίτσαν (Ζαγορίου). Τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν ἀρκετὲς ἀτέλειες στὴ στιχουργία τους : Στίχοι κάπως πλαδαροί, χασμωδίες ἄφθονες, ὁμοιοκαταληξίες λανθασμένες. — Νυμφάσιον, Βυτ (Γορτυνίας). Τὸ διήγημά σας «Ἡ Ἐπισκέπτης» ὄχι ἐπιτυχές. Ἐλαττωματικὴ διατύπωσις, θέμα κοινό. — Γιάννην Θριάμβην, Γάτον (Σπερχειάδος). Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Τὸ ἀδικοῦν ἡ ἀφηρημένες λέξεις, ποὺ χρησιμοποιεῖτε σ' αὐτὸ ἀφθόνως, ὅπως π.χ. μεταρσίωση, χαρμοσύνη κλπ. — Α. Α., Μάτ Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Ἰδού, πρὸς ἀπόδειξιν, δύο τετράστιχα ἀπὸ τὸ πρῶτο :

Γιατί μὲ ἄφησες μονάχη
σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο χωριό,
δὲν μὲ λυπόσουνα λιγάκι,
τάχα δὲν ξέρεις πὼς πονῶ ;
Ὦ ! μὴν ἀργεῖς, σὲ ἱκετεύω,
ἔλα, γλυκέ μου, ἐσὺ ξανά,
γὼ μὲ λαχτάρα σὲ προσμένω
ν' ἀγαπηθοῦμε πιὸ θερμά !

Κωστῆν Σπυρπάν. Καὶ γιὰ τὰ σημερινά σας ποιήματα ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε ὅ,τι καὶ γιὰ τὰ προηγούμενα. Δὲν ἔχουν καὶ μεγάλες διαφορές ἀπ' αὐτά. Μόνο τὸ τρίτο, «Καϋμός», θὰ ἦταν ἴσως καλό, ἂν ἔλειπαν ἡ πολλές παρομοιώσεις ποὺ χρησιμοποιεῖτε σ' αὐτό. — Καμέλιαν. Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν. Μὲ τὰ δελτία τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου δὲν μπορεῖτε νὰ λάβετε μέρος στὸ μεγάλο. — Κλωρήτην, Ἡράκλειον (Κρήτης). Τὸ ποίημά σας εἶνε καλό. Ἐντελῶς πρωτόλειο. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ διήγημά σας. — Ἀνδρέαν Μπέσκον, Μάγειρα (Πατρῶν). Τὰ ποιήματά σας λανθασμένα στὴ στιχουργία. — Πληγωμένην Νεράϊδαν. Γιὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ μεγάλο Λαχεῖο, πρέπει νὰ ἔχετε κρατήσει δελτία ἀπὸ τῆς 15ης Ἀπριλίου. — Ἀπόστολον Α. Κουφοδῆμον, Ἀλμυρόν. Τὸ διήγημά σας ὄχι καλό. Ἐλαττωματικὸ στὴ διατύπωσί του. — Φῶτον Πασχαλινόν, Πύργον. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν ἀρκετοὺς καλοὺς στίχους, ποὺ φανερώνουν ὅτι θὰ μπορέσετε ἴσως μιὰ μέρα νὰ γράψετε καλά, μὰ ἔχουνε κι' ἄλλους μὲ λανθασμένη στιχουργία. — Α. Γραμματικόπουλον, Φιλιππιάδα (Πρεβέζης). Φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Τὰ ἐλάβατε ; — Γ. Μητσέαν. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Πολὺ κοινὰ στὴν ἔμπνευσί τους, οὔτε κι' ἔχουν ἐξαιρετικὴ στιχουργία, ποὺ νὰ ἐξουδετερώνη τὴν κοινότητα τῆς ἐμπνεύσεως. — Γῶγον Ἴστρον. Τί σημασίαν ἔχει ἂν δημοσιεύσατε τὸ ποίημά σας πρὸ εἰκοσιπενταετίας στὴ «Δάφνη» ; Πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἡ ἀντίληψις στὸν τόπο μας περὶ ποιήσεως ἦταν ἐντελῶς ὑποτυπώδης καὶ ἐθεωροῦντο ὡς μεγάλοι, ποιηταὶ ποὺ δὲν θεωροῦνται σήμερα οὔτε κἂν καλοί. Νὰ εἶσθε βέβαιος δὲ ὅτι τὸ «Μπουκέτο» θὰ εἶχε κλείσει πρὸ πολλοῦ, ἂν ἐδημοσίευε τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν του, θέλοντας νὰ τοὺς κολακεύσῃ. — Α. Τροχαλάκην, Πειραιᾶ. Ὄχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἐ Λάμπρον Τσεβδόν, Νέαν Ὑόρκην. Τὰ ποιήματά σας πολὺ κοινά. Ἐσεῖς ποὺ εἶσθε στὴν Ἀμερικὴ καὶ σίγουρα θὰ ξέρετε Ἀγγλικά, διαβάστε τὸν Χουΐτμαν καὶ ἄλλους μεγάλους Ἀμερικανοὺς καὶ Ἄγγλους ποιητάς, γιὰ νὰ δῆτε τί εἶνε ἡ ποίησις. Ἐπίσης διαβάστε τοὺς μοντέρνους Ἀμερικανοὺς ποιητάς. — Π. Δ. Ζερβόν, Κάϊρον. Ὄχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀλέξανδρον Γκάτσην. Τὸ διήγημά σας γραμμένο σὲ γλῶσσα ἀνυπόφορη. Γράφετε ἄλλοτε στὴ δημοτική. — Α. Ν. Π. Τὰ ποιήματά σας «Σὰν θάρθει τὸ φθινόπωρο» καὶ «Τώρα» δείχνουν εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ φανερώνουν ὅτι μὲ τὸν καιρό, ὅταν τελειοποιηθῆτε στὴ στιχουργία, θὰ γράψετε πολὺ καλά. — Δ Μαριέτταν καὶ Καλυψὼ Θυμανάκη ὁδὸς Μητροπόλεως 29 Ρόδον, Ν. Πο τὴν μηχανουργὸν Ἀργοστόλιον, Ἀπόστολον Φικόπουλον Βίλλια Μεγαρίδος, Δ δας Κατινούλαν Μητροπούλου ὀκτάγωνον 66—3 Τούμπα Θεσσαλονίκην, Μα Λάσσα Τ. Κ. 143 Λορέντζο Μαρκέ Γεωργιάδην Χάρακα Κρήτης. Τὰ δελτία σας δὲν κερδίζουν, δυστυχῶς. Ἐκάνατε καὶ σεῖς τὸ μοιραῖο λάθος : Δὲν ἐ λήφθητε ὅτι κάθε κλήρωσις ἔχει τὸ δελτίο της καὶ ὅτι τὸ δελτίο μιᾶς κληρώσεως δὲν ἰσχύει γιὰ τὶς ἄλλες. — λαν, Ἐνταῦθα. Μὰ αὐτὸ ποὺ εἶνε ἀδύνατον. Πῶς μποροῦμε νὰ δημοσιεύσουμε στὸ «Μπουκέτο» μυθιστόρημα, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ δημοσιεύεται πρὸ πολλοῦ σὲ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα ; —Ρίκυ, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ἡ φράσεις σας ἀκατάλληλες. Γράφετε σὲ καθαρεύουσα, ἐνῷ τὸ «Μπουκέτο» γράφεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του σὲ δημοτική. — Κ. Γ., Τρίκαλα. Ὄχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. — Ψ λορείτην, Πειραιᾶ. Τὰ δίστιχά σας, ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ Κρητικὲς μαντινάδες, ὄχι ἐπιτυχῆ κι' οὔτε ἔχουν ἐκείνη τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι, ποὺ ἔχουν ἐκεῖνες. —Πέτρον Βασιλικόν, Ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Μὰ γιατί χρησιμοποιεῖτε ἕνα ψευδώνυμο, ποὺ ἀνήκει σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Ἕλληνας ποιητὰς τῶν τελευταίων χρόνων, τὸν ἀείμνηστο Κ. Χατζόπουλο ; εἶνε σωστὸ αὐτό.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Λοσιὸν
Πούδρες
Κρέμες
Ἀρώματα
"RADIUM"
Γάλα
Ἀντιεφελίδ
Καδοράδιουμ
Σουλφοράδιουμ

Εἶνε ἀθῶα καὶ φρέσκα. Παρασκευάζονται εἰδικῶς γιὰ τὸ κλῖμα μας καὶ ἰδιαιτέρως διὰ ξηρὸ καὶ λιπαρὸ δέρμα.

Πώλησις καὶ ὁδηγίαι εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς ἰατροῦ

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ Ἀριθ. 8.—Τηλ. 21566

3 ΛΟΓΟΙ

γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ πούδρα σας ἔπρεπε νὰ περιέχῃ MOUSSE DE CRÈME

πουδρά-
τὴν ἡμέ-
κεῖ.
λείφει τε-
τὴν γυα
ἀπόχρω-
καὶ
καὶ φυσικὴ ὡμορφιά.
ματίζει πλάκες.
στὸν ἄνεμο, βροχὴ καὶ
ἱδρῶσι.
τοὺς διεσταλμένους
Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπιδερ-
αὐτὴ καὶ θαυμασία ἰδέα
εἰς τὴν πούδρα Τοκα-
τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύεται ἐ-
ἡ Mousse de Crème,
λεπτὴ καὶ ἐξαερωμένην.
ἀπαλάδα φρεσκαίνει
τοὺς κουρασμένους ἱ-
τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

δίδει καὶ στὸ ἀσχημότερο πρόσωπο μιὰ θαυμαστὴ ἀπόχρωσι ἐκτάκτου ὡραιότητος. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη πούδρα ποὺ περιέχει πραγματικὰ Mousse de Crème. Ἕνα πουδράρισμα μὲ τὴν πούδρα Τοκαλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορὲς περισσότερο ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΑΙΔΗΨΟΥ : Ρευματισμοί, ἀρθρῖτις, ἡπατικά.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Ψαμμίασις, διαβήτης, χολόλιθοι.
ΥΠΑΤΗΣ : Δερματικὰ καὶ συφιλιδικά.
ΜΕΘΑΝΩΝ : Νευραλγίαι, ἡμικρανίαι, ἰσχιαλγίαι.
ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ
ΟΞΥΓΟΝΟΥΧΑ
ΕΛΑΤΟΛ
Νευροτονωτικά.
Καρδιοτονωτικά.
ΡΑΔΙΟΥΧΑ : 30.000 Μ.
ΘΕΙΟΥΧΑ ΑΠΛΑ : Πρὸς χρησιμοποίησιν ἐν συνδυασμῷ μετὰ θαλασσίων λουτρῶν.

Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Ὑδροθεραπευτήρια.

Παρακαταθήκη : Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
Πανεπιστημίου 51
Ἀθῆναι.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ «ΔΙΤΣ»

ΡΑΑΗΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεῖον "Παλλὰς

» 1ον) Σὰν Φυστίκι.
» 2ον) Ἰκλ-Μπὶς-μίς.
» 3ον) Κουκουνάρι.
» 4ον) Οὐφάκ.
» 5ον) Καϊμάκι.
» 6ον) Μπραλινέ.
» 7ον) Καρύδας-Φουντοῦκι.
» 8ον) Ἀμυγδάλου.
» 9ον) Φουντοῦκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἠγγυημένης ποιότητος
Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανικὴ
Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
MODES ΕΛΛΑΣ

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ
Καπέλλα, φορέματα δεξιώσεων, μαστίχας, περιπάτου, ἐξοχῆς.

ΓΑΜΟΙ
Μπομπονιέρες, στέφανα, πέπλα, διαδήματα, μπουκέτα νυμφῶν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ
Βαπτιστικά, παιδικά, ἀσπρόρρουχα, Pyjamas.
24 ΒΟΥΛΗΣ 24

ΕΙΣΟΔΟΣ
ΕΙΣΟΔΟΣ
A proved and efficacious remedy against obesity, prepared from natural Kissingen spring salt with vegetable extracts. To be taken 2-3 tablets daily.
KISSINGA
ANTICORPULENCE TABLETS
None genuine without the old name
BOXBERGER
KISSINGEN-SPA
ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ ΤΟ KISSINGA
ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ
πωλεῖτοι εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεῖα

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗΝ

Διὰ να διαφυλάξετε τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου σας καὶ νὰ ἀποκτήσετε τὸ νεανικὸν χρῶμα ποῦ κάθε κυρία ποθεῖ καὶ ποῦ οἱ ἄνδρες θαυμάζουν, ἀποφεύγετε τὴν χρῆσιν ἀνωφελῶν καὶ βλαβερῶν κρεμῶν. Μεταχειρίζεσθε μίαν δραστικὴν κρέμαν, ὑγιεινὴν καὶ εὐεργετικὴν μὴ ἀποξηραίνουσαν τὴν ἐπιδερμίδα ἀλλὰ καὶ ὄχι λιπαράν, παρασκευαζομένην ἀποκλειστικῶς μὲ ὑλικὰ ἀρίστης ποιότητος ἀρωματισμένην εὐχάριστα μὲ φυσικὰ ἀρώματα ἀνθέων, παλαιά, πολὺ ἀκριβὰ καὶ σπάνια.

Μὴ χρονοτριβῆτε, Κυρία μου μεταχειρίζεσθε συνεχῶς τὴν

CRÈME SIMON

Ἀκολουθήσατε καλῶς τὴν εἰς κάθε φιαλίδιον ὑπάρχουσαν ὁδηγίαν χρήσεως.

Γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν μεταξωτῶν

Γραφεῖα : Σόλωνος 35. Τηλ. 21-202

ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

γυναικείων φορεμάτων σχολὴ μετ' οἰκοτροφείου (ἐντὸς αὐστηρῶς οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος), Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ ΒΕΚΤΑΣΗ, διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ 15ετίαν ραπτρίας τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατ. Αὐλῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὰς ἀποφοιτώσας μαθητρίας χορηγεῖται δίπλωμα

Ἀθῆναι : Ὁδὸς Νίκης 26

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 182, ἀκριβῶς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ εὐρύχωρον, κατάλληλον δι' οἱανδήποτε ἐπιχείρησιν, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματίων καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρειωδῶν, ἀεριόφως καὶ ἠλεκτρικόν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλτη (ὁδὸς Παπαρρηγοπούλου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καθ' ἑκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ.μ. Τηλ. 21-283.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν διακοπῶν τῶν σχολείων. Ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρὸς γιὰ κάθε σπίτι.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Θὰ τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν ἀπὸ τῆς 16ης Ἰουνίου εἰς ἑβδομαδιαῖα τεύχη διὰ τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

Ἡ Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία εἶνε ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρὸς διὰ Παιδιά, διὰ Νέους, ἀλλὰ καὶ διὰ Μεγάλους ἀκόμη, διότι καὶ αὐτοὶ εὑρίσκουν τέρψιν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της. Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα, ὡς περιέχουσα «ΠΛΟΥΣΙΑΝ, ΥΓΙΑ, ΜΟΡΦΩΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙΣΤΙΚΗΝ ΥΛΗΝ».

Η.Π.Ε. δὲν εἶνε Λεξικόν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀνατρέχῃ κανεὶς ὅταν τὸ χρειάζεται, διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγες αὐστηρὲς καὶ ψυχρὲς πληροφορίες. Βιβλία αὐτοῦ τοῦ εἴδους μπορεῖ νὰ εἶνε χρήσιμα γιὰ τὸν πολυάσχολο ἐνήλικα, γιὰ τὰ παιδιὰ ὅμως ἀποτελοῦν ἕνα ἐλάχιστα ὠφέλιμον βασανιστήριον. Διὰ τοῦτο ἡ «Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ διδάξῃ καὶ νὰ φρονηματίσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ τρόπον ἀφαντάστως ἐπαγωγόν, εἶνε συντεταγμένη κατὰ κύκλους γνώσεων. Εἶνε ὁ πιστὸς συνεργάτης τῶν Γονέων καὶ Διδασκάλων στὸ εὐγενὲς καὶ στοργικὸν καθῆκον τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως αὐτῶν.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ «ΠΑΙΔ. ΕΓΚ.». Ὁ ὅλος κύκλος τῶν παγκοσμίων γνώσεων ἔχει διαιρεθῆ εἰς 15 κύρια Τμήματα μὲ 1000 περίπου κεφάλαια. Ἕκαστον Τμῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ Κεφάλαια τελείως αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων. Ἕκαστον ἑβδομαδιαῖον Τεῦχος θὰ περιλαμβάνῃ ΠΛΗΡΗ κεφάλαια. Σύνολον τοῦ ἔργου 6 τόμοι ἐκ 5.000 σελίδων ἐν ὅλῳ.

ΤΑ 15 ΚΥΡΙΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ:

1) Τὸ σύμπαν καὶ ὁ πλανήτης μας. 2) Ἄνδρες καὶ γυναῖκες διάσημοι. 3) Τὸ Βασίλειον τῶν ζώων. 4) Ὁ ἄνθρωπος διὰ μέσου τῶν αἰώνων. 5) Τὰ θαυμάσια τῆς Βιομηχανίας. 6) Πῶς γνωρίσαμε τὴ Γῆ. Ἐξερευνηταὶ καὶ θαλασσοπόροι. 7) Γιατί; Πλήρεις καὶ σαφεῖς ἀπαντήσεις εἰς ἀπορίας τῶν παιδιῶν διὰ κάθε πρᾶγμα. 8) Τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης ὅλων τῶν αἰώνων. 9) Ζωὴ καὶ Ὑγεία. 10) Τὸ Βασίλειον τῶν Φυτῶν. 11) Χῶραι καὶ Λαοὶ τῆς Ὑδρογείου. 12) Αἱ κατακτήσεις τῆς Ἐπιστήμης. 13) Ἀθάνατοι ἐργάται τοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἔργα των—Ἐλευθερία, Δικαιοσύνη, Ἀλήθεια κλπ. 14) Διηγήματα—Ἱστορίες—Παραμύθια—Μυθιστορήματα. 15) Πρόχειρα Ἐπιστημονικὰ Πειράματα. Παιχνίδια, Χειροτεχνία, Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχ.	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἑξάμηνος (1 τόμος)	100.—	150.—
Ἐτησία (2 »)	180.—	280.—
Ὁλόκληρον τὸ ἔργον	500.—	750.—

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους Δρχ. 4.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 15 Ἰουνίου καὶ 15 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους. Κάθε τόμος εἶνε ἐντελῶς αὐτοτελής. Ἐκυκλοφόρησε ὁ πρῶτος τόμος. Χαρτόδετος δρχ. 100. Χρυσόδετος δρχ. 125. Ταχυδρομικὰ ἐσωτερικοῦ δχ. 10. Ἐξωτερικοῦ 40.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Παιδικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας
Ἕνα πολύτιμο δῶρο εἰς ὅλους
τοὺς ἀναγνώστας της

Ἡ Π.Ε. θὰ ἐκδίδῃ κάθε μῆνα ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα εἰκονογραφημένα Παιδικὰ μυθιστορήματα τῶν διασημοτέρων συγγραφέων τοῦ κόσμου.

Κάθε ἀναγνώστης ἢ συνδρομητὴς τῆς Π.Ε. μὲ 4 δελτία (τῶν τευχῶν τοῦ μηνὸς) καὶ μὲ 8 μόνον δραχμὰς θὰ λαμβάνῃ ἕνα μυθιστόρημα 250—300 σελίδων ἀξίας 40—50 δραχμῶν. Πρῶτον θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 15ην Ἰουλίου τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν:

Τὸ μυστικὸν τοῦ Βίλελμ Στόριτς

Ἀναλυτικὸν τεῦχος τῶν περιεχομένων τῆς Παιδικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε
ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 8

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

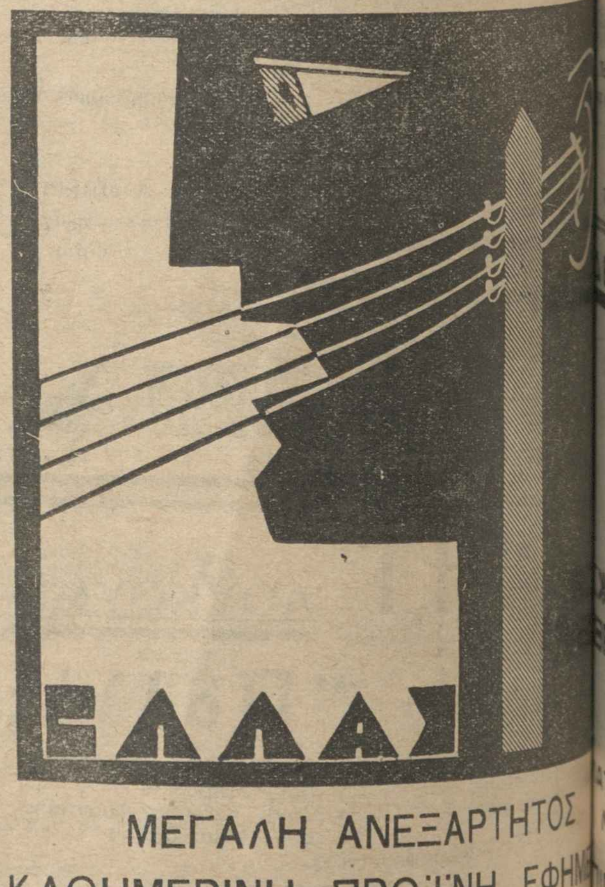

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„ - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α΄ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας	Δρχ.	150.000.—
Ὁ Β΄ 1 οἰκόπεδο στὴ θέσι «Κουπόνια» ὄπισθεν τῶν «Ἠλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πήχεων 464, ἀξίας	»	50.000.—
Ὁ Γ΄ 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	»	15.000.—
Ὁ Δ΄ 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας	»	8.000.—
Ὁ Ε΄ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	»	4.000.—
Ὁ Ϛ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Ζ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Η΄ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Θ΄ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ Ι΄ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΑ΄ ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΒ΄ ὕφασμα γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΓ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΔ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΕ΄ 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙϚ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
Ὁ ΙΖ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
Ὁ ΙΗ΄ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΙΘ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ Κ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΑ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΒ΄ 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΓ΄ 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	»	500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας	»	135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, δρχ. 200, ἀξίας	»	100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	»	12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας	»	3.000.—
		500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„—"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 21 Ἰουνίου 1934

This in an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνῶσται μας λύτως εὐχαριστημένοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

«Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ Του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 31η

2712 ✻

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Ἰουνίου 1934

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

This in an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΠΛΩΣΕΙΣ-ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ-ΛΑΜΠΑΙ

Γαρυφάλλου

Ὁ Κομμωτὴ
πού μεταβάλ
τά γυναικεία
κεφαλάκια σ
κουκλίστικα
μέ την λεπτή
τέχνην του εἰς τ
Κομμώσει
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 2
ΤΗΛΕΦ. 23,34

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ